

Duyên Lai Thị Miêu

Contents

Duyên Lai Thị Miêu	1
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1-2	6
3. Chương 2-1	9
4. Chương 2-2	13
5. Chương 2-3	15
6. Chương 3-1	18
7. Chương 3-2	21
8. Chương 3-3	24
9. Chương 4-1	28
10. Chương 4-2	30
11. Chương 4-3	33
12. Chương 5-1	35
13. Chương 5-2	38
14. Chương 5-3	42
15. Chương 6-1	47
16. Chương 6-2	51
17. Chương 7-1	55
18. Chương 7-2	58
19. Chương 8-1	61
20. Chương 8-2	64
21. Chương 8-3	66
22. Chương 9-1	69
23. Chương 9-2	72
24. Chương 9-3	76
25. Chương 10: Pn: Thuốc Đặc Hiệu	80

Duyên Lai Thị Miêu

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, thần quái, hài, nữ vương thụ x ôn nhu phúc hắc công, ăm áp, HECP: Đông Phương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-lai-thi-mieu>

1. Chương 1-1

“Chúng ta không cần tiếp tục nữa.”

Thời điểm nói ra câu này, Trần Tiêu không những không một tia lưu luyến mà ngược lại còn có chút cảm giác như trút được gánh nặng.

Trong điện thoại, cô gái sững sốt chốc lát:

“Tại sao? Anh cho em lý do đi, có phải anh để ý người phụ nữ khác rồi đúng không?”

“Không có, chẳng qua là anh cảm thấy chúng ta không hợp.”

Bên đầu kia điện thoại cô gái khóc thút thít:

“Em đã sớm biết anh đang đùa em!”

Trần Tiêu không giải thích gì nhiều, chỉ lạnh nhạt an ủi:

“Đừng khóc, hảo tự hảo tán, dây dưa tiếp cũng vô vị.”

Nói xong câu này, hắn để điện thoại sang một bên, xoay bánh lái, tiếp tục chạy về phía trước.

“Nhớ lúc đầu...em đối với anh...”

Trong điện thoại truyền đến tiếng nói cùng tiếng khóc đứt quãng. Trần Tiêu nghiêng đầu liếc nhìn điện thoại, tiếp tục nhìn phía trước, lúc này là hai giờ ba mươi chiều, xe trên đường cũng không nhiều.

Cô gái trong điện thoại vẫn còn khóc lóc liên tục, giống như nữ chính trong phim truyền hình. Chỉ tiếc, những câu nói này Trần Tiêu nghe đã chán rồi, huống chi hắn chưa từng có cảm giác với cô.

Đối với việc chia tay, Trần Tiêu gần như đã có kinh nghiệm, nói hắn đùa giỡn tình cảm cũng được, nói hắn lãnh khốc vô tình cũng không sao. Mấy năm qua, phụ nữ bị hắn bỏ rơi nhiều đến đếm không xuể. Gần nhất là một tháng, dài thì nửa năm, vẫn chưa tính tình một đêm.

Lúc mới bắt đầu cũng không phải là không yêu, nhưng tình cảm dần dần hạ xuống, vậy thì chia tay thôi.

Mỗi người phụ nữ đều như vậy, khóc, mắng rồi cũng xong.

Bất quá, người như Trần Tiêu: còn trẻ, có tiền, lớn lên xem như cũng đẹp trai, thay bạn gái như thay áo, thì trên đời này thiếu gì.

“Họ Trần, anh sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng.”

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng phụ nữ điên cuồng gào thét, sau đó tất cả đều im lặng.

Trần Tiêu tắt điện thoại, nở nụ cười.

Thứ gọi là báo ứng này trước giờ hắn chưa bao giờ tin.

Lại nói, hắn cũng không gây ra tội ác tày trời nào, bỏ rơi mấy người phụ nữ sẽ bị thiên lôi đánh sao? Vậy sợ rằng đàn ông trên cõi đời này cũng không có bao nhiêu người còn sống.

Thế nhưng Trần Tiêu lại quên mất, trên thế giới này vẫn tồn tại “bất ngờ”.

Chỉ trong nháy mắt khi Trần Tiêu đem điện thoại bỏ vào trong túi liền nghe “phịch” một tiếng, cơ thể hắn vì quán tính mà đổ về phía trước.

Bất chợt Trần Tiêu suy nghĩ rất nhiều, ví dụ như mình còn trẻ, hậu sự nên tiến hành thế nào. Thế nhưng chờ hắn chậm rãi mở mắt ra, phát hiện chỉ là quẹt xe.

Hoá ra trước mặt là một chiếc bộ nhỏ dừng đèn đỏ, xe Trần Tiêu quá gần, không kịp phanh nên trực tiếp đâm vào. May mắn là hắn chạy vận tốc không cao, chỉ là hai chiếc xe bị trầy chút ít, không có ai bị thương.

“Đáng chết!”

Trần Tiêu mắng một tiếng, bước từ trên xe xuống, nắp cốp sau của chiếc bộ nhỏ nảy bật lên, thật giống như đang mở to miệng, BMW của Trần Tiêu cũng lỏm vào mảng lớn.

Tài xế của chiếc bộ nhỏ cũng bước xuống xe, là một tiểu tử khoảng hơn hai mươi, thấy được tình trạng thê thảm của bộ nhỏ liền mắng “thao” một tiếng, sau đó dùng lực đá vào Bảo Mã, xoay đầu lại hỏi Trần Tiêu:

“Người nói đi, làm sao bây giờ! Việc này người phải chịu hoàn toàn trách nhiệm.”

Trần Tiêu thuận thực từ trong áo móc ra một tờ chi phiếu, kí tên rồi ném cho tiểu tử kia:

“Nhiều đó đã đủ chưa?”

Tiểu tử kia cầm tờ chi phiếu rồi sững sốt mất vài giây, ngay tại lúc Trần Tiêu đang quay người rời đi, hắn đột nhiên xông đến, đem chi phiếu ném vào mặt Trần Tiêu:

“Làm gì vậy, không đủ tiền sao?”

Trần Tiêu nhú lông mày, hắn không có thời gian xử lí chuyện nhàm chán này.

“Ta ghét nhất chính là bọn người ỷ có tiền liền mang bộ mặt đắc ý, có tiền hay lắm sao? Nói cho người biết, dù là có tiền đi nữa thì thành phố này vẫn là do dân chúng tạo nên, có tiền có lợi ích gì?”

“Người muốn thế nào?”

Trần Tiêu nhường nhịn ngắt lời hắn:

“Xin lỗi, đầu tiên người phải xin lỗi ta.”

Tiểu tử kia hai tay chống eo nhìn Trần Tiêu.

Trần Tiêu lườm một cái, ba chữ “Tôi xin lỗi” trước nay chưa từng có trong từ điển của hắn.

Hai người cứ như vậy đối mặt ở ven đường, bỗng nhiên có một cơn gió thổi đến, mũi Trần Tiêu nghe được mùi rượu.

“Người uống rượu sao?”

“Uống rượu thì thế nào? Cũng không phải ta va người! Không muốn chết khó coi thì hãy xin lỗi ta đi.”

Tiểu tử kia vẫn như cũ, một bộ dạng cây ngay không sợ chết đứng, còn bước gần đến Trần Tiêu hai bước.

“Không muốn chấp nhận lời ta nói, người có biết mùi rượu trên người người rất khó ngửi hay không?”

Trần Tiêu nhú mày càng sâu, chán ghét ngoẹo đầu sang một bên:

“Xin lỗi cũng không thể giải quyết bất kì vấn đề gì.”

“Người muốn tỏ vẻ thông minh? Vậy hãy mau cầm chi phiếu rồi rời đi, đừng nói sửa xe, phá nát chiếc xe người rồi mua lại chiếc khác còn được.”

Trần Tiêu một lần nữa quơ quơ chi phiếu trên tay:

“Vẫn là vậy, người trước tiên hãy xin lỗi đi.”

Tên tiểu tử vẫn cần mãi việc này không tha:

“Tốt lắm, là tự người không chấp nhận bồi thường.”

Trần Tiêu xé nát chi phiếu trong tay, xoay người kéo cửa xe BMW, hẳn không có thời gian để dây dưa với tên sâu rượu này.

Thế nhưng tại thời điểm hẳn không kịp để ý, vai đột nhiên bị kéo về phía sau, sau đó trên mặt liền trúng một quyền nặng nề.

“Tên gia hỏa có cha sinh không có mẹ dạy. Đối với bọn giàu có các người nói một tiếng xin lỗi khó đến vậy sao!”

Nam nhân đánh xong, phất phất tay, thở ra một hơi, quay người đóng cái mông nở hoa của con bọ nhỏ rồi nghênh ngang rời đi.

Trần Tiêu lên xe, khoe miệng nở ra một nụ cười lạnh lùng, hẳn bấm số điện thoại của tổ giao thông:

“Có tên sâu rượu lái xe đánh người sau đó còn bỏ chạy, ta đã nhớ biển số của hắn, là XXXXXX.”

Hắn đánh cược, không quá hai giao lộ tên tiểu tử kia sẽ bị chặn lại.

Cứ như thế, thời điểm Trần Tiêu đến công ty cũng đã hơn ba giờ.

Công ty của Trần Tiêu là do người bạn của ba chuyển nhượng lại, đó là một chuỗi quán ăn trải rộng khắp các tỉnh thành trong nước, lượng công việc mỗi ngày đếm không xuể, sáu giờ hôm nay còn phải xuất ngoại tham dự hội nghị. Trừ cả thời gian ra sân bay, hẳn chỉ có hai mươi phút xử lý một chút chuyện của công ty.

Trần Tiêu vừa vào cửa liền vút chìa khoá xe cho thư ký của mình là Tống Trình:

“Xe đụng hư, đem sửa đi.”

“Vâng, ông chủ.”

“Đem hợp đồng hôm nay tới.”

Tống Trình đưa đến một bản hợp đồng, Trần Tiêu quét mắt qua, ký tên phía dưới.

“Đúng rồi, vừa nãy có cảnh sát gọi điện lại đây, nói đã tìm được chủ xe say rượu gây sự. Họ Đông, gọi là Đông Phương.”

Trần Tiêu nhấc mắt, mới nhớ lúc nãy chính mình để lại số điện thoại công ty.

“Tại sao không gọi Đông Phương Bất Bại luôn đi?”

“Cảnh sát nói bọn họ sẽ xem camera và điều tra sự cố.”

“Ngược lại hẳn chính là say rượu lái xe.”

Trần Tiêu nói, cầm ly cà phê trên bàn uống vào mấy ngụm.

“Còn có, này là kết quả sát hạch cấp cao tháng này.”

Trần Tiêu nhìn lướt qua, chỉ vào mười người cuối cùng:

“Sa thải bọn họ.”

“Chuyện này...e là không hay lắm...”

Tống Trình có chút do dự:

“Trong số đó có một vài nguyên lão...không bằng trước tiên gửi thư nhắc nhở hay là...”

Trần Tiêu ngắt lời hẳn:

“Chỗ này không nuôi người không có năng lực.”

“Vậy được, tôi sẽ đi nói với phòng nhân sự.”

Sau đó Tổng Trình đưa đến một bảng danh sách:

“Bưu kiện đã giúp ngài hồi xong, đây là danh sách gọi điện hôm qua.”

Trần Tiêu nhận lấy tờ khai, vừa cầm điện thoại lên vừa tiếp tục dặn dò:

“Cậu đi điều một chiếc xe công ty chở tôi ra sân bay.”

Gọi xong điện thoại, hoàn thành xong tất cả công việc, Trần Tiêu đi xuống thang máy, nhưng lại nghĩ gì đó nên gọi điện lên điện thoại văn phòng:

“Tổng Trình, cậu nhìn giúp tôi xem văn phòng đã đóng chưa?”

“Đã đóng, sếp, ngài quá đa nghi rồi.”

Đến sân bay mất khoảng một tiếng, Trần Tiêu dựa vào phía sau, mí mắt ngày càng nặng, sau đó từ từ khép lại.

Mơ mơ hồ hồ cảm thấy thân thể mình như bay lên, bên cạnh có người nói chuyện, có người đi lại, thế nhưng âm thanh truyền vào tai hắn chỉ là những tiếng ùng ùng. Tất cả đồ vật bên người giống như biến thành nước, có màu của nước, yên tĩnh lưu động. Chất lỏng bao trùm hắn, hắn cảm giác như mình đã về lại tử cung của mẹ, yên tĩnh ngủ say...

Sắp tới sân bay rồi đi? Trong đầu Trần Tiêu đột nhiên loé lên ý niệm này, hắn muốn mở mắt ra nhưng mí mắt cứ như nặng ngàn cân, hắn cố gắng nửa ngày mới mở mắt được, ẩn hiện nhìn thấy được người trước mắt mặc một bộ đồ trắng, trong tay cầm một cây kim tiêm.

“Mẹ, tôi không muốn tiêm...”

Trần Tiêu thì thào nói

Từ nhỏ đến lớn, hắn ghét nhất là tiêm, không cách nào nhịn được cảm giác cây tiêm kia chọc vào thịt. Hắn cố gắng trợn to mắt, nhưng qua nửa ngày cũng chỉ là lông mi hơi run rẩy.

“Sẽ nhanh chóng qua thôi...”

Có một âm thanh an ủi hắn. Mũi tiêm thâm nhập da thịt hắn, chất lỏng lạnh như băng truyền xuống mạch máu, có lẽ do ở trong mơ nên mũi tiêm kia không hề đau chút nào.

Theo sau đó là một mảng tăm tối.

Trần Tiêu ngủ rất lâu, theo trí nhớ, hắn đã lâu không ngủ ngon như vậy.

Không biết qua bao lâu, Trần Tiêu mở mắt ra, tầm mắt từ từ trở nên rõ ràng. Đây là một gian phòng xa lạ, đồ vật trong phòng đều lớn một cách kì lạ, mà hắn lại bị nhốt trong một cái ***g.

Lông sắt!?

Trần Tiêu trở mình, hắn muốn ngồi dậy, nhưng tứ chi lại không theo sai khiến. Hắn giơ tay lên, sau đó hắn phát hiện một sự tình còn kinh hoàng hơn, đó lại không phải là năm ngón tay của người, thay vào đó là một cái móng mèo đầy lông nhung, một cái vuốt mèo màu trắng!

Hắn muốn nói chuyện nhưng lại phát ra âm thanh “meo”.

Trần Tiêu sợ hết cả hồn, hắn quay người lại, phía sau còn có một cái đuôi.

Là mèo!? Trần Tiêu cố gắng đứng lên, không phải đồ vật bên trong căn nhà lớn dị thường mà là do hắn nhỏ đi, hơn nữa, lại biến thành một con mèo!

Ông trời, đây không phải là giấc mơ đi! Chuyện gì đã xảy ra? Thân thể của hắn ở nơi nào? Linh hồn chuyển dời mà còn vào một con vật?

Tất cả tri giác phục hồi theo ý thức mà trở nên rõ ràng, hần hướng về phía móng vuốt, cắn một cái, thật đau, không phải là mơ!

2. Chương 1-2

Duyên Lai Thị Miêu

Edit + Beta: Tiểu Tử

Trần Tiêu bị sự việc không tưởng này dọa sợ, quả thật hần cảm thấy sắp điên mất, hần điên cuồng kêu lên, rốt cuộc đã có sự hồi đáp.

“Người đã tỉnh rồi Trần thiếu.”

Một âm thanh mang theo ý cười vang lên từ trên cao. Lòng sắt bị nâng lên, Trần Tiêu đối diện mặt một nam nhân.

“Người đã ngủ suốt ba ngày đấy.”

Ánh nhìn Trần Tiêu dừng trên mặt nam nhân, dù hần vẫn chưa đối mặt hay nói chuyện với người này nhưng trên truyền thông hần đã thấy qua nhiều lần, con trai trưởng của tập đoàn thương nghiệp quốc nội hùng mạnh – Đoàn thị, đối thủ của tập đoàn Trần thị – Đoàn Văn Chính

“Này đến cuối cùng là chuyện gì? Có phải người ra tay không?”

Trần Tiêu muốn nói chuyện, nhưng âm thanh phát ra vẫn là tiếng mèo kêu.

Đoàn Văn Chính haha nở nụ cười:

“Trần Tiêu, ta vô thương tiếc nói cho người biết, từ nay về sau, người chính là một con mèo. Đúng rồi, người nhất định thắc mắc vì sao có thể? Đây là sự kết hợp hoàn hảo giữa kỹ thuật hiện đại và ma thuật cổ đại. Nhắc đến, ta cũng vì vậy mà một phen nhọc tâm. Trần thị và Đoàn thị là một núi không thể có hai hổ, muốn Trần thị suy yếu thì phương pháp nhanh nhất là ra tay từ người. Giết chết người? Giam cầm người? Bất kể là làm gì đều có thể để lại manh mối, còn hiện tại, ta hoàn toàn không lo lắng người khác nghi ngờ.”

Trần Tiêu trợn hai mắt, ánh mắt mang đầy tức giận nhìn chằm chằm Đoàn Văn Chính, cả người xù lông, hàm răng cắn đến tiếng khàn khàn vang vọng.

Đoàn Văn Chính thì đắc ý tiếp tục nói:

“Sau ba tháng người sẽ được tuyên bố mất tích, mà tập đoàn Trần thị cũng sẽ bị Đoàn thị thu mua.”

Nghe đến đó, Trần Tiêu rốt cuộc không nhịn được nữa, hần phi thân tới, móng vuốt cào vào ngón tay Đoàn Văn Chính đang nắm ***g sắt, tạo ra một vết máu.

“Chết tiệt! Con mèo không ngoan ngoan.”

Đoàn Văn Chính ném ***g sắt, che lại ngón tay của mình:

“Chuyện đến nước này, người còn chưa hiểu rõ tình cảnh của mình sao? Ta phát thiện tâm không giết chết người, người hần phải biết hậu quả chọc giận ta. Phải biết, trên thế gian này chỉ có ta biết người là con người!”

Hần lấy ly cà phê nóng hổi trên bàn giội vào ***g sắt.

Thân thể Trần Tiêu bị nước bắn tóe vào, hét thảm một tiếng. Đoàn Văn Chính liền nhắc ***g sắt, mạnh mẽ lung lay, mãi đến khi Trần Tiêu bị quật đến ngã xuống, ngất đi.

“Hay người muốn chơi kịch liệt thêm nữa hả?”

Đoàn Văn Chính cười cười đưa tay vào trong ***g, đem Trần Tiêu nâng lên, bật lửa vén qua đuôi Trần Tiêu.

Lửa dần thiêu đốt đuôi Trần Tiêu khiến thân thể hần giằng co. Tay Đoàn Văn Chính không nắm chặt, Trần Tiêu lập tức tránh khỏi trói buộc, nhảy lên mặt Đoàn Văn Chính.

Lúc này Trần Tiêu đã giận điên lên, hần mặc kệ đầu là mắt, đầu là mũi, chỉ dùng móng vuốt cùn răng liên cường cắn xé.

Đoàn Văn Chính lớn tiếng kêu la thảm thiết.

Cửa lúc này bị thủ hạ mở ra.

“Bắt con mèo kia lại cho ta!”

Đoàn Văn Chính ôm mặt be bét máu hét lớn.

Trần Tiêu lúc này mới nhận rõ tình cảnh của mình.

Hần hoảng loạn chạy thực mạng, chạy qua dưới chân mọi người, xuất hiện trước mặt là một cái cửa sổ ban công. Trần Tiêu khom lưng thả người nhảy lên, nơi này hần là cao mười tầng, người phía dưới đều nhỏ như kiến.

Đang do dự một chút, phía sau đã có người đuổi đến, nhảy xuống có thể chết, nhưng lưu lại so với chết còn thống khổ hơn. Trần Tiêu quyết định thả người nhảy xuống, nhắm mắt rơi thẳng từ lầu cao xuống.

Vẫn là có đau một chút.

Gió vù vù xẹt qua bên người, Trần Tiêu nỗ lực thả lỏng cơ thể, hần nhớ tới đã từng xem một báo cáo, từ độ cao giống nhau nhảy xuống, khả năng mèo tử vong so với người không lớn lắm, lúc này Trần Tiêu hi vọng mình chết không quá thảm.

Thời gian từ trên lầu nhảy xuống mặt đất có vẻ quá dài nhưng thật ra rất ngắn, rơi xuống đất trong nháy mắt, Trần Tiêu ngã đến cơ hồ hôn mê bất tỉnh, nỗ lực chống lấy cơ thể hư huyền, hần chỉ cảm thấy đùi trái mình thật đau.

Nhưng lúc này không có thời gian để quan tâm chuyện đó, chỗ này còn trong phạm vi thể lực của Đoàn thị, Trần Tiêu dùng ba chân chống đỡ cơ thể chui qua bụi hoa gần đó.

Không có phương hướng, không có mục tiêu, Trần Tiêu chỉ không ngừng chạy, không dám dừng lại.

Từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, hần luôn thích khống chế mọi chuyện trong tay, nhưng mà sau vụ tai nạn xe kia mọi chuyện dường như phát sinh ngoài dự kiến của hần.

Hần vẫn luôn chạy, luôn chạy, cho đến khi tận sức, thể lực không chống đỡ nổi ngã vào ven đường.

Trần Tiêu cố gắng mở mắt đánh giá chu vi xung quanh, đây là một đường phố âm u, chỉ có ngọn đèn đường rực rỡ, ven đường không có lấy một bóng người.

Hần thở phào nhẹ nhõm, cảm giác trên người cũng dần hồi phục lại, chân vẫn đang đau nhức, toàn bộ vết thương trên người đều đau nhức, tiếng rên đau đớn vang lên, nhắc nhở hần vẫn còn sống, chật vật sống sót.

Vào lúc này, bụng sôi rột rột lên, dòng suy nghĩ đặc biệt rõ ràng, hần nên làm gì? Có nhà nhưng không thể về, thậm chí ngay cả cầu cứu cũng không có sức.

Đột nhiên trong đầu Trần Tiêu loé lên câu nói của Đoàn Văn Chính

“Nên biết trên thế giới này chỉ có ta biết ngươi là con người!”

Câu nói này như một chậu nước lạnh tạt vào hần.

Bất quá, đó cũng là chuyện của sau này, hần bây giờ vừa đói bụng vừa mệt vừa đau. Mặc kệ thể nào, trước tiên phải tìm một người chủ, chữa trị vết thương của hần trước đã. Tuy rằng nói mèo có chín cái mạng, thể nhưng cứ hao tổn như vậy, Trần Tiêu có chút cảm giác hần sắp không nhìn thấy mặt trời ngày mai rồi.

Đang nghĩ ngợi, đầu kia của con đường vang lên bước chân lanh lảnh, có hai người phụ nữ đi tới.

Trần Tiêu lên tinh thần, run lông, cố gắng đứng lên, đi đến phía hai nữ nhân. Hần đã từng tiếp xúc qua vô số phụ nữ, mỗi người nhìn thấy mèo mẫu tính đều sẽ dâng lên.

Nghĩ đến đây, Trần Tiêu nhin đau mà giơ chân trước lên, hướng về một trong số hai người nữ nhân mà phất. Vì tăng cường sự mê hoặc hắn còn kêu meo meo hai tiếng.

“Ai nha, con mèo bần!”

Một âm thanh rít lên, bụng của Trần Tiêu bị một chiếc giày cao gót chuẩn xác nhắm trúng, vẽ ra một đường parabol hoàn mỹ đáp thẳng vào bên cạnh thùng rác ven đường.

“Có bị cắn hay không? Có bị lây bệnh truyền nhiễm không vậy?”

Một nữ nhân khác thân thiết hỏi.

“Âm thanh kêu thật khó nghe, buổi tối đã đáng sợ còn làm ta giật cả mình.”

Trần Tiêu nằm trên đất, mơ mơ màng màng nghe hai nữ nhân kia nói chuyện, đến khi lực đứng lên hắn cũng không có.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy khoảng cách của mình với cái chết gần đến vậy, toàn thân từ trên xuống dưới không có một chút sức lực nào, ý thức cũng từ từ mất đi, chỉ có trái tim nho nhỏ trong ***g ngực yếu ớt đập.

Trong cơn mê, Trần Tiêu mơ màng nghe được tiếng nước, tựa hồ có giọt mưa rơi xuống bên người hắn, âm thanh kia khiến hắn nhớ tới năm hắn đi thăm thác Lư Sơn, thác nước đổ sộ cao ba nghìn thước. Khi đó có cả bạn gái bồi bên người, hai người còn chụp hình chung bên thác nước.

Thế nhưng vì sao lại có mùi khai của nước tiểu???

Trần Tiêu mới chợt nhận ra, thì ra là có tửu quỷ tè bậy ven đường.

Hắn thống khổ chuyển hướng đầu sang một bên, chết tiệt, chết cũng không cho hắn chết sạch sẽ một chút.

Chính động tác này đã kinh động tên tửu quỷ kia.

Có một bàn tay nâng hắn lên.

“Là một con mèo con a”

Sâu rượu lằm bằm lầu bầu.

Âm thanh này có mấy phần quen tai, Trần Tiêu run lên một cái, lửa hy vọng một lần nữa bùng cháy, hắn mở mắt ra, hy vọng có thể gặp được người quen. Dưới ánh đèn đường, khuôn mặt của nam nhân đã đem ngọn lửa vừa dấy lên trong lòng con mèo nhỏ dập tắt triệt để, người này chính là tên say rượu lái xe hôm đó!

Gọi là gì nhỉ? Đông Phương đúng không? Còn thiếu hai chữ thì chính là Đông Phương Bất Bại rồi.

Trần Tiêu cười khổ, đôi mắt từ từ nhắm lại, chuẩn bị ngênh tiếp một cú ném mạnh mẽ tiếp theo.

Ngoài ý muốn, Đông Phương không ném hắn đi mà lại nhét vào trong ***g ngực. Động tác đó đụng phải cái chân đang bị thương của hắn, Trần Tiêu yếu ớt kêu một tiếng.

“Ai nha, xin lỗi, xin lỗi.”

Đông Phương cuống quýt xin lỗi, thay đổi tư thế ôm hắn trong vòng tay.

Trần Tiêu cuộn tròn thân thể, trong lòng nghĩ, trên thế giới này thật sự có người nói chuyện cùng mèo a...

Trên người Đông Phương còn mang theo mùi rượu khó ngửi, Trần Tiêu luôn chán ghét thứ mùi đó, nhưng bây giờ ngửi lại thấy dễ chịu hơn nhiều. Tay Đông Phương rất ấm, làm cho hắn có chút cảm giác an toàn. Nam nhân này... có thể trở thành chủ của hắn đi.

Cách nhà Đông Phương không xa, qua một ngã tư và một cửa là tới phòng khám thú y. Đây là bệnh viện tư 24/24, vào cửa thì có một cô gái buộc tóc đuôi ngựa bước đến ôm lấy mèo con. Vừa nãy đèn đường quá mờ, Đông Phương không nhìn rõ dung mạo con mèo kia ra sao, lúc này nằm dưới đèn mới phát hiện đây là một con mèo đẹp tuyệt tìm mai, thân thể màu đen, chỉ có tứ chi cùng mũi là màu trắng, không nhỏ cũng không lớn, nằm nhoài ở chỗ này, rất yên tĩnh, đôi mắt tinh cờ chớp một cái, ướt ướt.

“Con mèo này chắc là anh nhặt được đi?”

Nữ bác sĩ vừa mang khẩu trang vừa hỏi Đông Phương.

“Chân trái gãy xương, thân nhiệt quá nóng, còn có vết tích bị lửa thiêu.”

Vừa nói bác sĩ vừa dùng một tay sờ qua bụng Trần Tiêu, hấn đau đến thân thể run lên, ngao một tiếng.

“Còn có khả năng bị người đá, hiện tại vẫn còn người ngược đãi mèo, thực sự là ngày càng quá đáng.”

Tới đây, lời của bác sĩ dừng lại, ngừng đầu lên hỏi Đông Phương

“Mèo này tuy đáng thương nhưng nhất định phải trị sao? Tiền thuốc thang cũng không ít, hơn nữa khả năng cứu sống không cao, nếu sống được thì cũng bị tàn tật.”

Nghe nói như thế, trong lòng Trần Tiêu như bị nhéo một cái. Ánh đèn chiếu vào làm chói mắt hắn, không nhìn rõ biểu tình của Đông Phương. Đông Phương chỉ trầm mặc chốc lát, sau đó mở miệng

“Vẫn là chữa đi, ít nhiều gì cũng là một sinh mạng, tôi đi thanh toán tiền thuốc.”

Trần Tiêu như trút được gánh nặng, trước tiên bác sĩ chà xát thân thể hắn, sau đó bôi một chút thuốc, đáng chết, sau đó là tiêm.

Mọi chỗ có vết thương đều được băng bó, cuối cùng đến xương đùi, may mắn không phải bó thạch cao. Trước sau giăng co hơn một giờ, khúc đuôi bị bỏng cũng được bôi thuốc mỡ.

Xong hết các khâu, bác sĩ tháo găng tay:

“Có một tin tốt, vết thương trên đùi nhẹ hơn tôi dự đoán, không tới mức gãy xương, mức độ bị thương của nội tạng tạm thời không xác định được. Về nhà cho nó uống ít sữa bò, xem ra nó đã không ăn không uống mấy ngày rồi. Còn có, con mèo này chắc vẫn chưa tiêm vaccin phòng bệnh đi? Anh cứ mang nó về nuôi một thời gian, nếu như tốt hơn lại mang đến đây.”

Bác sĩ đem bao lớn bao nhỏ thuốc đưa Đông Phương.

Trần Tiêu hiểu rõ lời của bác sĩ, nếu như chết rồi sẽ bớt đi tiền tiêm vaccin.

Đông Phương cảm ơn một tiếng, ôm Trần Tiêu rời đi.

Lúc này đã khuya, gió đêm thổi có chút lạnh, Đông Phương đem mèo nhỏ nhét vào ***g ngực, nhỏ giọng mắng một câu:

“Tiên sư bố nó, nếu không phải mấy ngày trước có tên khốn khiếp đụng hư xe của ta, ta có thiếu tiền vậy sao?”

Trần Tiêu suy nghĩ một chút, mặt mèo cũng nóng lên, thật ngại quá, tên khốn nạn kia chính là hắn.

bạn nhỏ Trần Tiểu Miêu thiệt đáng yêu =)) tui vừa đồng cảm với bạn được ba giây thì buồn cười với mấy suy nghĩ của bạn. Vui nhất là đoạn thác Lư Sơn =))))))))))

tui bị dụ:

3. Chương 2-1

Trở về nhà, Đông Phương mở đèn. Trước tiên đem Trần Tiêu đang bị thương đặt lên giường, Trần Tiêu đánh giá nhà Đông Phương, một gian nhà nhỏ, một phòng ngủ một phòng khách, có chút ngổn ngang. Bên trong góc chất đống chai lọ rượu đế, rượu đỏ, quả nhiên là tên sâu rượu không hơn không kém.

Cái gạt tàn trên bàn nhét đầy thuốc, còn là một tên nghiện thuốc...Trên giường còn có tất thối, thật bẩn...

Trần Tiêu thở dài một cái, lựa chọn nhắm mắt làm ngơ, bây giờ không phải là thời điểm soi mói.

Bên kia, Đông Phương lại vội vội vàng vàng, tìm hộp giày cũ, bỏ vào đó hai cái khăn lông, thà Trần Tiêu vào.Sau đó còn tìm cái bát nhỏ, đổ sữa bỏ Riga theo lời bác sĩ dặn, cẩn thận đặt trước Trần Tiêu.

Trần Tiêu đói bụng cực kì, tuy rằng rất khó chịu, nhưng vẫn kiên trì dùng đầu lưỡi vừa liếm vừa uống. Uống vào mấy ngụm liền ngã xuống nghỉ một lát, sau đó sẽ tiếp tục uống.

Chờ hẩn uống xong, Đông Phương đem hẩn bế lên

Trần Tiêu dùng mắt nhìn Đông Phương từ trên xuống, đây là lần đầu tiên hẩn tử mỉa mai đánh giá nam nhân này.

Trần Tiêu nghĩ, tiểu tử này lớn lên cũng thật đẹp trai, chỉ thua ta tí tẹo. Đôi mắt có thể xem như mắt phượng, lúc cười có chút oai, khiến người khác cảm thấy có chút xấu xa.

Àn, nhìn thế nào cũng là một tên du côn.

“Người có biết ta phải bỏ ra bao nhiêu tiền thuốc thang không? Thời buổi này, mèo so với người còn đắt hơn.”

Đông Phương lung lay Trần Tiêu, nói.

“Mèo hoang ta đã gặp không ít, nhưng so với người còn không thấm bằng, còn muốn dùng đôi mắt to đáng thương đó nhìn ta?”

Đông Phương nói tiếp.

Mèo muốn cảm ơn thì biểu đạt sao đây? Trần Tiêu nhẹ nhàng đưa đầu lưỡi ra, liếm liếm ngón tay Đông Phương.

Đông Phương đối với hành động của hẩn thấy rất hài lòng

“Ai..Nếu đã bước vào nhà ta, sau này đều phải nghe lời ta, trước tiên đặt cho người cái tên đi. Cầu Thặng, nghe thế nào?”

Đó là tên chó đi? Trần Tiêu suy nghĩ trong lòng, lườm hẩn một cái.

“Hay gọi là Tiểu Phi”

Coi như ta là mèo, nhưng ta cũng không béo vậy đi? Trần Tiêu tiếp tục trợn trắng mắt.

“Hừm, liền gọi là Bạch Gia Hắc đi.”

Đông Phương từ đâu rơi ra cái quyết định, đem Trần Tiêu đặt lại trong hộp, sau đó tắt đèn.

Trần Tiêu cảm thấy việc trải qua ngày hôm đó nhiều như cả cuộc đời hẩn từ trước đến nay. Nhìn ánh đèn trong phòng, thần kinh vẫn luôn căng thẳng của hẩn an tĩnh lại, sau đó ngủ say.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Tiêu bị nước tiểu nghẹn tỉnh. Hẩn ngẩng đầu lên, trời đã sáng, Đông Phương nằm trên giường cũng đang ngủ say.

Nếu như chuyện biến thành mèo là giấc mộng thì tốt rồi. Trần Tiêu trở mình, cảm thấy bụng mình như muốn nứt ra rồi.

Thật đáng tiếc, không phải là mộng.

Coi như đã biến thành mèo, Trần Tiêu cũng không muốn tiểu tiện tùy tiện, phòng rửa tay cách chỗ hẩn hai mươi mét. Nói gần cũng gần, nói xa cũng xa. Do dự chốc lát, hẩn khó khăn đem thân thể chống lên, lúc này thuốc tê đã hết, hẩn đau nhức không thôi, nhưng nhà vệ sinh không thể không đi.

Trần Tiêu dùng móng vuốt nạo nửa ngày mới có thể từ trong hộp giấy dựa đi ra, nằm rạp trên mặt đất, di chuyển mỗi một tấc khó khăn trùng trùng. Tại thời điểm hẩn vừa tiếp cận cửa phòng vệ sinh, Đông Phương bị hẩn làm cho tỉnh dậy, đi tới lấy tay xách hẩn lên

“Bác sĩ nói người không thể lộn xộn, phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Trần Tiêu trong lòng lo lắng, kêu loạn, hẩn vừa rơi nước mắt vừa dùng chân trước vẽ loạn trong không trung hai chữ WC, nhưng Đông Phương không hiểu hành động của hẩn, đem hẩn giữ đến trước mặt.

“Sáng sớm rất có tinh thần a, có phải đã đói bụng rồi không?”

Trần Tiêu chấp nhận số mệnh, thở dài một hơi, cúi đầu xuống, thân thể run rẩy mấy cái, hẳn là không nhịn được nữa, nước tiểu chảy ra.

“Đệt! Mèo chết...”

Đông Phương xách Trần Tiêu vọt vào phòng rửa tay. Dù vậy trên người vẫn bị bắn không ít

“Muốn tiểu tiện cũng không nói một tiếng.”

Đông Phương đem thả Trần Tiêu xuống đất, cầm vòi hoa sen cọ rửa.

Ai bảo người quản việc không đầu? Trần Tiêu nghĩ. Ai oán nghiêng đầu sang chỗ khác, đuôi lung lay mấy cái.

“Đến, cũng lau cho người một chút.”

Đông Phương nói, cầm lấy cái khăn đi tới.

Uy, đại ca, người không mặc quần áo a. Trần Tiêu vừa nghĩ thuần khiết vừa nhắm mắt lại.

“Người là mèo đực?”

Đông Phương bỗng nhiên như phát hiện được lục địa mới mà kêu lên

“Khà khà, nguyên lai là con trai.”

Sau đó, hẳn vui vẻ đem Trần Tiêu đặt trên nắp bồn cầu

“Tiểu kê kê của người không bằng đại ô của ta”

Trần Tiêu thống khổ nhíu mày, lỗ tai hướng về phía sau, phát ra một âm thanh ừng ực. Đại ca, người mấy tuổi rồi, có thể dùng ấu trĩ tẻ nhạt như vậy không?

Lau Trần Tiêu xong, Đông Phương đem hắn đặt lại trong hộp, đi tắm một lúc, mặc một cái quần lót trong phòng đi tới đi lui.

Trần Tiêu không có hứng thú với nam nhân, hẳn lười biếng trở mình, từ góc độ này có thể nhìn thấy lịch điện tử trên tường. Hoá ra là thứ bảy.

Hắn còn nhớ ngày xảy ra chuyện là thứ ba, đã qua bốn ngày. Không biết tình huống bên ngoài ra sao, hẳn mất tích, sẽ có người vì hắn mà đau lòng hay không?

Một lát sau, cửa phòng đóng lại, Đông Phương đi ra ngoài, Trần Tiêu cũng chọn một tư thế thoải mái để ngủ tiếp. Lần thứ hai cánh cửa bị mở ra là vào buổi trưa, Trần Tiêu bị làm tỉnh, hẳn cảnh giác ngẩng đầu lên, đồng tử giãn to.

“Bạch Gia Hắc, người xem ta mua cho người cái gì”

Đông Phương dương dương đắc ý nói, sau đó đem bao lớn bao nhỏ đặt xuống đất.

“Cát vệ sinh!”

Lỗ tai Trần Tiêu tiu nguỉ xuống, chờ ta tốt hơn một chút là có thể dùng bồn cầu rồi.

“Thức ăn cho mèo!”

Lỗ tai Trần Tiêu giờ còn thấp hơn, ta nghĩ ta nên ăn thịt người.

“Còn có....*đương đương đương đương đương, chuột nhỏ!”

Đông Phương đem một con chuột cao su đặt bên người Trần Tiêu như hiến một vật quý.

Trần Tiêu sứt nữa phun một ngụm máu. Đại ca, người vẫn coi ta là một con mèo bình thường sao?

“Bây giờ ta sẽ nấu cơm cho người ăn.”

Đông Phương hoàn toàn không chú ý đến việc Trần Tiêu đang hồn bay phách lạc, đem thức ăn cho mèo rót vào một ống xilanh, sau đó mạnh mẽ nhét vào miệng Trần Tiêu.

Ai muốn ăn thứ chán ghét này a!? Trần Tiêu meo meo kêu, nhưng tất cả biểu hiện đều được Đông Phương cho là hân đang hưng phấn.

Chờ đến một ống thức ăn cứng đưa vào, Đông Phương mới thả Trần Tiêu xuống.

Trần Tiêu cố gắng nhin ói nuốt vào, thức ăn cho mèo tuy rằng thật sự ăn không ngon, thế nhưng hiện tại hân cần khôi phục thể lực. Chén nước cũng được đặt bên cạnh, Trần Tiêu lè lưỡi liếm một cái, hân cảm thấy mình được chăm sóc như một đứa trẻ.

Ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn suốt năm sáu ngày, trạng thái của Trần Tiêu từ từ chuyển biến tốt hơn, có thể tự mình đi đến hộp cát vệ sinh, còn có thể ăn một ít thức ăn mềm.

Mấy ngày nay, hân có hiểu thêm về Đông Phương một chút, Đông Phương năm nay hai mươi bốn tuổi, là một nhân viên trong xưởng cơ khí, phòng ở là mướn, thứ duy nhất có giá trị chính là chiếc bộ nhỏ second-hand mua từ khách hàng, cũng vì Trần Tiêu mà bị hỏng. Còn có một dàn máy tính cũ, đặt tại góc tường.

Con người Đông Phương này cũng rất thú vị, tật xấu cũng không thiếu.

Nếu như không phải gặp khó khăn, đánh chết Trần Tiêu cũng không ở cùng một con người như thế này.

Đông Phương thích hút thuốc, uống rượu, quá khứ dường như làm lại quán bar, có tiền lương liền đem vào quán bar say xỉn. Hân cũng không phải kiểu người vô văn hoá, nhưng ít nhiều mang theo một điểm bất cần đời. Hân nhìn qua hào hiệp, lại có thời điểm làm cho người ta có cảm giác cô đơn.

Nói chính xác, Đông Phương là tên du côn, lại cố chấp mang điểm thân sĩ nguyên tắc.

Trần Tiêu không khỏi hiếu kì, cha mẹ nào lại có thể nuôi dạy ra đứa con thế này?

Nhưng hân và Đông Phương ở cùng nhau lâu như vậy cũng không thấy Đông Phương gọi điện về nhà, cũng không thấy người nhà qua đây.

Điểm tâm bình thường của Đông Phương là một bát mì, ăn xong rồi liền châm điếu thuốc, đến bên ổ Trần Tiêu, vừa nhìn hân vừa nuốt mấy ngụm khói.

Loại tình huống này Trần Tiêu đã nhìn mấy ngày, đến cuối cùng hân cũng không nhìn được nữa.

Ngày thứ sáu, ngày lúc Đông Phương đang cúi người xuống, trong miệng đang ngậm khói.

Trần Tiêu đột nhiên khom người một cái, dùng ba chân nhảy lên, cắn một cái, đoạt mấy điếu thuốc trong tay Đông Phương.

Đông Phương há hốc mồm, sưng sốt trong chốc lát, mới ý thức được trong tay mình đã không còn gì

“Này nhóc con, đem thuốc trả cho ta!”

Trần Tiêu vội vàng né tránh, bò loạn dưới đất. Bất đắc dĩ, do trọng thương chưa lành, không kịp bò xa bao nhiêu đã bị Đông Phương đè xuống đất.

Đông Phương lấy thuốc từ tổng miệng Trần Tiêu ra, nháy mắt một cái ném vào thùng rác.

Trần Tiêu cho là hân sẽ tức giận, không nghĩ tới Đông Phương có chút đắc ý nói

“Không hổ là mèo ta nuôi, đến thói quen cũng giống nhau.”

Lão tử mới không hút thuốc đó! Ở cùng Đông Phương cũng lâu khiến Trần Tiêu bao nhiêu từ thô tục đều nói ra hết. Nhưng tất cả lời nói đều biến thành “meo meo meo meo meo”

“Đến, Bạch Gia Hắc, lại đây cha cho người ăn thứ tốt.”

Đông Phương nói chuyện, lấy từ trong tủ lạnh ra một đoạn lap xưởng.

“Hừ, không để ý đến người.”

Trần Tiêu quay đầu đi chỗ khác, chậm rãi xoay người.

“Ô, rất có cốt khí nha”

Đông Phương đem lạp xưởng đặt trong cái mâm

“Ta đi làm, không nhìn người.”

Chờ Đông Phương vừa ra khỏi cửa, Trần Tiêu liền vội vàng vồ tới, đem lạp xưởng ngậm trong miệng, nhai nhai. Liên tục ăn thức ăn cho mèo nhiều ngày vậy hắn đã sớm không nhịn được, lạp xưởng kia có mùi vị thật ngon.

Ăn no uống đủ, Trần Tiêu nằm úp sấp lên áo lông, ánh sáng chiếu lên người hắn, thậm chí hắn có chút thích ý cùng thoải mái.

Mấy ngày nay hắn đã từ từ thích ứng với sinh hoạt của một con mèo.

Thời điểm làm người trong quá khứ, hắn đều cảm thấy không được vui vẻ, không vừa lòng, tâm hùm bào ngư hắn ăn đến chán.

Mà lúc này, những thứ đó càng không bằng khúc lạp xưởng động nhân tâm kia.

4. Chương 2-2

Qua mười ngày, Đông Phương lại mang Trần Tiêu đến chỗ phòng khám thú y. Vào cửa, bác sĩ Mã Vĩ Biện kia liền nhận ra hắn, ra nghênh đón đồng thời ôm Trần Tiêu vào lòng

“Ha, tiểu tử, cứ nhiên vẫn còn sống.”

Sau đó kéo hắn qua chỗ Xquang, Mã Vĩ Biện nhìn kết quả một chút, đem băng trên đùi Trần Tiêu mở ra.

“Khôi phục hoàn toàn tốt, nhưng bây giờ vẫn chưa thể vận động mạnh.”

Rốt cục có thể khôi phục được tự do thân thể, Trần Tiêu đắc ý nhe răng về phía ***g. Nhưng cao hứng chưa được hai giây hắn như bị xịt keo

“Vậy khi nào ta mang nó qua tiêm?”

“Đợi thêm một khoảng thời gian đi, hiện tại vết thương tuy rằng không có gì đáng ngại nhưng vẫn tương đối yếu.”

Tiểu thư bác sĩ nói xong câu đó liền tốt bụng hỏi Đông Phương

“Nhà người ở gần đây sao?”

“Vâng, cách đây không xa, đi bộ khoảng mười mấy phút. Là ở tiểu khu Kim Cúc.”

“A, thật trùng hợp, nhà ta cũng ở khu đó.”

Mã Vĩ Biện ngẩng đầu nhìn Đông Phương, nở nụ cười.

Trần Tiêu căn cứ vào kinh nghiệm tán gái nhiều năm của mình, lập tức hiểu được, này là nữ bác sĩ có chút tình ý với Đông Phương.

Đúng như dự đoán, nữ bác sĩ kia nói tiếp

“Mèo này người nuôi thật tốt, nam nhân có tâm như người bây giờ cũng không còn nhiều.”

Đông Phương ân ân hai tiếng.

“Ai, người ở toà nhà thứ mấy?”

“Thứ hai.”

“Nhà ta là toà thứ mười, mười với hai kém nhau không xa, xem ra chúng ta rất hữu duyên hữu phận.”

Nữ bác sĩ cười nói.

Trần Tiêu lườm một cái, tiểu khu đó có tất cả mười toà.

“Người làm công việc gì? Có bạn gái chưa?”

Nữ bác sĩ tiếp tục tấn công điều tra hộ khẩu.

“Ta làm việc ở cơ khí Cường Phong, chưa có bạn gái.”

Đông Phương nói.

“Ừ, xưởng cơ khí hẳn là rất bận rộn đi?”

“Cũng tốt, phụ bà đến sửa xe rất nhiều, ta thường nghĩ sẽ câu một bà.”

Đông Phương không biết là cố ý hay vô tình, nói chuyện không đứng đắn, vừa nói còn vừa lấy thuốc lá trong túi ra đốt.

“Nơi này không cho hút.”

Vị bác sĩ kia nói.

“A, thật không tiện, ta bị nghiện thuốc lá, vậy ta đi trước. Đi, Bạch Gia Hắc, về nhà.”

Đông Phương xóc Trần Tiêu lên.

Trần Tiêu nằm nhoài trên bả vai Đông Phương, thầm nghĩ, xong, này đại sự không thành rồi.

Cũng không ngờ nữ bác sĩ kia lại nhiệt tình tiễn hai người hẳn ra ngoài.

Ai, quả nhiên nam nhân không xấu nữ nhân không yêu a...

Chỉ tiếc, Đông Phương tựa hồ không hề có chút hứng thú với nữ nhân.

Trở về nhà, Đông Phương thả Trần Tiêu xuống liền đi ra cửa. Chờ hẳn ra ngoài, Trần Tiêu cẩn thận từ trong hộp bỏ ra.

Vết thương cùng âm no tạm thời được giải quyết, hiện tại quan trọng nhất chính là phải nghĩ biện pháp khôi phục, hẳn cũng không muốn cả đời trở thành mèo, hơn nữa hẳn càng lo lắng tình huống công ty.

Vừa nghĩ, Trần Tiêu vừa mở máy tính của Đông Phương.

Trần Tiêu trước tiên mở website, dùng hai móng vuốt ấn ấn. Người hoá mèo là tình huống trước nay chưa từng có nên không thể tìm được tài liệu nào.

Trần Tiêu thở dài, sau đó mở MSN, điền tài khoản của mình cùng mật mã, lựa chọn trạng thái ẩn.

Hắn nhìn từng tên liên lạc, lựa chọn tên Tống Trình

Sau đó đánh hai chữ

[Tống Trình]

Máy tính bên kia lập tức có phản hồi

[Trần tổng?!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!]

Từ hàng dấu chấm than Trần Tiêu có thể nhìn ra độ kinh ngạc của Tống Trình.

Sau một chốc Tống Trình lại hỏi

[Người là Trần tổng hay người khác đang dùng tài khoản Trần tổng?]

[Đúng là ta, người xin vào công ty là ta phỏng vấn, ta hỏi ba vấn đề liền cho người đậu, sinh nhật của người là mười ba tháng hai, bạn gái họ Mã.]

Vì chứng mình bản thân, Trần Tiêu dùng vuốt mèo khó khăn đánh.

[Trần tổng, đúng là ngài?]

Thời điểm Tống Trình phỏng vấn chỉ có hẳn và Trần Tiêu, bạn gái hẳn cũng là mới quen, trong công ty chưa từng nói cho ai, chỉ có một lần bị Trần Tiêu nhắc đến, Trần Tiêu vừa nói thế, Tống Trình tin hơn nữa

[Ngài gần đây không tới công ty, nói nào cũng không tìm được ngài...]

[Hiện tại ta không tiện nói chuyện, đánh chữ cũng có chút chậm. Đừng đem chuyện ta liên hệ với người cho người ngoài biết.]

Trần Tiêu đánh từng chữ từng chữ.

[Được rồi Trần tổng, bên cạnh ta không có ai nhìn thấy, Những ngày qua ngài đi nơi nào? Công ty tất cả đều nói ngài mất tích, hiện tại ngài đang ở đâu? Ta đi đón ngài.]

[Không cần, hiện tại không tiện, chờ qua một thời gian nữa ta sẽ trở lại.]

Trần Tiêu vừa đánh vừa cười khổ. Hắn còn không biết khi nào mới có thể khôi phục chân thân, hắn cũng không muốn trở lại làm mèo, như vậy càng nhiều vấn đề. Suy nghĩ một chút Trần Tiêu lại nói

[Việc ta mất tích xử lý thế nào?]

[Tin tức ngài mất tích tựa hồ bị người ta đề xuống, ta muốn báo án, thế nhưng họ đều nói... việc ngài mất tích có quan hệ cùng Đoàn gia...]

Trần Tiêu có chút thất vọng lắc đầu, tiểu tử này sợ phiền phức, thế nhưng chuyện đến nước này, cũng không thể trách hắn, dù sao hắn cũng chỉ là thư kí, nhưng những người khác cũng không có...Trần Tiêu cảm thấy trong lòng chua chát, xem ra việc hắn mất tích không có ai chân chính quan tâm. Hắn hít một hơi để bình tĩnh

[Đúng vậy, là tiểu tử họ Đoàn kia giở trò quỷ, trong công ty khẳng định có tay trong của Đoàn gia. Tình hình hiện tại ở công ty thế nào?]

[Phi thường không tốt, toàn bộ công ty đang loạn hết lên. Hội cổ đông là nói đầu tiên bất ổn, mấy cái kế hoạch ngài định ra đều bị bác bỏ, ta không giúp được gì. Còn có một số cổ đông muốn nâng đỡ Trương Đức Hâm, ngài cũng biết tiểu tử kia trừ cái miệng ba hoa căn bản không hề có bản lĩnh. Trần tổng, ngài nên trở về nhanh một chút, ta lo lắng công ty sẽ xảy ra việc lớn.]

Tổng Trình đánh một đoạn lớn.

Những lão già chết tiệt kia. trong lòng Trần Tiêu sôi trào, thời điểm hắn còn ở đó, những cổ đông kia đi khắp nơi nói hắn như con ruột bọn họ, đến khi hắn xảy ra chút chuyện lập tức đứng qua phía người khác. Nhưng hiện tại hắn cũng không thể làm gì, chỉ có thể đánh ba chữ

[Ta biết rồi]

Máy tính bên kia chốc lát không có hồi âm. Sau đó Tổng Trình mới gửi qua một câu

[Trần tổng, có người đến, ta phải đóng khung chat.]

Trần Tiêu cũng đóng khung chat, ngơ ngác nhìn mặt bàn, có chút mất mát. Sau đó, hắn mở email, một email mới cũng không có, hắn mở hộp thư cũ, đem những tin cũ nhìn từ trên xuống. Trong đó có một mail là người khác gửi tấm hình của hắn.

Trần Tiêu dùng móng mèo mở ra. Đó là hình năm ngoái tham gia một hội nghị xuyên quốc gia, trong hình hắn sạch sẽ, tuấn lãng, già dặn, biểu tình mang theo điểm lạnh lùng.

Tâm phiền ý loạn, Trần Tiêu cứ như vậy ngồi nhìn tấm hình cả buổi chiều, mãi đến khi sắc trời biến thành màu đen, hắn mới chống dậy xoá lịch sử truy cập.

Chuẩn bị tắt máy, Trần Tiêu trong lúc vô tình liếc mắt nhìn thấy một thứ khiến hắn suýt chút nữa rơi từ trên bàn xuống.

5. Chương 2-3

Xem lướt qua bên trong lịch sử truy cập là một đồng website đồng chí.

Khó trách Đông Phương không có cảm giác với nữ bác sĩ thú y xinh đẹp kia, đây là lý do a.

Là một nam nhân bình thường, Trần Tiêu chán ghét đồng chí, nhưng không phải chán ghét như vậy, trong tư tưởng của hắn, đồng chí là những tên dở dở ương ương đam mê dị trang. Trước đây hắn từng bị gay theo đuổi, nhớ tới liền buồn nôn.

Đối với Đông Phương, ban đầu hắn thật không nhìn ra, bây giờ biết chân tướng, lòng tràn đầy chán ghét. Cầu thang vang lên âm thanh Đông Phương lên lầu, Trần Tiêu vội vàng đóng máy tính, từ trên bàn nhảy xuống.

Cửa bị mở ra, Đông Phương đã trở lại, vẫn là một bộ dạng lưu manh cười hì hì, đến túm lấy Trần Tiêu

“Đến, con trai, hôn một cái.”

Trần Tiêu đang buồn bực mất tập trung, nghiêng đầu, không chút do dự mà dùng móng vuốt cào một phát.

Đột nhiên bị cào, Đông Phương sững sờ, máu theo ngón tay chảy xuống.

Trần Tiêu cũng biết mình ra tay nặng, Đông Phương thế nào đi nữa cũng là ân nhân cứu mạng của hắn, hắn không nên lấy oán báo ân như thế. Nhưng cả đời này hắn đều không nhận sai, vừa chột dạ, vừa quay đầu đi không nhìn Đông Phương.

Đông Phương tựa hồ là giận thật, cầm Trần Tiêu lên, bỏ vào phòng vệ sinh, khoá trái cửa.

Đèn trong phòng rửa tay rất cao, Trần Tiêu nhảy thế nào cũng không bắt được, chỉ có thể trong màn đêm đen kịt kêu meo meo, không ngừng cào cửa. Lúc mới bắt đầu trong lòng hắn rất tức giận, tiếng kêu còn như thị uy, đến lúc sau, tiếng kêu của hắn ngày càng khàn thâm. Mơ hồ, Trần Tiêu nghe được âm thanh đóng cửa, Đông Phương đại khái lại ra ngoài uống rượu.

Trần Tiêu không hề muốn tổn thêm sức, cuộn mình trong góc, trốn to hai mắt, thị lực của mèo có thể nhìn trong bóng tối, nhưng không gian giam cầm này khiến hắn cảm thấy sợ.

Đúng, là sợ...

Tuy rằng Trần Tiêu đã hơn hai mươi tuổi, nhìn rất lạnh lùng, không sợ trời không sợ đất, lại không muốn cho người khác biết nhược điểm của mình.

Sợ tiêm, sợ bóng tối, không có cảm giác an toàn, mỗi khi hắn ở nhà một mình hắn đều mở hết đèn trong nhà.

Một lần nữa trong bóng tối, rất nhiều chuyện từ nơi sâu xa trong kí ức Trần Tiêu lại trôi dạt.

Trầm mặc chốc lát, hắn lại bắt đầu đếm, meo...meo...Đếm từ một đến một trăm, lại nhớ về quá khứ, khi còn bé hắn bị phụ thân nhốt trong phòng, thời điểm sợ hãi cũng làm như vậy.

Hắn nhớ khi còn bé, mẹ hắn rất xinh đẹp còn hiền lành, sau đó lúc hắn bốn tuổi, mẹ hắn qua đời vì bệnh, chính là từ lúc đó, bố hắn bắt đầu say rượu, mỗi lần uống rượu liền bắt đầu trách mắng hắn, đem hắn nhốt vào gian phòng nhỏ. Đến cuối cùng, bố hắn cũng chết.

Hắn về sống với ông nội, ông là một người băng lãnh mà nghiêm khắc, yêu cầu của ông chỉ có một: Hải tử, sau này người phải bảo vệ gia sản.

Lúc đi học, hắn luôn cô độc đứng ở góc, nhìn những bạn nhỏ khác chơi đùa cùng nhau. Hắn từng vô số lần muốn đưa tay ra, nhưng lại không dám, có một lần hắn rút cục cũng lấy dũng khí, cuối cùng chỉ đổi lấy sự cười cợt của những đứa trẻ khác

“Chúng ta không muốn chơi với người”

Bọn nhỏ cười đùa chạy ra.

Lớn rồi, hắn liền không cho người khác cơ hội bỏ qua hắn, lần nào cũng là hắn kêu gọi người khác xung ra phía sau. Ông nội chết rồi, hắn thừa kế gia sản, hơn nữa càng làm càng lớn.

Hắn đầy nỗ lực cũng đủ xuất sắc, nhưng trong lòng vĩnh viễn vẫn thiếu gì đó.

Khi đó, hắn cho rằng hắn hơn hẳn người thường. Thanh niên tuần kiệt, trong tay gia sản ngàn vạn, bên người có vô số người ái mộ, còn có những lời khen ngợi, người khác đều cần dựa vào hắn mà sống.

Hắn sống tùy tính, dắt tay ai là người đẩy vinh quang, lúc nào thả ra là đặc quyền của hắn.

Còn nhớ có một lần, hắn khai trừ một nhân viên thiếu trách nhiệm, người kia quay đầu lại, tàn nhẫn nói với hắn

“Trần Tiêu, làm người không nên quá tuyệt tình.”

Quả nhiên, hiện tại hắn mất tích, tất cả hình như đều là báo ứng.

Không ai sốt ruột, không ai đi điều tra, không ai đi dò hỏi,, những thuộc hạ ngày trước bị hắn trách móc nặng nề cùng kẻ thù của hắn có thể mở tiệc ăn mừng đi? Hắn từng đáp ứng ông nội phải bảo vệ gia nghiệp, hiện nay hắn cũng chỉ có thể trở mặt nhìn gia sản nhà mình bị người khác tước mất.

Trái đất không có hắn vẫn quay a!

Hắn có cảm giác mình rất ưu tú, lại không để mắt đến thứ quan trọng nhất. Hắn đã sớm không còn người thân, còn không có cả bạn bè, bạn gái đều là qua đường, ngủ mấy lần thì chia tay, còn đều là hắn bỏ người ta.

Ngay cả người duy nhất hắn có thể hơi tin nhiệm – Tống Trình – người trẻ tuổi hắn một tay bồi dưỡng, cũng chẳng qua vì lợi ích bị tổn hại mới mong hắn trở lại thật nhanh.

Chuyện đến nước này, Trần Tiêu phát hiện ra không ít khuyết điểm của bản thân, hắn ích kỉ, tâm tiểu nhân, vẻ ngoài lạnh lùng, có thù tất báo.

Là một con người, hắn quá thất bại.

Trong bóng tối, đôi mắt Trần Tiêu nháy nháy mấy cái sau đó đã ương ướng, nước mắt chảy xuống, làm lông dính hết vào nhau.

Không rõ lúc hắn đếm tới bao nhiêu, cánh cửa được mở ra.

Lỗ tai Trần Tiêu dựng đứng, đứng lên.

Đông Phương mở cửa ra, đến gần hơn, mắt nhìn xuống hắn.

Đuôi Trần Tiêu buông xuống, cúi đầu, từ trong khe cửa tấp tễnh đi ra.

Bóng tối đã hút hết kiêu ngạo của hắn.

Đông Phương cả người đầy mùi rượu nồng Trần Tiêu lên, Trần Tiêu nhìn thấy trên tay hắn dán một miếng băng OK.

“Tiểu tử, ngươi đã biết lỗi chưa?”

Đông Phương nặn nặn lỗ tai tt, trong giọng nói không có trách cứ, chỉ có sùng nịnh.

Lần này Trần Tiêu không trốn cũng không phản kháng, cũng không cảm thấy kì thị, là đồng chí thì có sao?

Trong tất cả những người hắn tiếp xúc, người trước mặt này đối xử với hắn tốt nhất, không hư tình giả ý, không hề có bất kì ý đồ nào. Hắn chỉ xem Trần Tiêu là một con mèo, một sủng vật.

“Sau này phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Đông Phương vừa nói vừa vò loạn lông tt.

Nằm trong ***g ngực Đông Phương, Trần Tiêu lại thêm thương cảm, xem ra là vì hắn làm người quá thất bại nên ông trời mới phạt hắn trở thành một con mèo. Nếu đây là vận mệnh, vậy trước khi tìm được cách phục hồi hắn cứ an tâm làm sủng vật đi.

Trải qua giáo huấn lần này, Trần Tiêu ôn thuận chừng mấy ngày, quan hệ của hai người cũng hoà hoãn, thậm chí so với trước đây còn tốt hơn.

Theo đó thương tích ở chân cũng từ từ khá hơn, bản tính nữ vương của Trần Tiêu ngày càng thể hiện rõ ràng. Không có chuyện gì thì đi dạo ở đầu giường, thật giống như đang đi tuần.

Lúc này là đầu xuân, khí trời đột nhiên trở lạnh, nhiệt độ buổi tối dưới mười độ.

Tuy rằng toàn thân Trần Tiêu đều là lông, thế nhưng lúc trước vì bị thương mà rụng không ít, buổi tối nằm ngủ trong hộp lạnh cóng đến run rẩy. Đêm nay, hắn bò đến phòng vệ sinh xuyt xuyt xong xuôi, mơ mơ màng màng liền leo lên giường Đông Phương, đệm giường rất mềm mại, ổ chăn rất ấm, hắn thích ý chậm rãi xoay người tiếp tục ngủ.

Nửa đêm, Đông Phương vươn mình một cái, theo thói quen đuổi chân, liền đạp Trần Tiêu xuống giường.

Trần Tiêu ngao một tiếng thê thảm, rơi xuống mặt đất, tỉnh mộng, chuyển động lỗ tai sắp xếp lại suy nghĩ.

Đông Phương cũng bị hắn đánh thức, mở đèn, một người một mèo cứ nhìn nhau như vậy khoảng ba giây.

Đến cuối cùng Trần Tiêu ủ rũ meo một tiếng, gấp đuôi đi đến phía hộp.

Đông Phương bị hắn làm đến dở khóc dở cười, vỗ vỗ giường.

Trần Tiêu lập tức vui vẻ, nhảy lên giường, vòng thân thể thành một vòng rồi vui vẻ ngủ.

Từ ngày ấy, hắn liền ngủ trên giường, đuổi sao cũng không đi. Đến cuối cùng quang minh chính đại chiếm đoạt giường Đông Phương, mỗi ngày đều liêu mạng ngủ, đổi đủ kiểu ngủ. Tỉnh ngủ còn vịn vòng lân lân đuổi người.

Còn Đông Phương thì khổ rồi, mỗi ngày đi ngủ đều phải cẩn thận, không muốn đè chết con mèo nào đó a.

6. Chương 3-1

Đông Phương phát hiện mèo nhà mình rất đặc biệt.

Con mèo này chưa bao giờ dùng đầu lưỡi liếm lông của mình, cũng rất thích sạch sẽ.

Người khác đều nói mèo sợ nước nhưng lần đầu tiên Đông Phương mang Bạch Gia Hắc đi tắm, nó lại thích ý híp mắt, ngoan ngoãn cho Đông Phương chà xát phòng lên người.

Còn có một lần. Bạch Gia Hắc làm dơ móng vuốt, Đông Phương phát hiện nó tự nhảy lên bồn rửa tay, nhấn vòi nước, biểu tình chuyên chú mang hai cái móng vuốt vò qua vò lại, sau đó đóng vòi nước lại, cọ sạch sẽ vào khăn mặt của Đông Phương, cuối cùng không quên tự luyện soi gương rồi mới nhảy từ bồn nước xuống.

Đông Phương còn phát hiện con mèo này tựa hồ rất ghét thức ăn cho mèo, không tới mức đói gần chết tuyệt đối sẽ không há mồm. Có một lần hắn vừa mua thức ăn tiện lợi để lên bàn, tiểu tử kia cư nhiên nằm úp sấp xuống, đem đầu dí sát vào, meo meo meo réo lên không ngừng, từng ngụm nước miếng như sắp chảy ra.

Đông Phương cho nó một chút nó liền vội vàng vùi đầu ăn, cuối cùng đem cái đĩa liếm sạch sành sanh. Như vậy cũng tốt, cơm thường so với thức ăn cho mèo tiện hơn nhiều, từ ngày đó trở đi, Đông Phương không mua thức ăn cho mèo cho Bạch Gia Hắc nữa, mà mỗi lần ăn cơm đều cho nó một ít. Sau đó, dpd rất kinh ngạc mà nhìn mèo của mình mỗi lần ăn đều đem hành cùng gừng để ra, chỉ ăn mỗi cá.

Mèo này, thành tinh rồi đi?

Khoảng thời gian này, nhận thức của Trần Tiêu về Đông Phương xảy ra biến hoá vi diệu

Lần thứ nhất hắn cùng Đông Phương gặp mặt, hai người ẩm ỉ một trận, không có chút hảo cảm nào.

Sau đó hắn được Đông Phương cứu, cảm thấy người này mặc dù không có điểm đáng tin thế nhưng kì thực lại rất tỉ mỉ ôn nhu.

Lại sau đó, Trần Tiêu biết Đông Phương là một đồng chí, trong nháy mắt liền chán ghét.

Nhưng ôn hoà nghĩ lại, Trần Tiêu thấy điểm đó cũng bình thường. Còn nhớ năm đó cùng bạn gái trước xem Brokeback Mountain, hắn rất không hiểu tình cảm của nhân vật chính, bạn gái vừa ăn bóng ngó vừa giải thích cho hắn

“Tại nơi thâm sơn cùng cốc như vậy, tình cảm của bọn họ là tình cảm dựa vào nhau.”

Trần Tiêu cảm thấy được, hiện tại Đông Phương cùng với hắn, cũng chỉ là gặp rủi ro nên dựa vào nhau.

Mà tình cảm của hắn đối với Đông Phương cũng từ từ biến thành tình cảm của sủng vật đối với chủ nhân. Không thể nào tưởng tượng được, nếu không có lần tai nạn xe cộ kia, Đông Phương chưa từng xuất hiện, như vậy cuộc đời hắn sẽ thành dạng gì.

Lại là một ngày mới, Đông Phương dậy thật sớm, đánh răng rửa mặt xong xuôi lại đến bắt chuyện với hắn.

“Con trai, lại đây!”

Trần Tiêu liếc hắn một cái, không để ý đến hắn.

“Bạch Gia Hắc”

Đông Phương tiếp tục đưa tay nhiệt tình kêu gọi.

Trần Tiêu vẫn như cũ nằm nhòai trước cửa sổ, làm bộ không nghe thấy, hắn biết, những lúc Đông Phương ôn nhu như thế nhất định không phải chuyện tốt.

“Ai, vậy ta chỉ có thể ăn một mình a.”

Đông Phương vừa tự nói vừa kéo cửa tủ lạnh.

Lạ xường sao? Trần Tiêu vểnh tai lên, tung tăng bay tới.

Không nghĩ tới, hắn bị Đông Phương đè ngay xuống đất, tóm lấy cổ xách lên, Đông Phương dương dương đắc ý nói

“Tiểu tử, ngươi trúng kế rồi!”

Meo nha

Trần Tiêu thử nhe răng kêu, ý là: “Ngươi muốn làm gì?”

“Nhìn ngươi nhảy nhót từng bừng như thế, hôm nay nên đi tái khám rồi nhỉ.”

Đông Phương vừa nói vừa tóm chặt Trần Tiêu.

Hắn liều mạng hoa động tứ chi, hắn còn nhớ Mã Vĩ Biện, lần này là muốn tiêm! Muốn hắn tiêm không bằng trực tiếp cho hắn chết đi còn đơn giản hơn.

Dọc đường đến bệnh viện, Trần Tiêu suy tư làm cách nào để bỏ trốn, nhưng Đông Phương tựa hồ nhìn thấu tâm tư của hắn, vẫn luôn vững vàng tóm chặt hắn, làm cho hắn không có cơ hội.

Đến bệnh viện, Mã Vĩ Biện vừa nhìn thấy Đông Phương nét mặt liền cười tươi như hoa, cười hì hì chào hỏi Trần Tiêu

“Bạch Gia Hắc, đã lâu không gặp.”

Trần Tiêu liếc một cái, mới hơn một tuần.

“Xem nó hồi phục không tòi, hôm nay chúng ta liền tiêm đi.”

Mã Vĩ Biện vừa nói vừa lấy ra hai ống thuốc.

“Tốt”

Đông Phương vừa gạt đầu vừa đặt Đông Phương lên bàn, một tay đè cổ Trần Tiêu xuống, một tay đè hông hắn.

Trần Tiêu vừa tiếp xúc mặt bàn cả người liền bắt đầu run lên, hai lần trước tiêm ý thức hắn còn mông lung, bây giờ thần trí hắn còn đang minh mẫn. Lông đều dựng lên hết, meo meo meo

Mã Vĩ Biện vừa trò chuyện cùng Đông Phương vừa lấy bông xoa xoa lên cổ Trần Tiêu, Trần Tiêu cả người vận vẹo, Đông Phương lập tức đè lại, chân sau Trần Tiêu nhanh chóng thoát ra, một cước đá bay ống tiêm.

“Ô, tiểu tử thật lợi hại!”

Mã Vĩ Biện nhặt tiêm lên.

“Đừng để ý tới nó, nó sẽ ở trước mặt ta tùy ý đùa giỡn, ngày hôm nay đến chết cũng phải tiêm cho nó.”

Trần Tiêu còn muốn tiếp tục giấy dựa, trong cổ đột nhiên đau xót, kim tiêm tiến vào. Hắn có chút bị ai nằm nhoài trên đài, nhận mệnh khịt khịt mũi.

Kỹ thuật của Mã Vĩ Biện cũng không tệ lắm, cũng không đau kinh khủng, tiêm xong lại dùng bông y tế xoa xoa.

“Được rồi.”

Mã Vĩ Biện rút cuộc cũng lên tiếng, Đông Phương cũng buông tay ra.

Trần Tiêu vẫn như cũ một thân xụi lơ nằm trên bàn, cử động cũng lười, hai người kia tại phương diện chữa trị cho hắn lại hiểu ngầm một cách kì lạ.

“Chích mũi này xong, sau mười lăm ngày trở lại tiêm vaccin ngừa ba bệnh, vaccin này chia làm hai mũi tiêm, chích một mũi xong mười lăm ngày sau lại chích mũi còn lại, mỗi năm chích một lần.”

Mã Vĩ Biện tỉ mỉ giải thích. Sau đó liếc mắt nhìn Trần Tiêu một cái, tiếp tục trò chuyện cùng Đông Phương

“Con vật nhỏ này, lúc đầu là trọc lông, bây giờ lại trở nên rất đẹp.”

Đông Phương nở nụ cười

“Ngoài mặt đẹp những chỗ khác không có ưu điểm gì.”

“Tại sao lại nói thế?”

Đông Phương chỉ vào vết thương trên tay

“Không quen nuôi, lúc dính người thì dính muốn chết, lăn lộn khắp giường, lúc biệt nữ sẽ không thêm để ý ai.”

Trần Tiêu nằm nhoài trên bàn, làm bộ không nghe thấy, trong lòng nghĩ “Ta là như vậy sao?”

Mã Vĩ Biện phì phì nở nụ cười

“Tính cách này thật biệt nữ”

Sau đó nàng nhớ ra gì đó nên nói tiếp

“Đúng rồi, người không làm việc đó cho nó à?”

“Làm? Làm cái gì?”

Đông Phương chưa kịp phản ứng

Trần Tiêu cũng không biết nàng nói cái gì, ngẩng đầu lên nghe

“Đây, không phải mùa xuân đã tới rồi sao?”

Mã Vĩ Biện phì phì nở nụ cười

“Người không sợ nó động dục à? Thời điểm đó, mỗi buổi tối nó sẽ dẫn vật người đến chết.”

Nghe thế, Trần Tiêu đang tỉnh dương trên bàn đột nhiên ngao lên một tiếng, nhảy vào ***g ngực Đông Phương, liều mình lung lay đầu.

Đó không phải là cắt xuống sao? Giả như có một ngày trở lại nguyên dạng, hắn chẳng phải sẽ thành thái giám?

Đông Phương có chút bất đắc dĩ mà nhìn Bạch Gia Hắc, mở miệng từ chối ý tốt của Mã Vĩ Biện

“Con trai của ta nói không muốn làm.”

Mã Vĩ Biện nở nụ cười

“Nó nghe cũng không hiểu, bất quá, rất nhiều chủ nhân lúc đầu cũng đau lòng, cuối cùng phát hiện làm vậy là tốt cho sủng vật, ngược lại, nếu đến lúc đó người thấy hối hận có thể đến tìm ta.”

Mã Vĩ Biện nói chuyện còn bày ra bộ dáng “không nghe lão nhân nói, chịu thiệt ở trước mắt.”

Lúc này Trần Tiêu lại cảm tức nhìn Mã Vĩ Biện, phi thường muốn cắn một cái, này nữ bác sĩ, cô không thể đưa ra ý kiến hay hơn à?

7. Chương 3-2

Không biết có phải do những lời xui xẻo của Mã Vĩ Biện hay không, buổi tối lúc ngủ, Trần Tiêu liền nghe dưới lầu có tiếng mèo đang gọi

“Meo”

Một con mèo đang gọi

“Meo nha ”

Quần mèo đáp lại

“Meo nha nha”

Âm thanh tan nát cõi lòng.

Ngay sau đó, từng tiếng thê lương, bi tráng, bao hàm tình ý kêu lên liên tục.

Quả nhiên là mùa xuân đến a! Tại sao trước đây mình lại không chú ý? Trần Tiêu bò lên giường chuẩn bị ngủ. Nằm úp sấp một hồi thì thấy buồn tiểu, bò lên nhà vệ sinh hai lần lại chỉ tè một ít.

Đông Phương nhìn hẩn dẫn vật, ý vị thâm trường liếc nhìn hẩn, sau đó cảm khái một câu

“Đối với người, một năm kể sách ở chỗ xuân, đối với mèo, một năm kể sách ở chỗ gọi xuân”

Sau đó hẩn dùng tay kẹp cổ Trần Tiêu lại, đe dọa nói

“Tiểu tử, người đừng gây thêm phiền phức cho ta.”

Trần Tiêu lườm hẩn một cái, người sao lại so sánh ta với động vật? Ta sao có thể không khống chế được chính mình?

“Được rồi, ngủ đi.”

Đông Phương nghiêng người tắt đèn.

Trần Tiêu nằm bên cạnh hẩn, cố gắng loại bỏ các loại tạp niệm trong lòng. Buồn ngủ kéo tới, từng chút từng chút câu người đi xa.

Trần Tiêu bắt đầu nằm mơ, mơ đến đang ngồi trên du thuyền của mình, thuyền ở trên biển, hơi mặn theo gió biển thổi vào, thích ý vô hạn. Sóng biển từng làn từng làn nhộn nhạo, mang cho hẩn cảm giác thoải mái. Trong chớp mắt, sét đánh giữa bầu trời, bão tố kéo tới. Dưới tình thế cấp bách, Trần Tiêu bắt được một cột buồm, trên dưới chập trùng, không biết vì sao, tư thế như vậy không khiến hẩn khó chịu, trái lại có một tia thích ý.

“Mèo chết! Người liền làm chuyện xấu!”

Một tiếng sét vang lên, Trần Tiêu mở mắt ra, nhìn thấy Đông Phương đang tức giận nhìn chính mình. Mà chính mình đang dùng hai chân trước câu vào cổ tay Đông Phương, trên dưới ma sát hạ thể, bị Đông Phương dọa, bắn...

“Đệt!”

Đông Phương mắng một tiếng, lấy khăn giấy bắt đầu chùi, sau đó vào nhà vệ sinh rửa tay.

Trần Tiêu tự biết đuối lý, chạy xuống giường, ủ khuất quay đầu lại liếc mắt nhìn Đông Phương.

Cơn giận còn sót lại, Đông Phương giờ gồi

“Thật nên đem người đi thiêu!”

Trần Tiêu gãi gãi lỗ tai.

Mẹ nó, quy luật thiên nhiên thật sự không thể thay đổi, này cũng không phải lỗi của ta, đều tại mùa xuân gây họa.

Sau sự xuất hiện của sự kiện này, về sau Trần Tiêu đã bị Đông Phương đá vào lãnh cung, một lần nữa quay lại hộp giày.

Hơn nữa Trần Tiêu phát hiện, mấy ngày nay Đông Phương có chút khác thường, thường hay mất tập trung.

Nếu chủ nhân tâm tình không tốt, Trần Tiêu thức thời cũng không chọc đến hắn.

Thứ ba, Đông Phương phá lệ không đi làm, ở nhà lười biếng ngủ cả ngày.

Đến ba giờ chiều hắn mới rời giường, sau đó bắt đầu thu dọn phòng, Trần Tiêu ngồi xổm ở góc tường nhìn hắn đi qua đi lại, có chút ngạc nhiên. Lẽ nào tên lưu manh này đổi tính? Cũng biết chú ý vệ sinh?

Dọn rác, lau bàn, quét nhà cuối cùng còn tự tay nấu ăn, thế nhưng lúc làm những việc này Đông Phương có chút mất tập trung.

Lúc này tiếng gõ cửa đúng lúc vang lên, Đông Phương mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một nam nhân, tầm tuổi Đông Phương, da dẻ rất trắng, mang mắt kính, bộ dạng có chút cầu nệ.

“Đến, vào đi, không cần thay giày, trong nhà loạn cực kì.”

Đông Phương vừa nói vừa kéo người vào.

Trần Tiêu đã sớm biết Đông Phương là một đồng chí, nhưng hắn không nghĩ tới tiểu tử kia lại quang minh chính đại mang người về nhà. Hắn khom người một cái, vẫy vẫy đuôi, meo một tiếng, kêu lên một tiếng phi thường không thân thiện (tha thứ cho đứa nhỏ này đi, nó vẫn nghĩ nó là một con người), dọa mắt kính nhảy dựng lên.

Đông Phương vội vàng giải thích

“Ta nuôi mèo, rất nghe lời, không cắn người...”

Mắt kính ừ một tiếng, ngồi trên salon. Trần Tiêu lại nhảy ra đó, nhìn khắp 360 độ tên mắt kính, mắt kính bị nhìn đến dựng hết lông

“Mèo này...”

“Đừng động nó”

Đông Phương nói chuyện, gấp đồ ăn cho mắt kính, quay lại uy hiếp Trần Tiêu

“Nếu hôm nay ngươi phạm tội, ngày mai ta sẽ đem ngươi đi bệnh viện làm.”

“Ngươi cái tên tiểu tử trọng sắc khinh bạn.”

Trần Tiêu thầm nghĩ, tàn nhẫn trừng Đông Phương cùng mắt kính kia một cái, bụng kêu vài tiếng, cơ cũng không muốn ăn liền chạy đến ngồi dưới chân hai người.

Ăn cơm không phải vấn đề chính, hai người vừa ăn vài miếng liền bắt đầu tán gẫu, mắt kính kia rất kiệm lời, phần lớn là Đông Phương nói. Trò chuyện cũng khá tốt, Đông Phương liền trực tiếp vào chủ đề, nhẹ nhàng cúi người xuống. Trần Tiêu chỉ cảm thấy ánh đèn trên đầu tối sầm lại, hai bóng người tụ thành một đoàn. Hắn có chút phần hận cũng có chút bất đắc dĩ dùng móng vuốt cào cào gỗ, sau đó thở dài.

Âm thanh quần áo được cởi ra, thỉnh thoảng cũng có tiếng thân thể ma sát.

“Chờ đã, ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng..”

Mắt kính lúng túng

“Này cần chuẩn bị gì? Theo cảm giác là được rồi.”

Đông Phương nói với hắn.

Tình huống tiếp tục phát triển, Trần Tiêu dùng móng vuốt che lỗ tai, bắt đắc dĩ lỗ tai quá lớn, móng vuốt quá ngắn, vẫn nghe được âm thanh hôn môi.

Không bao lâu, hai người liền lột sạch, lên giường. Trần Tiêu rốt cuộc không nhịn được bò từ dưới sofa ra ngoài, tàn bạo nhìn vào mắt kính kia đang chiếm lấy vị trí hắn thường nằm.

Đến khắc cuối cùng, mắt kính lại đột nhiên ngừng động tác, sắc mặt ngày càng tái nhợt.

Đông Phương cũng phát hiện sự bất thường của hắn, ngẩng đầu lên có chút khó chịu nói

“Người làm gì thế? Đừng làm ta giống như đang cưỡng gian người vậy”

Trần Tiêu không biết bọn họ đã xảy ra biến cố gì, nằm xuống đất, xem kịch hay.

“Đông ca, ta nhớ khi đó vừa chia tay Lâm Hảo, tâm tình kém đến cực điểm, lúc đó người quen biết ta trong quán rượu. Không có người, ta cũng không chống đỡ được đến lúc này.”

Đông Phương ngồi dậy

“Có chuyện gì nói thẳng, đừng dông dài như vậy.”

“Chuyện đến mức này, ta còn ...”

Mắt kính muốn nói nhưng lại thôi.

Đông Phương nhìn mắt kính, hồi lâu mở miệng hỏi hắn

“Người là nhất thời tâm tình không tốt mới đáp ứng cùng ta qua lại đi? Nhưng trên giường, người lại cảm thấy không miễn cưỡng được chính mình đúng không?”

Câu nói này như một cây kim đâm vào, ngay trúng yếu điểm, mắt kính cuối đầu, không phủ nhận, xem như là chấp nhận.

Đông Phương cũng không nói, nhặt quần áo lên mặc vào, chỉ chỉ món ăn trên bàn

“Đến ăn cơm, đừng để nguội.”

“Xin lỗi, xin lỗi.”

Mắt kính cứ lặp lại câu này.

“Thế người tốt ta đã có rất nhiều, thêm một cái của người cũng không sao.”

Đông Phương lấy bia trên bàn, uống một hớp lớn

“Đừng thấy ta đáng thương, không đến lượt người an ủi ta đâu.”

“Ta thấy người tâm tình không tốt...cho nên...”

Đông Phương đột nhiên nở nụ cười

“Cho nên chữa lợn lành thành lợn què?”

Mắt kính thấp đầu, vẫn là câu kia

“Xin lỗi.”

“Người có gì mà xin lỗi, người xin lỗi phải là ta.”

Đông Phương đột nhiên mở miệng

“Nếu như ta không thử người lần này, người tính cùng với ta khi nào?”

Mắt kính sững sờ không trả lời, Đông Phương liền tiếp tục nói

“Người yên tâm, kì thực ta đã sớm rõ tâm ý của người, là chính người không biết thôi. Nói cho cùng người cũng không cần hổ thẹn, nếu như là thứ ta thích dù có khó cỡ nào ta cũng phải lấy được, ta là sợ người nhìn lầm tâm ý của chính mình.”

Mắt kính rõ ràng không còn tâm tình, ứng phó gấp mấy đũa, đứng dậy muốn đi, Đông Phương cũng không lưu hấn lại, tiễn hấn xuống lầu.

Trần Tiêu vừa nhìn thấy trò hay, đoán bát quái. Lưu manh quả nhiên có phương thức xử lý của hấn, nếu đây dựa không bằng cứ nhanh chóng giải quyết, đặt mình ở vị trí chủ động, không chịu bị người khác nắm trong tay.

Trong () là lời của tác giả.

Chương sau có xôi thịt:3 hí hí

8. Chương 3-3

Lát sau Đông Phương quay về, biểu tình có điểm cô đơn.

Trần Tiêu nhảy lên bàn, dùng móng vuốt nhẹ nhàng đụng vào Đông Phương, muốn an ủi hấn, nhưng biểu tình cô đơn trên mặt Đông Phương chỉ xuất hiện trong nháy mắt, sau đó liền khôi phục thái độ bình thường. Hấn ngậm đũa nhìn thức ăn trước mặt, nói với Trần Tiêu

“Chỉ tiếc bàn thức ăn ngon này.

“Hôm nay không ai ăn cùng ta, người ăn cùng ta đi.”

Nói xong hấn còn trịnh trọng đặt một bộ bát đũa trước mặt Trần Tiêu, còn không quên rót đầy chén rượu.

Nếu như lúc này có người khác ở đây thấy hấn nói chuyện cùng mèo nhất định sẽ nghĩ hấn không bình thường. Nhưng Trần Tiêu đối với loại hành động này của Đông Phương là tập mãi thành quen.

Đông Phương liền uống một hớp rượu, vừa nhắc lông mày, nói với Trần Tiêu một chuyện không ngờ được.

“Kỳ thực hôm qua ta thất nghiệp.”

Trần Tiêu sững sốt chốc lát, hấn nhìn ra thần sắc thất thường của Đông Phương, không nghĩ tới sự tình nghiêm trọng như vậy.

Đông Phương nói tiếp

“Lúc trước ta cùng người nhà xích mích vì ta là đồng chí. Cha ta cùng chị ta đều không chấp nhận. Trong mắt bọn họ ta là đứa đại nghịch bất đạo.”

Hấn vừa nói vừa gấp thức ăn, cảm giác như đang thuật lại một chuyện không hề liên quan đến hấn

“Lúc mới bắt đầu, bọn họ nghĩ ta không sống nổi bên ngoài, chắc chắn ta sẽ trở về nhà nên để mặc cho ta ở ngoài.”

Nói tới đây, Đông Phương lắc lắc chén rượu, có chút đắc ý

“Nhưng không như họ muốn, ta dựa vào khả năng của mình sống cũng không tệ. Thời gian dài, cha ta nói, chính là bức cũng phải mang ta trở lại. Bọn họ thay đổi sách lược, nghe được ta ở đâu liền khiến công việc ta thất bại, vì ả ụp bọn họ ta mới tới nơi hẻo lánh thế này sửa xe, nhưng không nghĩ tới tuần trước chị ta truy sát tới...”

Trần Tiêu meo một tiếng, biểu thị chính mình vẫn chăm chú nghe.

“Kỳ thực không sao.”

Đông Phương cười một chút

“Mất việc thì lại tìm. Bây giờ thấy người, ta có một cảm giác, một con mèo bị người dẫn dắt như vậy vẫn có thể tiếp tục sống, tại sao ta lại không kiên trì vượt qua?”

Trần Tiêu nghiêm túc gật đầu, thất tình cùng thất nghiệp, quả thật là đủ thảm, nhưng tuyệt đối không xui xẻo bằng hắn. Đầu tiên hắn bị đụng xe, còn bị người ta biến thành mèo, lại bị mọi người vứt bỏ, cuối cùng còn bị thương nặng. Từ thiên đường rớt xuống địa ngục, nhiều chuyện như vậy nhưng hắn vẫn kiên trì.”

“Đến, uống rượu.”

Đông Phương giơ ly rượu lên, hướng về phía không trung làm động tác chạm cốc, uống hết chén kia sau đó lại rót đầy.

“Uống vào là có thể quên hết chuyện không vui.”

Trần Tiêu cũng đứng lên, đi một vòng quanh ly bia kia. Hắn ghét uống rượu, khi còn bé, phụ thân hắn uống say sẽ đánh người, hắn cảm thấy thứ này có thể khiến người ta mất đi lý trí, lớn rồi hắn tham gia các tiệc rượu, luôn cảm thấy rượu là một thứ rất khó uống. Hắn vẫn luôn thấy kì quái, tại sao lại có nhiều người thích uống thứ này?

Nhưng bây giờ, chén rượu bày trước mặt hắn, hắn lại rất muốn thử.

Đây là thứ động lòng người biết bao nhiêu. Nếu như có thể lựa chọn, hắn muốn quên đi rất nhiều chuyện. Đầu lưỡi nho nhỏ duỗi ra, liếm một cái, nhưng lại không khó uống như trong trí nhớ của hắn.

Trần Tiêu meo một tiếng, có chút mừng rỡ ăn một miếng thức ăn, sau đó lại uống một hớp. Uống hơi gấp, suýt chút nữa sặc trong cổ họng, Đông Phương thấy hắn như vậy ha ha nở nụ cười.

Một người một mèo cứ như vậy uống rượu, một dùng miêu ngữ một dùng nhân ngữ liên tiếp nói. Uống hết cốc Đông Phương gục xuống bàn.

Đông Phương uống rượu khá tốt, đến cuối cùng thần trí có chút mơ hồ, sắc mặt hơi đỏ lên, ánh mắt mê mang

Trần Tiêu cũng uống nhiều, đầu bắt đầu nặng, Đông Phương trước mắt biến thành hai, hắn dùng sức lắc đầu, mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Nguyên lai...sau khi uống rượu thật thống khổ...

Uống xong một bình rượu, Đông Phương bò đi lên phòng vệ sinh, xong chuyện trực tiếp ngồi xuống đất.

Trần Tiêu có lòng tốt đi kéo hắn, dùng móng vuốt lay lay, muốn cho hắn ngủ trên giường, nhưng Đông Phương hoàn toàn không có ý đứng dậy, trái lại còn ôm lấy hắn. Bình thường ôm còn chú ý phương pháp, lúc này hoàn toàn đem Trần Tiêu xem như gối ngủ.

Trần Tiêu giãy giụa, trốn thoát từ trong ngực Đông Phương, nhưng hắn uống rượu cũng không ít, vừa mới đứng lên, không đi vững đã bị Đông Phương kéo đuôi lại, Trần Tiêu meo một tiếng, bị bắt trở về, vững vàng bị ôm trong lòng, ôm ấp như vậy khiến hắn có chút không thở được.

“Thao, đồng chí có lỗi sao? Tại sao mọi người lại dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn ta? Người nói, lão tử ta phong lưu phóng khoáng, sao lại không tìm được nam nhân yêu ta?”

Đông Phương mơ hồ phun ra cả đoạn

Những câu nói này khiến Trần Tiêu cảm thấy có chút chua xót. Rượu mới dâng lên, trước mắt hắn cả thế giới đang xoay tròn, hắn chỉ vô lực cuối đầu, cầ cầ cổ Đông Phương.

“Được rồi, chúng ta đi ngủ.”

Đông Phương ôm Trần Tiêu, loạng choạng loạng choạng mà đứng lên, thân thủ hậu đậu, không cẩn thận mở vòi sen nóng.

Dòng nước ấm áp phun xuống, xối trên người, quần áo rất nhanh liền ướt, thế nhưng lại khiến người ta thoải mái không ít, Đông Phương nhắm mắt lại, không hề để ý chuyện đã qua, vung cổ lên, hưởng thụ dòng nước,

Trong phòng vệ sinh nho nhỏ, hơi nước ngày càng nhiều, Trần Tiêu đột nhiên cảm thấy oi bức, hắn có chút bức mình. Đầu choáng váng đến lợi hại, thật giống ngồi nhiều giờ trên tàu lượn.

Thân thể của hắn rất chua, còn có chút đau, nhẹ nhàng cử động giống như đang dùng dao cắt chính mình. Eo mệt mỏi, miễn cưỡng, trong lòng như có gì đang cào, tư duy đại não đều bị khống chế.

Loại cảm giác đó quá khó tiếp thu rồi, Trần Tiêu nhú chặt lông mày, hắn cảm thấy dưới người giống như vực sâu không đáy, chỉ có cái ôm trước mắt là chân thật, nhắm mắt lại, thời điểm thống khổ cực độ Trần Tiêu đưa tay ra, chủ động kéo chặt cổ Đông Phương, sau đó bắt đầu nhẹ nhàng cọ trên người hắn.

Này như một giấc mộng, mọi thứ đều không chân thật. Dần dần, Trần Tiêu cảm thấy như có hai bàn tay trượt lên trượt xuống khắp thân thể mình, môi cũng đụng phải thứ mềm mại gì đó.

Không có ý thức, không có lý trí, chỉ có trực giác, cái ôm kia như được truyền nhiệt, khiến hắn say rượu không thể tự chủ.

Trong hơi nước, ôm ấp, xoa xoa, hôn môi.

Đôi tay kia rất quen thuộc, làm cho hắn không cách nào từ chối.

Sau đó hai chân bị tách ra.

Địa phương chưa bao giờ bị người khác đụng vào đột nhiên bị vật cứng rắn dị thường đâm vào.

“Ta còn chưa chuẩn bị xong...”

“Chuẩn bị cái gì? Theo cảm giác là được rồi.”

Trần Tiêu không nhịn được rên rỉ thành tiếng, thân thể trên dưới chập trùng, bắt đầu là đau rát, lúc sau không ngừng bị xuyên qua, đau đớn kia chen lẫn khoái cảm.

Cuối cùng, trong thân thể bắn ra bạch tuyến, trôi theo nước.

Trần Tiêu cảm thấy trong kí ức chưa từng có cao trào như vậy. Hắn cảm thấy mình như cái lọ chứa bị rút cạn linh hồn, cả người vô lực, theo tiếng nước, Trần Tiêu nằm trong lòng ngực ấm áp, từ từ mất đi ý thức...

Là mơ đi, hắn là giấc mơ...

Không biết qua bao lâu, Trần Tiêu hơi hơi khôi phục ý thức, Đông Phương đã tỉnh trước hắn, đang dùng khăn lau người cho hắn

Quả nhiên là giấc mơ...Đầu của hắn còn rất đau, thân thể còn khó chịu, cổ họng cũng rất khô, không có tâm tư suy nghĩ những chuyện khác. Chờ lúc Đông Phương ném hắn lên giường, hắn liền chui vào trong chăn ngủ, không quản lông trên người vẫn ướt.

Lúc Trần Tiêu tỉnh dậy Đông Phương đang đi giày, nhìn thấy hắn ngẩng đầu lên liền chào hỏi

“Chào buổi sáng, hôm nay ta lên dây cót tinh thần, tìm công việc mới.”

Sau đó hắn lại nghĩ đến cái gì, nhìn Trần Tiêu cười nói

“Đúng rồi, ngày hôm qua ta cứ nhiên mơ thấy chuyện kì quái, mơ thấy người biến thành người.”

Sau đó hắn liền tự mình bác bỏ

“Ha ha, này cũng không phải chuyện nàng ốc.”

Trần Tiêu nằm trên giường giật giật thân thể, bỗng nhiên bị một chuyện làm chấn kinh.

Hạ thân hắn có chút đau...

Trong nháy mắt đó tâm tình Trần Tiêu nhất thời trở nên phức tạp, đó không phải là mộng...

Hắn trợn to hai mắt tàn nhẫn nhìn Đông Phương, toàn thân cứng ngắt.

Mình bị nam nhân làm?

A, thật ghê tởm...

Trần Tiêu bỗng nhiên dùng tốc độ cực nhanh nhảy xuống giường, chạy vào nhà vệ sinh, phi thân nhảy vào bồn tắm, đem mình nhấn chìm vào bể đầy nước.

“Này!?”

Đông Phương nhìn thấy sự khác thường của hắc vôi vàng theo vào, hắc cũng không biết tại sao mèo nhà mình nhất định phải nhảy cầu tự sát, chỉ có thể luống cuống tay chân đem Trần Tiêu ướm nhẹp ra.

Trần Tiêu phát ra âm thanh ừng ực, bàn tay thịt đặt trên tay Đông Phương, sau đó đột nhiên giờ vuốt ra, tàn nhẫn cào một cái.

Đông Phương đau xót, phát hiện trên tay có vài vết hồng tím.

“Thao, người liền phát rồ?!”

Đông Phương vôi vàng vung tay vứt Trần Tiêu xuống đất, căm tức nhìn mèo nhà mình, không hiểu tại sao lại đột nhiên trở mặt.

Meo meo meo meo!

Mắt Trần Tiêu đỏ lên, coi như người là gay nhưng cũng không nên thừa lúc ta động dục mà làm chuyện đó đi?

“Thực sự là...”

Đông Phương vẩy vẩy tay, nhìn đồng hồ một cái, đã sắp tới thời gian phỏng vấn tại công ty chuyển phát nhanh, ném một câu hung ác

“Người chờ ta”

Liền vôi vàng ra cửa.

Trần Tiêu tức giận chưa tiêu, âm âm lẫn cái thân đầy lông, sau đó đột nhiên nghĩ đến một vấn đề mấu chốt.

Hắc cũng không thể dùng loại thân thể này làm chuyện đó đi, như vậy vật lớn làm sao đi vào

Hơn nữa...Ở trong giấc mộng mộng lung, hắc hình như dùng thân thể của con người để làm chuyện kia...

Lẽ nào ngày hôm qua trong nháy mắt hắc có khôi phục hình dạng con người? Nói như vậy hắc có thể không phải sống cả đời là mèo?

Trần Tiêu đột nhiên trở nên hưng phấn. Hắc nhẩn nhẹn hoa cúc đau đớn, nhảy dựng lên xoay một vòng, trong nháy mắt hắc liền mở tịt...phương pháp khôi phục đến tột cùng là gì?

Nhất định là có chuyện kì quái gì rồi mới dẫn đến nguyên nhân.

Ngày hôm qua ăn quà vặt, tắm rửa sạch sẽ...Còn có, ngày hôm qua uống rượu!

Đúng, rượu!

Trần Tiêu cảm thấy quả thực mình là một thiên tài.

Có thể khoảng thời gian hắc biến thành người có quan hệ với rượu?

Trần Tiêu bắt đầu nhảy nhót tung bừng, bia đã uống hết, trong nhà chỉ còn lại bình nhị oa đầu. Dưới tấn công bắn trảo quyết liệt của hắc nắp bình cuối cùng cũng được mở ra.

Tâm tình sôi sục, Trần Tiêu dựa vào vách tường, ôm chiếc lọ chậm rãi đảo, rót cuộc có vài giọt rơi vào miệng hắc. Mùi vị này, so với bia khác biệt nhiều hơn, bất quá, cũng phải nhịn!

Trần Tiêu nhắm mắt lại, ừng ực uống liên tục...Hắc ngã xuống, chờ giây phút biến thành người, nhưng cảm giác của hôm qua lại không thấy...

Vì vậy, lúc Đông Phương về nhà, hắc liền thấy con mèo thói nhà mình ôm nửa bình nhị oa đầu Đại Thụy, hắc vôi vàng gọi cho Mã Vĩ Biện

“Ta là Đông Phương, chính là người hay đến bệnh viện các người, ta hỏi một chút, mèo động dục có phải là có một số phản ứng đặc biệt?”

“Nói một chút coi?”

“Ta cảm thấy mèo nhà ta quả thật bệnh tâm thần.”

“Làm sao vậy?”

“Sáng sớm nay nó đột nhiên nhảy vào bồn đầy nước lạnh, sau đó liền cào ta, sau khi ta đi nó cứ nhiên còn uống nhị oa đầu!”

Đầu bên kia truyền đến tiếng cười của Mã Vĩ Biện

“Mèo biết uống rượu? Ta xem ngươi là say rồi đi?”

“Ta không hề uống rượu! Cả ngày hôm nay vẫn chưa động đến giọt nào!”

“Nó uống nhiều không?”

“Hơn nửa bình.”

“Vậy ngươi nhanh mang nó tới đây, rượu lưu lại trong cơ thể nó có nguy cơ ảnh hưởng tính mạng.”

có xôi thịt nhưng ngắn thôi =)) chỉ trách con mèo thôi nào đó thần trí không minh mẫn hại bạn đọc không biết được chi tiết

9. Chương 4-1

Chuyện hôm đó, cuối cùng Trần Tiêu phải súc ruột, làm cho hắn không tử tự di chuyển, qua chừng mấy ngày mới hết đau.

Tuy rằng đã trải qua một lần thất bại nhưng cũng không cách nào dập tắt được Trần Tiêu nhiệt tình tìm kiếm phương pháp.

Ngày thứ hai, Trần Tiêu bắt đầu sửa lại kế hoạch, tìm kiếm phương pháp biến thân chính xác.

Nếu muốn nói ngày hôm đó còn xảy ra sự việc đặc biệt nào, vậy chính là việc say rượu mất lí trí rồi, nghĩ tới đây, Trần Tiêu khóc thét một tiếng, lẽ nào bị nam nhân thượng thì hắn mới có thể trở về dạng người?

Đến đây, Trần Tiêu liền liếc nhìn Đông Phương đang chuẩn bị đi tắm, yên lặng mài mài móng vuốt.

Chẳng lẽ còn muốn tắm chung?

Thế nhưng....không thử một lần làm sao cam tâm?

Trần Tiêu cẩn thận cất bước, đi tới túm ống quần Đông Phương mà bò lên, ôm Đông Phương giống như một con koala.

“Này, làm gì đấy?”

Đông Phương dừng động tác cởi áo lại, ánh mắt nhìn xuống con koala Trần Tiêu.

Trần Tiêu trợn to hai mắt, làm bộ dạng vô tội, meo meo kêu hai tiếng, dùng đầu cọ vào thân thể Đông Phương, đáng nháp như sắc nữ đang câu dẫn nam nhân.

Hắn có cảm giác đi...Trần Tiêu thấp thỏm nghĩ, có thể hay không lần thứ hai bị thượng?

Nhưng lỗ tai hắn run một cái rồi ngẩng đầu lên, đối mặt với ánh mắt khó hiểu của Đông Phương.

Àn, trong ánh mắt kia còn có điểm vô lực, khiến Trần Tiêu trong nháy mắt có cảm giác thất bại.

“Thật là xấu, phát xuân đến tận đây.”

Đông Phương vừa nói vừa dùng hai tay gỡ Trần Tiêu xuống, ném ra ngoài cửa.

A...thật mất mặt a. Trần Tiêu dùng móng vuốt gãi gãi tai, xem ra cách này không được rồi.

Nhưng bị người ta bơ thế này vẫn làm hắn buồn bực trong lòng, vì vậy Trần Tiêu chạy lên giường, nhẹ nhàng dùng móng vuốt đá tắt của Đông Phương xuống gầm giường.

Một lúc nữa, Đông Phương tắm xong sẽ không thể tìm được cái tất, Trần Tiêu thì đặc ý múa ballet trên giường.

“Mèo thối, nhất định là người giở trò.”

Đông Phương nói chuyện, nhéo đuôi Trần Tiêu một cái.

Ai, nói nhéo đuôi liền nhéo đuôi, ghét nhất là bị nhéo đuôi. Trần Tiêu cau mày vội vàng chạy trốn.

Đông Phương lười cùng hắn tính toán, tìm một đôi khác liền đi ra cửa.

Mấy ngày nay những công việc hắn phỏng vấn đều không thuận lợi, những việc kia nếu không phải lương quá thấp thì chính là quá xa nhà.

Trong nhà liền chỉ còn lại Trần Tiêu. Có chút cô quạnh cùng tẻ nhạt, Trần Tiêu thất vọng chạy đến gầm giường, gào một vết trên tường, đây đã ngày thứ ba mươi chín hắn biến thành mèo, đã hơn một tháng, không biết cuộc sống như thế còn phải kéo dài bao lâu.

Đã một khoảng thời gian không liên lạc cùng Tống Trình, Trần Tiêu thuận thực leo lên bàn, khởi động máy tính.

Tống Trình không trực tuyến, thế như trong hộp thư có email của Tống Trình gửi, chính là báo cáo công việc công ty trong một tháng này.

Trần Tiêu nhìn từng trang từng trang một, hận đến ngứa chân răng, đám hỗn đnar kia không biết là đang làm gì, muốn làm công ty phá sản sao?

Cơ hồ mấy chuyện hắn bàn bạc trước đó đều bị dừng lại, doanh nghiệp hợp tác cũng bị giảm xuống, hắn nhớ tới tin tức mấy ngày trước, các công ty tương quan đều phát biểu một ít biện pháp xúc tiến tiêu thụ, xem ra là muốn nhân cơ hội này triệt tiêu Trần thị. Mà bên trong Trần thị lại đang có nội chiến, trước kia lúc Trần Tiêu còn ở đây có thể áp chế mấy thế lực, bây giờ toàn bộ đều giương nanh múa vuốt, lôi kéo quan hệ.

Mới qua một tháng thôi, Trần Tiêu sờ râu, nếu như bỏ mặc không quan tâm, tình thế sẽ từng chút chuyển biến xấu, Hiện tại tuy rằng hắn không thể nói chuyện cùng không thể ra mặt, thế nhưng hắn vẫn còn một số biện pháp điều khiển công ty.

Tiểu tử Tống Trình này không thể dựa dẫm, nếu không phải là thư ký hắn và có người lôi kéo, có khi hắn đã sớm bỏ chạy.

Những người khác... Chẳng lẽ lại tìm bạn gái trước kia? Cô ta cũng không tin được, như vậy...

Trần Tiêu chợt nhớ đến hôm qua Đông Phương than oán

“Ai, ngày hôm nay đã phỏng vấn n công ty, cũng không có một chỗ đồng ý, quả nhiên là khủng hoảng kinh tế tới rồi!”

Đông Phương này, tuy rằng bề ngoài khá bất hảo, thế nhưng lại là một người rất quy củ, người như vậy, đứng thẳng mà đi, nhờ cậy hắn có lợi chứ vô hại. Còn nữa, nếu điều kiện kinh tế Đông Phương được cải thiện, đương nhiên sẽ không bạc đãi sủng vật là hắn.

Nghĩ đến đây, Trần Tiêu nhanh chóng viết thư hồi âm cho Tống Trình.

Nội dung đại thể là: Tống Trình làm rất tốt, tình huống công ty phải tùy thời thông báo hắn, mặt khác hắn có một bằng hữu, hiện nay đang tìm việc làm, dặn Tống Trình muốn an bài hắn vào công ty. Cuối cùng viết số điện thoại Đông Phương, muốn Tống Trình liên lạc hắn.

Đến buổi chiều khi Đông Phương về nhà, lại đột nhiên nhận được một cú điện thoại kì quái.

“Chào ngài, xin hỏi có phải là Đông Phương tiên sinh không?”

“Là ta.”

“Đây là chuỗi cửa hàng cơm quốc tế Sel, xin hỏi ngài ngày mai có thời gian rảnh đến phỏng vấn hay không?”

“Phỏng vấn? Nhưng ta đâu có nộp CV?”

Đông Phương bị hỏi một câu nhưng không biết phải trả lời ra sao.

“Đây là do cấp trên ta sắp xếp, nếu ngài không bận chuyện gì có thể sang đây xem một chút.”

“Vây cũng tốt.”

Hiện tại Đông Phương cũng không có việc làm, đi xem cũng không mất mát gì.

“Được rồi, đây là địa chỉ công ty ta...số điện thoại liên lạc...”

Cúp điện thoại, trên mặt Đông Phương vẫn là biểu tình “không thể tưởng tượng nổi”, tự nhủ

“Cư nhiên gọi ta đi phỏng vấn chuỗi quán cơm gì đó...”

Trần Tiêu một bên đắc ý meo hai tiếng.

“Thật cao hứng!”

Đông Phương xoay đầu lại liếc nhìn Trần Tiêu, sau đó hần như nhớ ra cái gì đó quay đầu nở nụ cười như một kẻ trộm

“Ta suýt nữa quên mất, ngày hôm nay còn có một việc trọng yếu. Tiểu tử, người đi theo ta.”

Vừa nói hần vừa đem Trần Tiêu bỏ vào ***g ngực.

Y phục kia bên dưới có dây buộc, Đông Phương kéo kéo dây, Trần Tiêu liền bị khoá bên trong, hần chếch đầu, dựa vào ngực Đông Phương, một lát sau, hần ngửi được mùi thuốc sát trùng quen thuộc.

Gào gào gào gào...Trần Tiêu lộn qua lộn lại trong ngực Đông Phương, trực giác nói cho hần biết, nơi này là bệnh viện thú y! Mỗi lần đến nơi này đều không phải chuyện tốt gì, không phải tiêm thì chính là giải phẫu, cách lần tiêm trước vẫn chưa đến mười lăm ngày.

Chẳng lẽ là?!

10. Chương 4-2

Tổng hợp đối thoại mấy ngày nay, Trần Tiêu tự động kết nối hình ảnh, bắt đầu phát điên trong ***g ngực Đông Phương.

“Đây người lại lẩn lộn, đừng phá y phục.”

Đông Phương mở dây kéo ra, Trần Tiêu liền nhảy ra ngoài, bắt đầu nhảy nhót tung bưng trong bệnh viện, Trần Tiêu tuyệt vọng đến phát hiện, cửa sổ đang đóng! Cảnh cửa cũng đóng! Trời muốn diệt ta!?

Mã Vĩ Biện vuốt mắt kính, than thở

“Dĩ nhiên cao hứng đến bộ dạng này, người thực sự là một con mèo có linh tính, nó biết chúng ta tìm mèo cái cho nó lai giống sao?”

Chờ một chút, lai giống?! Trần Tiêu dừng chạy, đứng nghiêm lại, đôi mắt nhìn lên bàn. Chỉ thấy trên bàn là một cái ***g, nhốt một con mèo lông trắng như tuyết, liếc mắt đưa tình nhìn hần, sau đó duỗi móng vuốt ra, hướng về phía không trung cào một cái, vừa cào vừa meo meo gọi.

“Xem, con mèo cái này cũng tốt đi, chủ nhân nó muốn có một bầy mèo con, người thì không nỡ thiếp con trai người, như vậy vẹn toàn đôi bên.”

Mã Vĩ Biện giải thích.

Trần Tiêu ngây ngẩn cả người.

Nếu như bây giờ hần là người, bị cấm dục như vậy mà trước mắt còn bày ra một mỹ nữ, hần nhất định không chút do dự mà nhào tới. Nhưng bây giờ, nhìn mỹ nhân mèo trước mặt, Trần Tiêu chỉ muốn khóc thét một tiếng, lão tử người, tìm mèo về cho ta làm gì!

“Đến, con trai ngoan.”

Đông Phương một phát bắt đc Trần Tiêu đang sững sờ, Mã Vĩ Biện cũng phối hợp mở cửa ***g sắt, đem hấn nhét vào.”

Trần Tiêu có một loại cảm giác sói vào miệng cạp.

“Các người cứ làm quen nhau trước đi.”

Mã Vĩ Biện cười hắc hắc, thanh âm kia khiến Trần Tiêu nghĩ đến tú bà.

Mèo cái kia gừ một tiếng, liền đem Trần Tiêu đè xuống đất, không đầu không đuôi mà liếm từ trên xuống dưới, hấn không thể đem hấn nuốt vào.

“Ác ác, xem ra Tô Tô rất thích Bạch Gia Hắc của người đó.”

Mã Vĩ Biện cười nói.

Trần Tiêu khổ không thể tả, phí hết lực lớn mới có thể đem móng vuốt của mèo cái đẩy ra.

Vì vậy, lúc này trong ***g tre tạo thành một hình ảnh quái dị, mèo cái khuôn mặt dữ tợn đè Trần Tiêu xuống, Trần Tiêu dùng móng vuốt chống đỡ dưới cằm mèo cái, ngăn cản nài hạ người xuống. Trần Tiêu hít một hơi, trở mình, đem con mèo ngu xuẩn mất khống chế kia áp xuống.

Mã Vĩ Biện một bên cười nói

“Ta trước đây có thấy qua mèo ***, nếu cả hai đều lãnh đạm vậy chỉ có thể thả chúng nó ra thế nhưng hai đứa bọn nó lại rất hoà hợp a.”

“Nhanh a, phía trên a.”

Đông Phương ở ngoài hô.

Trần Tiêu oán niệm nghĩ, bọn vô lương tâm, các người có thể dừng tràn đầy phấn khởi xem một vụ án cường *** được hay không?

Hoàn hảo, Mã Vĩ Biện có kinh nghiệm, giảng giải cho Đông Phương

“Mèo thông thường đều *** vào ban đêm. Căn cứ vào đặc tính này, có thể bọn nó đang lựa chọn thời điểm tốt để ***. Chúng ta tắt đèn đi.”

Đông Phương có chút buồn bực

“Chẳng lẽ không xem sao?”

“Xem? Làm sao có thể làm chuyện không có đạo đức đó.”

Mã Vĩ Biện nói. Sau đó nàng nói một câu khiến Đông Phương Trần Tiêu muốn thổ huyết

“Chúng ta trốn đi, lén lút xem.”

Lúc này trong ***g là cảnh kiếm bạt nỗ tương kịch liệt tranh đấu, hai người phía ngoài ***g sắt cũng không nhàn rỗi. Mã Vĩ Biện như một bình luận viên chuyên nghiệp, nhỏ giọng giải thích cho Đông Phương

“Thời điểm cùng mèo cái nguyện ý ***, mèo đực thường vừa phát ra tiếng kêu vừa tiếp cận mèo cái.”

Vào lúc này, bên trong ***g là tiếng Trần Tiêu kêu lên liên hồi.

Mã Vĩ Biện tiếp tục thuyết minh

“Mèo cái núp xuống dưới, mèo đực lại dùng răng cắn vào gáy mèo cái, bò lên trên lưng mèo cái, sử dụng chân trước vò hai bên của mèo cái.”

Thời điểm nói câu này, hai con mèo vừa vặn kịch liệt giao đấu, Trần Tiêu ở trên.

“Mèo đực làm một loạt động tác đuổi xương sống, đại khái khoảng ba phút mới có thể đem phân thân đưa vào trong âm đạo của mèo cái, lúc này mèo đực phát ra tiếng kêu vang dội.”

Lúc này Trần Tiêu vừa phân tâm, mèo cái dùng móng vuốt đẩy Trần Tiêu đang đè lên tay nó ra, sau đó phi thân một cái, hung hăng cắn tai Trần Tiêu.

Trần Tiêu phát ra tiếng kêu thảm thiết to rõ

“Ai nha, thành sao? Thật nhanh!”

Hai người núp ở góc tường kinh hô.

Trần Tiêu ngửa đầu, lệ rơi đầy mặt.

Lúc này bên ngoài mới phát hiện sự tình khác thường

“Này, hai con hình như đang đánh nhau a!”

Mã Vĩ Biện vội vàng mở ***g, lấy Trần Tiêu ra.

“Ai nha, quả nhiên, lỗ tai chảy máu...”

“Thao, ở nhà nó rõ ràng phát xuân lợi hại, tới đây liền...”

Đông Phương không nhịn được nói thô tục.

Trong mắt Trần Tiêu chứa đầy nước mắt, meo meo kêu, khó lòng giải bày.

“Khà khà, ta nói người con mèo này, người không phải là gay đi?”

Mã Vĩ Biện đột nhiên nói

“Ai nha, xem chừng nó nhất định là thụ, Tiểu Bạch thụ. Đáng nháp như vậy nên tìm phúc hắc công cẩn thận chăm sóc nó!”

Đông Phương đối với từ gay này đặc biệt nhạy cảm, quay đầu lại, nhìn thấy trên mặt Mã Vĩ Biện tràn đầy kích động, trên đầu hần lập tức hiện ra hắc tuyến.

“Này...con mắt của người đang phát sáng a...”

Mã Vĩ Biện ho nhẹ một tiếng, làm bộ bình tĩnh nói

“Ta là rất căng thẳng...”

Đông Phương đột nhiên trầm mặc, nhin chốc lát, không nhịn được, mở miệng thay Trần Tiêu cãi lại

“Kì thực con trai ta có lúc rất nữ vương.”

“A a a, nữ vương xứng trung khuyến.”

Mã Vĩ Biện lập tức kích động.

Trong nháy mắt đó, dựa theo trực giác dã thú của Trần Tiêu, tựa hồ thấy phía sau Mã Vĩ Biện mọc ra đuôi sói, hơn nữa phát hiện lời hai người kia đàm luận đã vượt qua phạm vi nhận thức của hắn.

Cánh cửa bệnh viện đột nhiên bị mở ra, có một nam nhân mặc áo gió vàng nhặt đi vào.

“Xin lỗi, ta tan ca muộn, không biết đã tiến hành tới đâu?”

Lỗ tai Trần Tiêu đang bị băng lại, nghe được âm thanh này có chút ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Trước mặt là một nam nhân cỡ hai bảy hai tám tuổi, nụ cười nhã nhặn, quần áo hào phóng.

“Ác, để ta giới thiệu, đây chính là chủ nhân của Tô Tô, Diệp tiên sinh. Vị này chính là chủ nhân của Bạch Gia Hắc, Đông Phương.”

Đông Phương nở nụ cười

“Ha, tại sao không dùng từ tiên sinh cho ta?”

“Thể hiện chúng ta khá quen thuộc a.”

Mã Vĩ Biện buông tay giải thích.

“Ta tên Diệp Triết Nam, ta đoán nếu Mã tiểu thư muốn gọi tên của ta sẽ không dùng hai chữ tiên sinh.”

Nam nhân áo gió chủ động bắt tay.

Hử đi muôn nơi =)) Mã tỷ cũng bực hết sức đi

11. Chương 4-3

Trần Tiêu nhìn bọn họ tán gẫu, hoàn toàn để hắt qua một bên, trong lòng có chút tức giận, meo to một tiếng, hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người.

Lúc này Diệp Triết Nam mới nhìn thấy vết thương trên lỗ tai hắt

“A, thật xin lỗi, chẳng lẽ do Tô Tô cắn?”

“Cái này...tại trong quá trình khó tránh thôi, đánh là mắng yêu mà.”

Đông Phương gãi đầu một cái

“Chủ yếu là do con trai ta không có bản lĩnh, không thượng được công chúa nhà người.”

Diệp Triết Nam liền thân thiết hỏi

“Bị thương có nghiêm trọng không?”

“Chỉ cần bôi thuốc là không sao.”

Mã Vĩ Biện nở nụ cười

“Đúng vậy ta không có xem trọng bọn nó.”

“Hà tất nói như vậy, người làm sao có thể chăm sóc động vật đây?”

Đông Phương cười nói.

Trần Tiêu nằm trên bàn nghĩ, Đông Phương, hôm nay người rõ ràng nói nhiều a.

Chỉ chớp lát, Mã Vĩ Biện giúp Trần Tiêu băng bó kĩ vết thương, Đông Phương cùng với Diệp Triết Nam như vừa gặp đã quen, lưu lại phương thức liên lạc của nhau.

Trải qua một hồi quyết tử đấu tranh, Trần Tiêu không còn tinh thần, nằm nhoài trên bả vai Đông Phương trở về nhà.

Đây là lần điểm ngộ sinh tử đầu tiên trong cuộc đời hắt.

Hai giờ rưỡi chiều hôm sau, Đông Phương đúng hẹn đi đến sel để phỏng vấn.

“Xin chào, ta là tổng thư kí nơi này, Tống Trình.”

“Xin chào, Đông Phương.”

Đông Phương đưa tay bắt tay Tống Trình, sau đó hắt có chút kì quái nhìn chăm chăm người trước mắt

“Chúng ta hình như đã gặp qua ở đâu?”

Vụ tai nạn xe lần trước khiến Đông Phương giằng co rất lâu, cuối cùng là camera theo dõi chứng minh sự trong sạch của hắt, nhưng bởi vì hắt say rượu lái xe, không những không có tiền bồi thường còn bị treo bằng lái.

Đáng giận hơn là chủ xe gây chuyện còn không xuất hiện, tất cả mọi chuyện đều là do vị thư kí giám đốc này toàn quyền xử lí.

“Ha ha, trí nhớ tốt, lúc trước chúng ta đã gặp qua một lần.”

Lúc đầu Tống Trình xem người ông chủ đề cử còn tưởng là trùng tên, hiện tại gặp được Đông Phương hắt cũng thấy có chút kì quái, không biết trong hồ lô ông chủ nhà mình bán thuốc gì. Hai người ai cũng không nhắc đến tai nạn xe cộ kia, thế nhưng trong lòng đều có cảm giác.

“Cái kia, Tổng tiên sinh, hôm qua ta nhận được điện thoại nói ta tới nơi này phỏng vấn, bây giờ nhìn lại, có phải các người nhầm lẫn gì không?”

Đông Phương mở miệng hỏi

Tổng Trình ho nhẹ một chút nói

“Hắn là không sai, sở dĩ người nhận được điện thoại là do ông chủ của ta hi vọng người có thể làm việc ở đây.”

Đông Phương chỉ chỉ đầu của mình

“Con người của ta nói chuyện tương đối thẳng, cho nên Tổng tiên sinh bỏ qua cho, ông chủ của các người không có tật xấu gì đi? Ta cùng hắn cũng không quen a, hắn từ đâu có được số điện thoại của ta? Tại sao lại giới thiệu việc cho ta? Lẽ nào biến ta thành cấp dưới của hắn tốt hơn trả thù? Vẫn là nói hắn gây sự sắp được hai tháng, róc cuộc lương tâm hắn trời dậy muốn làm việc thiện?”

Tổng Trình bày ra một bộ dạng chuyên nghiệp mỉm cười

“Người muốn vào công ty của ta có rất nhiều, người không biết ông chủ của ta mỗi ngày đều phải xử lý không ít hồ sơ xin việc, bất quá ta nghĩ, hắn chọn người, khẳng định là có đạo lý của hắn, cho nên những câu hỏi này người nên tự mình hỏi ông chủ của ta thì hơn.”

“Ông chủ của người ở đâu?”

“Ông chủ của chúng ta đã không đến công ty một khoảng thời gian, người cùng ông chủ của ta có quan hệ gì ta cũng không rõ, ta chỉ làm chuyện hắn yêu cầu. Đông Phương tiên sinh, chúng ta vẫn nên nói về công việc của người.”

“Ta nói điều kiện với người sau, người cũng có thể quay người rời đi hoặc sau này làm việc thấy không hợp cũng có thể rời đi. Bất quá, ta kiến nghị người thử một chút xem.”

Đông Phương nhún nhún vai.

“Tùy tiện đi, cơm đưa tới cửa không có lí do gì từ chối.”

Tổng Trình cúi đầu nhìn tư liệu nhân sự

“Người là do ông chủ ta bổ nhiệm, ta sẽ toàn quyền thiết lập người làm việc văn phòng, nhưng ta hi vọng có thể sắp xếp người vào phương diện người am hiểu, người từng có kinh nghiệm làm việc ở đâu?”

Đông Phương sờ sờ cằm

“Ta gần đây có làm thu ngân siêu thị, rửa xe, lúc trước còn có làm nhân viên pha chế tại bar.”

Tổng Trình nỗ lực bày ra một nụ cười

“Nói như vậy, người làm qua tương đối nhiều việc a, vậy ta sẽ sắp xếp người làm trợ lý quản lý chi nhánh.”

Tổng Trình cân nhắc, người này nếu do ông chủ an bài vậy chức vị khẳng định không thấp, nhưng nghe đến những công việc hắn đã từng làm, cũng không thể sắp xếp hắn ở những chức vụ cao, trong phạm vi chức vụ của hắn cũng khá thích hợp, tuy nói là trợ lý thế nhưng lương cũng không ít, việc làm cũng tương đối nhẹ nhàng.

Đông Phương nhíu lông mày

“Ta sợ làm không quen.”

“Như vậy Đông Phương tiên sinh có đề nghị gì đây?”

Tổng Trình tiếp tục mỉm cười

Đông Phương ngày càng cảm thấy đây là một cái bẫy, suy nghĩ một chút nói

“Các người có thiếu nhân viên bảo an không?”

“Nhân viên bảo an?...”

Cầm Tổng Trình thiếu chút nữa rớt mất.

“Hừm ta cảm thấy việc này tương đối hợp với ta.”

Trong lòng Đông Phương đã có chủ ý, làm bảo an sẽ không phải tiếp xúc nhiều với nhân viên cấp cao, tạm thời cũng có thể ăn cháo cầm hơi.

“Tốt, như vậy đi, nếu Đông Phương tiên sinh cảm thấy thích công việc bảo an vậy ta cũng không ép.”

Hắn nguyên bản còn sợ việc sắp xếp việc cho Đông Phương sẽ khiến người khác không phục, không nghĩ tới Đông Phương sẽ chọn chức vị này, Nếu là Đông Phương tự chọn, đương nhiên hắn sẽ không cần chịu trách nhiệm, tương lai ông chủ trở về hắn cũng bàn giao tốt hơn.

“Thời gian thử việc, mỗi tháng lương là ba vạn năm, ngoài ra còn tiền thưởng còn có bảo hiểm, nếu Đông Phương tiên sinh cảm thấy không còn vấn đề gì, tám giờ sáng mai người có thể đi làm, ta sẽ soạn hợp đồng sau đó dẫn người đi làm quen hoàn cảnh.”

“Tốt lắm, đa tạ.”

Đông Phương nghĩ. Quả nhiên là công ty lớn, làm nhân viên bảo an cũng lương cũng cao như vậy, hắn cũng không nghĩ tới, đây là Tổng Trình chiêu cố hắn.

“Ha ha, hôm nay ta tìm được công việc mới.”

Đông Phương vừa vào nhà liền đem bao lớn bao nhỏ đặt lên bàn

“Bạch Gia Hắc, chúng ta đi chúc mừng một chút.”

Trần Tiêu lúc lắc đuôi, cẩn thận nhìn máy tính một chút, vừa nãy hắn đang chờ mail từ Tổng Trình, Đông Phương bất ngờ đi vào làm hắn chưa kịp tắt máy, chỉ tắt màn hình.

“Chờ ta đem mấy gói đồ hâm lại, người hãy ngoan ngoãn.”

Đông Phương vừa nói vừa tiến vào nhà bếp.

Trần Tiêu làm bộ nghe lời, gật gật đầu, đợi khi Đông Phương đi vào liền dùng tốc độ trăm km chạy về phía máy tính, mail của Tổng Trình vừa vận tới, Trần Tiêu vội vã mở ra.

[Ông chủ, ta đã dựa theo căn dặn của ngài sắp xếp Đông Phương vào công ty, vốn muốn sắp xếp hắn làm trợ lý giám đốc nhưng là hắn đẩy kéo, kiên trì muốn làm nhân viên bảo an, nếu ngài không hài lòng ta có thể sắp xếp lại.]

Nhân viên bảo an? Nhân viên bảo an! Ta phí hết tâm tư cho người vào công ty, người liền chọn làm nhân viên bảo an? Trần Tiêu vừa cắn răng vừa đóng máy tính.

Lúc Đông Phương vừa ngân nga hát vừa bưng đồ ăn ra, liền thấy mèo nhà mình dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn hắn.

“Này, con trai, cho dù không ăn thịt mấy ngày cũng đừng như vậy a?”

Đông Phương đắc ý quơ quơ đuôi gà trong tay.

Chỉ thấy Trần Tiêu lấy đà vài bước, phi thân lên bàn, nhắm thẳng đến cái đuôi gà kia...

“A meo”

Trần Tiêu phát ra một tiếng như Lý Tiểu Long, xem lão tử bay đây

12. Chương 5-1

Hôm sau là ngày đi làm chính thức, Đông Phương thay quần áo bảo an, được Tổng Trình dẫn đi làm quen hoàn cảnh trong công ty.

“Phòng bảo an, phòng quản lý, khu vực phụ trách người đều đã rõ đi?”

“Hừm, cũng nhớ sơ sơ rồi.”

“Tốt lắm, tạm thời người phải chịu oan ức rồi, sau đó người có thể gọi tất cả bảo an đến đây, ta sẽ tuyên bố bổ nhiệm người làm đội trưởng.”

“Cái gì?! Người cho ta quản?”

Đông Phương kinh ngạc hỏi.

“Đó là dĩ nhiên, đây là ý của ông chủ.”

Tổng Trình nói xong câu này đột nhiên im lặng, còn liếc mắt ra hiệu cho Đông Phương. Đông Phương hiểu ý, ngẩng đầu nhìn thấy có một người đang đi tới, cả thân áo phục, rõ ràng là địa vị không thấp.

“Trương tổng.”

Tổng Trình vừa chào hỏi vừa nhường đường, Đông Phương cũng nhanh chóng né qua một bên. Họ Trương kia dường như không muốn tha cho bọn họ, đi tới bên người Đông Phương, quan sát chốc lát, sau đó dùng hai ngón tay lấy từ trên vai đi xuống một sợi lông màu trắng, dùng ngữ khí trách cứ nói

“Có lông mèo, đừng tưởng rằng làm bảo an thì không cần để ý đến dáng vẻ, người sẽ khiến khách hàng đánh giá công ty chúng ta thế nào?”

Tổng Trình vội vàng điều chỉnh

“Xin lỗi ông chủ, hần vừa đến làm ngày đầu tiên, rất nhiều chuyện ta vẫn chưa nói với hần.”

Nam nhân quét mắt qua Tổng Trình

“Chuyện không to, nhưng muốn tuyển bảo an cũng phải thông qua ta.”

“Ta hiểu được, bất quá người này là Trần tổng muốn tuyển vào.”

“Trần tổng?”

Tổng Trình ý thức được mình vừa lỡ miệng, vội vàng nói

“Hần tên Đông Phương, lúc trước Trần tổng tuyển hần, nhưng vì có chút vấn đề nhân sự chưa xử lý xong nên hần mới nhận việc trễ hai tháng.”

“Hần làm sao vào đây ta mặc kệ, có phải là Trần tổng tuyển không ta cũng không có hứng biết, bất quá, sự việc như vậy ta cũng không muốn thấy lần nữa, người đừng quên tư cách của mình.”

Người kia rõ ràng muốn mượn chuyện này để nói chuyện khác, tiêu diệt uy phong của Tổng Trình.

“Sorry, sau đó sẽ không phát sinh.”

Tổng Trình gật đầu nói.

Chờ nam nhân kia đi xa, Đông Phương không nhịn được hỏi Tổng Trình

“Vậy đó là ông chủ của người à? Ông chủ người chẳng lẽ không phải người đã dựng ta?”

Tổng Trình nhỏ giọng

“Ông chủ của chúng ta gần đây gặp chút vấn đề, cho nên tiểu nhân đắc thế. Ta không ưa những người như thế, mỗi lần nhìn thấy khách hàng hần đều nói: Xin chào, ta là ông chủ của công ty này, chuyện nơi này đều do ta làm chủ. – Chính là không nói hai chữ thay quyền.”

Đông Phương không thêm quan tâm những chuyện này, mở miệng hỏi hần ta

“Ta không rõ giữa các người xảy ra chuyện gì, không can thiệp đến công việc của ta là tốt rồi.”

Bảo toàn công việc cũng không có gì là khó, hơn nữa những bảo an kia cũng đã quen việc, Đông Phương chỉ cần một hai tiếng kiểm tra công việc thay ca một lần, ngày đầu tiên thuận lợi trôi qua.

Về đến nhà, Đông Phương dùng một cái chậu lớn đựng nước ấm. Còn chưa chờ nước đầy, Trần Tiêu cao hứng đi tới, thắm dò độ sâu cạn của chậu, rầm một cái nhảy vào trong.

Đông Phương nhìn Trần Tiêu nói

“Đều là do tiểu tử ngươi đi khắp nơi cạo lông, hại ta bị nói. Không biết...cạo hết lông ngươi sẽ thành bộ dạng gì?”

Chính lúc này, điện thoại Đông Phương vang lên, cầm điện thoại lên, hoá ra là anh em hẹn hẳn đi uống vài ly, vừa lên tiếng liền không khách khí chất vấn Đông Phương

“Này tiểu tử, sao ngươi bắt điện thoại chậm vậy? Có phải đang cùng bạn gái...”

“Không có a, ta đang tắm cho mèo.”

“Nói dối, thành thật khai báo, có phải đang yêu?”

“Lăn đi, ta làm sao lại chơi nhân thú chứ.”

Mẹ nó, làm cũng làm, còn không chịu thừa nhận. Trần Tiêu ngồi trong chậu nghe thấy có chút tức giận ngoắc ngoắc đuôi, từ trong nước nhảy ra. Không nói tới cũng quên mất, lần trước cứ như vậy bị ăn, oan cũng kể hết, âm ức khỏi nói. Hắn xoay người nhìn Đông Phương đang nói chuyện điện thoại, vẩy vẩy nước trên người.

“Ngươi không đến uống rượu à?”

“Ngày hôm nay không được.”

“Kia hôm nào rảnh ta sẽ liên lạc.”

Đông Phương quay đầu lại, con mèo không còn trong chậu.

“Này, Bạch Gia Hắc, ra đây mau.”

Đông Phương gọi hẳn, hẳn muốn lần theo dấu nước trên mặt đất để tìm tới Trần Tiêu, thế nhưng Trần Tiêu đã sớm tiên liệu được, làm khắp nơi đều là nước.

“Con mèo nhỏ mau ra đây!”

Đông Phương nhìn dưới đáy giường, không thấy.

“Nếu không ra tới nay liền không được ăn cơm.”

Đông Phương bắt đầu mê hoặc, trong phòng đến một âm thanh cũng không có, chiều này thất bại.

“Mẹ kiếp, ngươi không sợ lão tử ta đem ngươi ném đi thật xa sao? Hoặc là bán ngươi cho người xấu, người cũng biết, mèo là người bạn tốt mà, lông mèo có thể làm bút lông, thịt mèo có thể nấu ăn...”

Đông Phương vừa nói vừa vén rèm cửa sổ, phía dưới chẳng có gì cả.

Đùa bỡn khiến Đông Phương xoay vòng vòng, Trần Tiêu vui thầm trong lòng, không để ý, hắt hơi một cái.

Thanh âm này không thể tránh được lỗ tai Đông Phương, hẳn đi để trước tủ tv, Trần Tiêu quả nhiên trốn ở khe hở bên cạnh tủ tv.

“Đi ra đi.”

Đông Phương vỗ vỗ chân ra hiệu Trần Tiêu lại đây.

Trần Tiêu lười biếng đuổi người, trước tiên nhảy tới học tủ, sau đó bò lên đùi Đông Phương.

“Lúc này mới ngoan.”

Đông Phương biểu dương nói.

Ngoan ngoan cái đầu a. Trần Tiêu nghĩ, lộ ra nụ cười tà ác, bắt đầu ầm ầm quăng cả người đầy nước.

“Được, được, xem như ngươi lợi hại, trước tiên phải tắm cho ngươi xong đã.”

Đông Phương xách hai cái chân trước của Trần Tiêu lên, đem hắt tới chậu nước, sau đó chà sữa tắm lên người Trần Tiêu. Cả người Trần Tiêu đầy bọt trắng, không lộn xộn nữa, mà rất chăm chú nhìn động tác của Đông Phương, không có uy phong dĩ vãng thế nhưng lại rất đáng yêu.

Mỗi lần Đông Phương xoa đến cằm của hắn, hắn liền thích ý nhắm mắt lại. Sau đó Đông Phương dùng nước gội sạch sữa tắm trên người Trần Tiêu, lấy khăn lông bọc hắn lại, mang đến giường, giúp hắn lau khô.

Trần Tiêu cũng phối hợp, thỉnh thoảng lắc lắc người, đến khi không còn giọt nước nào trên người Trần Tiêu, Đông Phương mới dừng tay, vứt khăn mặt qua một bên. Vì mới tắm xong nên lông mèo chưa khô hắn mà còn dính sát trên người, nhìn qua thấy nó thật nhỏ, chỉ có đôi mắt thật to, sáng nháy, đôi tai dựng thẳng lên, đuôi tình cờ vung lên, nghịch ngợm. Trên người nó cũng không có mùi khó ngửi, thay vào đó là mùi thơm thoang thoang.

Nhìn con mèo nhỏ như vậy, Đông Phương không nhịn được bản tính trẻ con, ôm hắn, cắn trên trán hắn một cái.

Động tác tùy ý này lại làm cho Trần Tiêu choáng váng một chút. Hắn đã tiếp xúc qua nhiều nữ nhân như vậy, nhưng vẫn là lần đầu tiên bị nam nhân hôn trên mặt. Sau đó hắn giống như bị uy khuất mà lấy móng vuốt mò trán, vừa phát ra âm thanh ừ ừ.

“Không sai biệt lắm, người cứ cọ tiếp đi.”

Xoa nắn con mèo nhỏ một hồi, Đông Phương đặt nó lên giường, mở máy tính ra.

Nằm lỳ trên giường, Trần Tiêu nhìn thấy Đông Phương châm điếu thuốc, mở ra web quán cơm Sel, bắt đầu điều tra tư liệu

Cuối cùng, Đông Phương dừng tại một tấm hình của Trần Tiêu. Hắn ngửa về phía sau, đem chân đặt lên bàn, mở miệng nhả ra vòng khói, sau đó tự nhủ

“Người này đến tốt cùng là có đùa giỡn ta không? Hay là có mưu đồ khác? Trên trời rơi xuống đĩa bánh, làm gì có chuyện tốt đến vậy?”

Lúc này Trần Tiêu trên giường có chút thương cảm xoay người, hắn nên giải thích cùng người kia thế nào đây?

Bất quá, bây giờ không phải thời điểm lo lắng về chuyện này, ngày mai hắn còn chuyện quan trọng hơn phải làm.

Ngày thứ hai, Đông Phương đến công ty, thay xong quần áo bảo an, đem balo và quần áo bỏ trong ngăn kéo.

“Ồ, đến?”

Có đồng sự chào hỏi hắn.

“Hừm, tới đây, đường trong công ty ta còn chưa quen, ta chờ người, chúng ta cùng đi.”

Đông Phương đáp.

Một lát sau, mọi người ra khỏi phòng nghỉ, cánh cửa tủ Đông Phương bị người bên trong đẩy nhẹ ra. Trần Tiêu cẩn thận nhô đầu ra, mèo một tiếng, sau đó điềm mũi chân đi ra khỏi phòng.

13. Chương 5-2

Lúc này là vừa qua chín giờ, nhân viên ai vào chỗ nấy, cái loại hội nghị còn chưa bắt đầu, trong hành lang trống rỗng. Trần Tiêu thừa dịp không có ai, dán vào tường, đi đến chỗ cửa thông gió. Hắn dùng hai cái móng vuốt mở văng chống bụi trong cửa thông gió, thò người vào.

Trần Tiêu đi tới khúc quanh liền làm kí hiệu, đi tới đi lui trong ống thông gió, hắn không nghĩ tới bên trong ống thông gió lại giống với mê cung, cứ như thế đi dạo trong công ty, cảm giác hoàn toàn khác với lúc trước.

Hôm nay là ngày đại hội cổ động hằng tháng, chỉ cần nắm trong tay 3% cổ phần trở lên đều sẽ tham gia, chỉ cần tìm được cửa thông gió của phòng họp lớn là có thể nghe ngóng được chút gì đó.

Thời gian từ từ trôi qua, Trần Tiêu lại không nghĩ tới, đường ống này phức tạp hơn so với hắn nghĩ, đi gần một canh giờ mà vẫn chưa tìm được, vừa đi đến một khúc quanh, Trần Tiêu không cẩn thận trượt chân, rơi vào một đoạn nghiêng. Bên trong đường ống này đã qua một thời gian không được quét dọn, Trần Tiêu cứ thế trượt đi, giống như cây quét bụi, đem tất cả tro bụi bay lên, hắn liên tục nhảy mũi.

Đang lúc này, Trần Tiêu nghe được một âm thanh quen thuộc

“Được rồi, ta sẽ dựa theo phân phó của ngài mà làm.”

Trần Tiêu ngẩng đầu xem, nguyên lai đây là cửa thông gió phía dưới, chính là phòng làm việc của Trương Đức Hâm. Trần Tiêu vội vàng ngừng thần ngừng thở tập trung lắng nghe.

Chỉ nghe Trương Đức Hâm tiếp tục gọi điện thoại

“Ta nên cảm ơn ngài đã lót đường.”

Điện thoại bên kia dặn dò hắn vài câu, sau đó Trương Đức Hâm cười đáp

“Đoàn tổng, ngài yên tâm, ta sẽ dùng mọi biện pháp thắng cuộc bỏ phiếu nội bộ.”

Đoàn tổng? Trần Tiêu trong lòng cả kinh, lần này ma xui quỷ khiến đi lầm đường lại giúp hắn nghe được một tin tức trọng yếu, Trương Đức Hâm này quả nhiên có quan hệ cùng họ Đoàn.

Trương Đức Hâm nhìn đồng hồ đeo tay một cái

“Được rồi, ta phải đi họp.”

Sau đó hắn tắt điện thoại, đi ra khỏi phòng.

Trần Tiêu vội vàng tìm một lối ra khác trong ống thông gió, từ phòng Trương Đức Hâm tới phòng họp lớn không xa, dù vậy, thời điểm hắn tới, hội nghị cổ đông đã bắt đầu.

Còn chưa tới cửa ống thông gió, Trần Tiêu liền nghe được âm thanh

“Người đừng nói Trần Tiêu làm tốt lắm, ta nhìn thấy tiểu tử kia trưởng thành, những vấn đề bây giờ người cho rằng ai nên chịu trách nhiệm? Trần Tiêu a! Thời điểm hắn hung hăng càn quấy, nhân gia là nể mặt mũi cha hắn, hiện tại thế nào? Đem hỗn loạn cho chúng ta. Ngoại trừ Trần gia, ta có bảy phần cổ phần, Tam ca người lại cố chấp, cũng phải suy nghĩ cho anh em một chút. Ta cảm thấy việc hiện tại chúng ta phải làm là ổn định nhân tâm, phía ngoài đang nói bóng gió không ít, cử một người ra đối nội đối ngoại.”

Hắn vừa nói thế những người khác cũng bắt đầu bát nháo thảo luận

“Trần tổng có biết trong mấy ngày hắn mất tích cổ phiếu rớt giá thế nào không? Công ty còn có thể chống đỡ bao lâu? Chủ tịch của công ty kiêm tổng giám đốc làm lớn như vậy, chúng ta làm như thế là giúp đỡ hắn.”

“Ta xem Phùng tổng bên bộ kế hoạch cũng tốt, như hắn nói, có thể ngăn được cơn sóng dữ.”

“Phùng Vũ làm mười mấy năm, đối với Sel có không ít cống hiến, bàn về thâm niên cũng nên là hắn.”

“Ta phản đối, thâm niên cao không hẳn có thể phục chúng, ta tán thành Trương Đức Hâm làm tổng giám đốc.”

“Đúng, ta cũng tán thành Trương tổng.”

Trên mặt Trương Đức Hâm lộ ra nụ cười đắc ý, thế nhưng bên phía nâng đỡ Phùng Vũ rõ ràng không phục.

“Mọi người không nên tranh cãi.”

Dương Doan thật lâu mới mở miệng nói. Ngoại trừ cổ đông của Trần gia, cổ đông của hắn chiếm nhiều nhất, cũng là nhân vật có máu mặt tại thương giới, bởi vì trong nhà đứng thứ ba nên tất cả mọi người cung kính gọi hắn là Tam ca hoặc Tam gia.

Trần Tiêu trong ống thông gió đang rất gấp gáp, trước đây hẳn vô cùng kêu ngạo, không nể mặt ai, đối với mấy vị ai cũng tôn kính như Tam gia cũng không có lễ nghi đặc thù gì, bên ngoài còn có tin đồn hẳn cùng Dương Đoan không hợp nhau, nếu Dương Đoan cũng tán thành Trương Đức Hâm lên chức chuyện này liền không ổn.

Chỉ nghe Dương Đoan hắng giọng

“Mặc dù tuổi ta đã lớn, thể nhưng vẫn chưa hồ đồ. Gần đây giá cổ phiếu giảm mạnh, mọi người đã tổn thất không ít, cứ kéo dài như thế cũng không phải là cách, Mặc dù cổ đông có thể chỉ định tổng giám đốc, thể nhưng...”

Thời điểm nói câu này hẳn quay đầu, quét mắt một vòng

“Nếu nhất định phải tuyển tổng giám đốc mới cũng phải công bằng công chính, không phải mấy cổ đông chúng ta đóng cửa ngồi trong này rồi tùy tiện chỉ định là có thể giải quyết vấn đề.”

Lời này rõ ràng đang nói cho mấy vị cổ đông kia nghe, những người kia có chút chột dạ thấp đầu

“Bất luận ai muốn ngồi lên vị trí đó cũng có thể. Thứ hai này, hết thảy những người muốn ứng cử chức tổng giám đốc hãy báo tên, thứ năm sẽ tổ chức tranh cử công khai, bỏ phiếu.”

Dương Đoan dừng lại

“Như vậy, cũng coi như là có thông báo với Trần gia.”

Trong nháy mắt, Trần Tiêu trốn trong ống thông gió cũng có thể thả trái tim đang lơ lửng xuống. Chỉ cần chưa quyết định vậy thì vẫn còn hi vọng.

Sau đó Dương tam gia kêu một tiếng

“Tổng Trình”

“Vâng”

Trần Tiêu gật đầu đáp

“Việc hẹn với giới truyền thông giao cho người, hội nghị hôm nay chấm dứt ở đây.”

Một trận âm thanh bước chân hỗn độn qua đi, đèn của phòng họp cũng tắt. Trần Tiêu thở dài một hơi, uể oải giống như vừa đánh xong một trận.

Trần Tiêu quay đầu, cẩn thận tìm đường quay về.

Thời điểm hẳn trở về phòng nghỉ của bảo an đã là buổi chiều.

Trần Tiêu trốn trong ngăn kéo muốn ngủ một giấc nỗ lực quên đi sự đói bụng, mới vừa nằm xong, cửa phòng đã bị mở ra. Đông Phương cùng mấy đồng sự đi vào.

Mấy người ngồi tại bàn ăn, đem việc tuyển tổng giám đốc mới truyền ra. Nhóm bảo an không kiêng dè giống những nhân viên khác, trực tiếp bàn luận

“Khà khà, mặc dù nói ông chủ trước có cổ phần lớn, theo lý, không có hẳn ký tên đồng ý thì không cách nào đối người. Thế nhưng nghe nói cổ đông thảo luận, tại tình huống không có cổ đông lớn, trên phân nửa cổ đông đồng ý cũng có thể ra quyết định, ta thấy cuộc bầu cử kia chỉ là danh nghĩa, sau lưng Trương Đức Hâm nhất định có người nâng đỡ.”

“Lần này người ủng hộ ai? Trương Đức Hâm?”

“Dương nhiên ta không ủng hộ hẳn, thể nhưng ta thấy lần này tám phần mười là hẳn rồi.”

“Hừm, nói thật ra, trước kia lúc ông chủ còn làm chức tổng giám đốc ta còn thực sự hi vọng đối người khác, thể nhưng Trương Đức Hâm mới lên nắm quyền có một tháng ta liền mong ông chủ quay về.”

“Ông chủ trước kia của các người rốt cuộc xảy ra vấn đề gì? Sao lại đột nhiên không đến công ty?”

Đông Phương mở miệng hỏi

“Nghe nói ông chủ trước bị người hại chết.”

“Xuyt đừng nói mò.”

“Ai nói mò, sống không thấy người, chết không thấy xác. Mất tích hơn cả tháng, cảnh sát cũng không tìm được.”

Nghe đến đó, Trần Tiêu trốn trong ngăn tủ liền thở dài một hơi.

“Ông chủ của các người là một người thế nào?”

Đông Phương vừa lay cơm vừa hỏi

“Người thế nào? Một công tử nhà giàu yêu thích nữ nhân, trên đầu chữ sắc một cây đao, nói không chừng là bị nữ nhân...hahaha.”

Một tên vịt đực chen miệng nói.

“Hừm ông chủ của chúng ta dung mạo rất khá, đến nữ nhân của công ty cũng thích hẳn, nam nhân cũng thích hẳn.”

Lại có người đùa giỡn nói.

“Ông chủ trước làm việc rất tuyệt, thế nhưng tên Trương Đức Hâm lại rất tuyệt tình. Hôm qua ta nghe nói là người gặp xui, bị Tống Trình liên lụy, Trương Đức Hâm rõ ràng là bày sắc mặt cho Tống Trình xem.”

“Đúng vậy, hiện tại Trương Đức Hâm sắp làm tổng giám rồi, liền cố tình làm khó người của ông chủ, chó của người khác, nuôi không quen.”

“Đúng rồi người anh em, nghe nói người có nuôi mèo? Hôm nào đó mang vào xem.”

“Cái này...mang tới công ty có được không?”

Đông Phương hỏi

“Người hỏi ta mới nói, những vị tầng kia chỉ có ăn no rừng mỡ mới quản bảo an chúng ta thôi.”

Mấy người kia đang nói, Trần Tiêu đang trốn trong ngăn kéo đột nhiên nhìn thấy một con gián du du nhàn nhàn bò qua trước mặt hẳn.

Trần Tiêu meo lên một tiếng, vọt từ trong ngăn kéo ra.

Lần này, trong phòng bảo an càng loạn hơn

“Vì sao lại có mèo?”

“Mèo này từ đâu tới?”

“Mèo thật đáng yêu”

“Đông Phương, không phải của người chứ?”

“Làm sao được? Mèo của ta màu trắng đen, không phải xám tro, nhưng nhìn...thật quen mắt a...”

Trần Tiêu bất đắc dĩ run run lông trên người, hắc hơi một cái, bụi rơi ra bớt.

“Nguyên lai đúng là người!?”

Đông Phương rốt cuộc cũng nhận ra mèo nhà mình.

Trần Tiêu có chút chột dạ co rút ở góc tường, mắt to, nước mắt lưng tròng mà nhìn Đông Phương

“Ta vừa tắm cho người hôm qua! Người liền chà đạp bản thân như vậy a!”

Đông Phương khóc thét nói

Về đến nhà, Đông Phương liền thăm vấn Trần Tiêu

“Thành thật khai báo, người bò vào balo ta lúc nào?”

Trần Tiêu kêu ngạo giương đầu lên, bộ dạng “tráng sĩ một đi không trở về”. Giam lại hay không cho ăn...mấy chiều đó của Đông Phương hẳn đều lĩnh giáo qua rồi.

Ngoài ý muốn, Đông Phương không hề tức giận mà lại tấm cho hắn lần nữa. Trần Tiêu có chút khó hiểu, thế nhưng bận rộn cả ngày khiến hắn không còn tinh thần suy nghĩ những chuyện này, nằm lì trên giường một lúc liền ngủ.

14. Chương 5-3

Hôm sau, đúng lúc là thứ bảy, Đông Phương dậy thật sớm, rất có tinh thần, thay quần áo sau đó ôm Trần Tiêu lên vừa hát vừa đi ra cửa.

Không lâu lắm, một chiếc xe lái tới cửa.

Diệp Triết Nam ngồi ở ghế lái, hạ kính xuống

“Xin lỗi, đã đợi lâu rồi đi?”

“Không a, ta cũng mới xuống.”

Đông Phương cười, mở cửa ngồi vào xe

“Còn cần cảm ơn người đã lái xe đón ta.”

Diệp Triết Nam cười nói

“Lẽ nghĩa nhiều như vậy làm gì, ngược lại người là bị ta kéo đi.”

Trần Tiêu nằm úp sấp một bên nhìn hai người khách khí. Đông Phương làm sao lại nói nhiều thế? Đều nói, tình yêu có thể làm con người ta thay đổi mà, tiểu tử này không phải đang yêu đi? Vừa nghĩ đến đây, từ ghế trước đột nhiên truyền đến một tiếng meo, Tô Tô màu trắng nhô đầu ra.

Trần Tiêu ngẩng đầu liếc mắt một cái, cả người liền xù lông. Vừa định báo thù vết cắn trên tai đã bị dtd nhét xuống ghế sau.

Trần Tiêu phát ra âm thanh ừ ừ ừ ừ, khó trách tiểu tử này hai ngày nay đều tích cực tắm cho hắn, hoá ra là sợ bộ dạng bẩn thỉu bị người kia trông thấy.

Tô Tô nằm nhoài trên ghế trước, đột nhiên khom người một cái nhảy tới chỗ ngồi phía sau, ngược đầu nhìn Đông Phương.

“Ô, Tô Tô mấy ngày không gặp đã trở nên xinh đẹp hơn.”

Đông Phương vừa nói vừa đưa tay qua, vuốt vuốt lông trên người nó.

Tô Tô hí mắt lại, sau đó bỗng nhiên há mồm ra cắn một cái trên tay Đông Phương.

Đông Phương “A” thảm một tiếng.

Diệp Triết Nam ngồi ở ghế trước vội vàng hỏi

“Làm sao vậy?”

“Haha, không có chuyện gì, chúng ta chơi rất vui.”

Đông Phương bưng ngón tay chảy máu nói

“Tô Tô cùng ta rất có duyên.”

Trần Tiêu nhìn thấy có chút hả hê quay đầu sang một bên, cái này gọi là tự làm tự chịu.

Xe đi khoảng nửa giờ, rốt cục cũng dừng mở một bãi đậu xe của công viên.

Đông Phương ôm Trần Tiêu xuống xe trước, sau đó Diệp Triết Nam cũng khoá xe dẫn theo Tô Tô đến.

Trần Tiêu ngàng đầu nhìn lên dải băng treo trên cao, chỉ thấy mặt trên viết vài chữ ta “Đại hội thú cưng lần thứ ba”

Đại hội diễn ra trên một sân cỏ, lúc này đúng lúc xuân về hoa nở, khí trời sáng sủa hợp lòng người, trên bãi cỏ đã có rất nhiều thú vật tụ tập. Ưu nhĩ quý phụ, mập thành hình cầu hừng sư, mèo đuôi ngắn quý giá, có trên cỏ tản bộ, cũng có bị chủ nhân ôm vào ngùi.

Đông Phương cùng Diệp Triết Nam ôm hai con mèo tiến vào, vừa đi vài bước liền có một con chó chạy tới, đôi mắt nồng nhiệt, chạy vòng quanh dưới chân Đông Phương, còn thân hơn khi thấy chủ nhân của mình, chủ nhân của nó lập tức chạy đến, xạm mặt đưa nó đi.

“Chúng ta liền ngồi ở đây đi.”

Diệp Triết Nam chọn một chỗ tương đối gần khán đài, trải ra một tấm thảm đệm, sau đó thả hai con mèo xuống.

“Hoan nghênh các vị đã đến với đại hội thú cưng lần thứ ba được tổ chức tại thành phố S”

Theo một giọng nói ngọt ngào, không xa trên khán đài, mấy thiếu nữ mang tai mèo đi ra, cùng lúc đó chung quanh quảng trường pháo nổ vang, vô số bóng rực rỡ sắc màu bay lên trời, trên khán đài cũng có dải lụa màu buông xuống.

Cô gái mặc một thân y phục thổ trắng nói một tràng

“Các tiết mục tại đại hội thú cưng lần thứ ba đã sắp bắt đầu rồi. Lần này có sự tham gia của chủ sự hiệp hội thú cưng thành phố S đến tham gia cùng chúng ta. Hoạt động lần này là một hoạt động công ích nên tiền thu được từ vé vào cửa sẽ được quyên góp cho quỹ cứu trợ chó mèo hoang. Ở đây, lần thứ hai cảm ơn các vị cùng thú cưng đã tham gia.”

Nàng khom người cúi chào, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay, có vài con chó cũng kêu lên.

“Đại hội có cung cấp tiệc buffet, tại phòng triển lãm phía tây bắc còn có triển lãm thú cưng quý hiếm, mọi người có thể tự mình tham quan. Phòng phía đông nam sẽ có chuyên gia tiến hành buổi tọa đàm kiến thức về thú cưng. Ngoài ra, từ buổi sáng đến trưa sẽ có vô số hoạt động vui chơi diễn ra liên tục, cuối cùng chúng ta sẽ chọn ra những sủng vật khả ái nhất, nhanh nhẹn nhất, giỏi nhất, xinh đẹp nhất, quý giá nhất, hoan nghênh các vị tích cực tham gia. Chúng ta còn chuẩn bị cho các bảo bối những món quà hấp dẫn.”

Nghe đến đó, Đông Phương liền nóng lòng muốn thử

“Có phần thưởng a, không biết là cái gì? Người muốn mang mèo tham gia hạng mục nào?”

Diệp Triết Nam cười cười

“Tô Tô rất dễ, đại khái chỉ có thể tham gia hạng mục quý giá.”

“Quý giá? Ta cũng không có nghiên cứu qua chủng loại mèo, chủng loại mèo của người là...”

“Mèo ta là mèo đuôi ngắn, nguồn gốc Nhật Bản.”

“Này làm sao phân biệt?”

Đông Phương tiếp tục hỏi

Diệp Triết Nam rất kiên nhẫn giải thích cho hắn

“Người xem, thân thể nó khá ngắn, rỗng rộng, đôi mắt màu vàng, mắt phượng, lông đa số là màu trắng, mặt trên có chút lốm đốm màu đen và màu đỏ. Loại mèo này trên thị trường có giá khoảng hơn năm vạn một con.”

“Má ơi, thì ra là đáng giá như vậy, lần trước ta còn tưởng rằng trên người nó dính gì đó.”

Đông Phương bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Mèo của người là chủng loại gì?”

Diệp Triết Nam quay đầu hỏi Đông Phương.

Đông Phương chếch đầu, Trần Tiêu cũng miễn cưỡng ngẩng đầu lên, một người một mèo nhìn nhau trong chốc lát.

Trần Tiêu nghĩ, “đừng hỏi ta, ta cũng không biết”

Đông Phương gãi đầu một cái, cười đáp

“Ta chỉ nhặt được nó trong đồng rác nên cũng không biết nó thuộc loại gì.”

“Không sao, sủng vật mà, chỉ cần có thể mang đến niềm vui cho chủ nhân thì thuộc loại gì cũng không sao. Xem tên tiểu tử này, nhất định rất thông minh đi.”

Diệp Triết Nam cười nói

“Thông minh thì rất thông minh rồi.”

Đông Phương vỗ tay cái đập.

“Chúng ta cùng đi chứ, thuận tiện có thể lấy chút đồ ăn.”

Hai người đi đến chỗ buffet, nơi có nhân viên phục vụ.

“Xin hỏi, như thế nào mới có thể tham gia hạng mục sủng vật?”

Đông Phương kéo một nhân viên mang thẻ ban giám khảo ra hỏi.

“Cái này, trước tiên ngài hãy nói với chúng tôi sủng vật của ngài có sở trường gì, hoặc là có gì bất đồng với những con khác, biểu diễn cho chúng tôi xem một chút, sau đó gắn một cái băng tên, muộn một chút chúng tôi sẽ công bố kết quả.”

“Sở trường, cái gì có thể xem như sở trường?”

“Hừm, ngài có thể tham khảo một số thí sinh đã báo danh, có con chó biết tính toán trong phạm vi mười, có con thỏ biết mở cửa, có con mèo sẽ tìm ra đồ vật chủ nhân giấu.”

“À, là này, mèo nhà ta rất đặc biệt, nó có thể tự mình rửa tay, khui bình rượu, còn có thể thêu hoa tiêu đấy!”

“Ác, có thật không? Có thể biểu diễn một chút không?”

“Đó là đương nhiên, không thành vấn đề.”

Đông Phương đặt Trần Tiêu lên bàn, để bên cạnh một bình nước khoáng, Đông Phương còn tiếp sức cho Trần Tiêu

“Bạch Gia Hắc, lão tử phí nhiều thức ăn mèo cho ngươi như vậy, bây giờ là lúc ngươi báo ân.”

Trần Tiêu lườm hắt một cái, vòng qua bình nước khoáng, một đường chuẩn xác, đem mấy cái ly rượu trên bàn đá rơi xuống sân cỏ.

May mắn cổ khá dày, chén rượu không bị hỏng.

Đông Phương vội chạy theo Trần Tiêu, Diệp Triết Nam ở lại giúp hắt giải thích

“Xin lỗi, bình thường con mèo kia rất nghe lời.”

Nhân viên kia ngược lại rất đại lượng

“Không sao, lần sau các ngươi có thể tới tham gia, chúng tôi lúc nào cũng hoan nghênh.”

Đông Phương đi bắt Trần Tiêu trở về, bắt chuyện với Diệp Triết Nam

“Tính toán một chút, hay là chúng ta báo danh cho Tô Tô đi.”

Hai người vừa đi vào bước thì có một vị trung niên ngăn cản Đông Phương

“Tiên sinh, chào ngài, ta thấy con mèo này phi thường đặc biệt, có lòng muốn mua nó, ngài có chịu ra giá cho ta không?”

“Cái gì? Con mèo này đặc biệt? Người không nhìn lầm đi?”

Đông Phương có chút kì quặc chỉ vào Tô Tô

“Rõ ràng con này khá quý, có thể bán hơn năm vạn này”

Tên trung niên kia nở nụ cười

“Mỗi người cân nhắc giá trị sử dụng vật khác nhau, con mèo của ngài không phải quý ở chủng loại, ta nghiêng cứu sử dụng vật nhiều năm như vậy vẫn là lần đầu thấy con mèo như vậy, cho nên ta đồng ý ra giá mười lăm vạn mua con mèo này, ngài có chịu nhường nó cho ta không?”

“Mười lăm vạn?”

Đông Phương bị con số này làm kinh ngạc một chút, Trần Tiêu cũng bị dọa hết hồn

“Con mèo này có giá như vậy? Người không nhìn lầm đi?”

“Đương nhiên không lầm.”

Người trung niên nói, vươn tay ra muốn sờ Trần Tiêu.

Đông Phương lại né một chút, sau đó càng ôm Trần Tiêu chặt hơn

“Mèo của ta là nhất được, người không biết thời điểm ta nhặt được nó đáng thương thế nào,...cứu sống nó phí không ít khí lực.”

Trần Tiêu nằm trong lòng Đông Phương tức giận nghĩ, tiểu tử người, quả nhiên không đứng đắn, vừa nghe giá cao liền muốn bán ta đi, còn muốn bán giá cao hơn

“Ác ác, ta hiểu, kia ta có thể tăng giá một chút.”

Nam nhân trung niên nói.

“Không, người hiểu lầm.”

Đông Phương nói tiếp

“Ý của ta là, ta cùng nó có cảm tình, tuy rằng nó do ta nhặt được, đừng nói là hai mươi vạn, năm mươi vạn hay nhiều hơn nữa cũng không bán.”

Nghe câu này, Trần Tiêu có chút cảm động.

“Haha, vậy ta sẽ không đoạt thứ người yêu, bất quá nếu như ngài thay đổi chủ ý, bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm ta.”

Nói chuyện, người kia đưa cho Đông Phương một tấm danh thiếp.

Đông Phương chờ người kia quay người lại, liền đem tờ danh thiếp kia ném vào thùng rác.

“Này, mười lăm vạn đó, người không suy nghĩ một chút à?”

Diệp Triết Nam cười hỏi Đông Phương.

Đông Phương nhún nhún vai

“Ta cũng sẽ không bán hay giữ lại tấm danh thiếp của người kia.”

Diệp Triết Nam nở nụ cười

“Người biết không, ta thích kết bạn với người nuôi thú cưng, vì đối tốt với động vật cũng sẽ đối tốt với bạn bè.”

“Haha ta cũng cảm thấy vậy.”

Đông Phương gật gật đầu, vừa ăn cái bánh ngọt lấy bên bàn buffet lúc này.

Hai người nhất thời im lặng, trầm mặc chốc lát, đôi mắt Diệp Triết Nam nhìn thẳng Đông Phương, liền mở miệng nói

“Hơn nữa, ta đặc biệt yêu thích người trọng tình cảm.”

Trần Tiêu có chút chua xót nhìn hai người liếc mắt, sau đó thở dài, ai, hai người này...quả nhiên là tới nơi này ước hẹn.

Buổi chiều thi đấu theo thứ tự, Tô Tô bỏ lỡ danh hiệu thú cưng quý giá, bị đánh bại bởi một con mèo Thái Lan, bất quá dù nó không biết cái gì nhưng đáng vẻ lại rất đẹp, Diệp Triết Nam ôm thái độ thờ ơ với giải thưởng này, ngược lại, Đông Phương lại thấy đáng tiếc.

Trong bầu không khí sung sướng này chỉ có Trần Tiêu cả người mang nặng tâm sự, nằm úp sấp một bên.

Trong lòng hắn đã có phương pháp giải quyết chuyện công ty, thế nhưng không biết tại sao, trong lòng hắn lại không cao hứng. Đặc biệt khi nhìn Đông Phương cũng Diệp Triết Nam kia vừa nói vừa cười, hắn rất muốn tìm một chỗ trốn đi.

Trên đường về, vẫn là Diệp Triết Nam lái xe chở Đông Phương cùng Trần Tiêu về nhà.

Diệp Triết Nam nhìn Đông Phương xuống xe, hạ kính xe xuống, nói

“Lần sau chúng ta để hai đứa nhóc này ở nhà, hai người chúng ta đi chơi, thế nào?”

Đông Phương sáng khoái đáp ứng

“Được, chờ khi nào rảnh ta gọi điện cho người.”

Nghe nói thế, Trần Tiêu bị kích động, vươn mình nhảy từ trong lòng ngực Đông Phương xuống đất, chạy vào trong sân

“Này Bạch Gia Hắc, không nên chạy loạn a!”

Đông Phương vội vàng đuổi theo, Trần Tiêu cố ý đùa giỡn hắn, chạy vòng quanh sân vài vòng, cuối cùng chạy đến toà nhà họ ở. Hắn chờ một hồi mới thấy Đông Phương hồng hộc chạy đến.

“Tiểu tử thôi, muốn ăn đòn thì nói một tiếng.”

Vào cửa, Đông Phương giơ dép về hướng Trần Tiêu, sau đó mới mang vào.

Trần Tiêu không thèm để ý hắn, miễn cưỡng rút vào trong góc.

Đông Phương đi tới ôm hắn, chà đạp một trận, Trần Tiêu cũng không phản kháng.

“Này, vừa rồi còn sinh long hoạt hổ như vậy, tại sao bây giờ lại không có tinh thần?”

Đông Phương cau mày hỏi hắn, sau đó ôm Trần Tiêu vào lòng

“Thật không giống bị sốt a.”

Trần Tiêu mặc kệ hắn, meo một tiếng, cắn cắn ngón tay Đông Phương.

“Đệt! Sao lại cắn ta!”

Đông Phương vầy vầy tay

“Con trai, có phải con không nhìn nổi ta thân thiết với người khác nên ghen?”

Dấm chua, ghen?!

Nghe được hai chữ này, Trần Tiêu hận không thể bay đến cắn Đông Phương mấy cái

Nhưng là....loại cảm giác bị đè nè này chỉ có thể dùng từ kia để hình dung.

“Ai, ta nghe nói thú cưng đều có lòng ghen tỵ rất mạnh, nhìn thấy chủ nhân cũng giống như đồ ăn ngon, sẽ không chia sẻ cùng người khác, có phải vậy hay không?”

Đông Phương nói với Trần Tiêu về vấn đề này. Trần Tiêu tâm như loạn ma, chạy xuống giường đi uống nước, hắn là hắn cả nghĩ rồi, loại cảm giác đó, kia lại không vui, chắc hắn là hắn không muốn nhìn thấy chủ nhân mình cùng người khác vui vẻ, mình ở bên cạnh làm cái bóng đèn chiếu sáng. Ân, nhất định là như vậy.

Nằm trên giường, Đông Phương lại lộn mèo, nằm lỳ trên giường, lấy tay nâng cằm, ôn nhu nói
“Bảo bối, ta sai rồi, sau này ta sẽ không ôm thú cưng nào khác nữa.”

Trần Tiêu phun ngụm nước,

Ngớ ngẩn, ai thêm quần chuyện người và con mèo cái kia a!?

15. Chương 6-1

Đến thứ hai, Tống Trình vừa lên mạng liền thấy Trần Tiêu đang trực tuyến, hân phát tin qua

[Trần tổng, vẫn còn chứ?]

Một lát sau bên kia có tin hồi âm

[Có, ta nghe được một ít sự tình trong công ty.]

Trầm mặc chốc lát, Trần Tiêu hỏi Tống Trình

[Người có ý kiến hay dự định gì?]

[Tuy rằng trên danh nghĩa là công khai bỏ phiếu thể nhưng ta nghĩ những người ứng cử cũng chỉ có Phùng Vũ cùng Trương Đức Hâm, lãnh đạo cấp cao ủng hộ Phùng Vũ không nhiều, rất nhiều người sẽ mượn gió bẻ măng, cho nên hẳn là Trương Đức Hâm sẽ thắng lợi.]

[Những tình huống này ta đều biết, cái ta hỏi là biện pháp giải quyết.]

[Trần tổng, ngài cũng đã có phương pháp đi? Không nên làm khó ta.]

Tống Trình kêu khổ nói.

[Bất kể là Phùng Vũ hay Trương Đức Hâm thì ta đều thua.]

Trần Tiêu dẹp đường

[Nếu như muốn xoay chuyển bại cục, cần phải tìm đến người thứ ba ứng cử.]

[Ai?]

[Đông Phương]

[Cái gì?! Ông chủ, ngài muốn tìm nhân viên bảo an tranh cử chức giám đốc???]

Từ một chuỗi dấu chấm hỏi trên màn hình có thể thấy được độ kinh ngạc của Tống Trình.

[Đúng, ta biết vì sao người lại kinh ngạc như vậy, ta cũng không có điên.]

Trần Tiêu sờ sờ râu mép, chậm rãi đánh.

[Nhưng ngài muốn làm sao đưa hắn lên vị trí giám đốc? Có ai sẽ chọn hắn? Hơn nữa nếu như hắn gặp may ngồi lên được đi thì có ai sẽ phục hắn! Đông Phương kia không có chỗ dựa, không có gia thế, vị trí tổng giám đốc làm sao hắn có thể đảm nhận được?]

Trần Tiêu hít một hơi,

[Không phải là vấn đề đảm nhiệm, mà là vấn đề tín nhiệm, hiện tại ta tín nhiệm hắn, đây là lý do tốt nhất.]

[Kia...được rồi, ta làm thư kí của ngài nhiều năm như vậy cũng biết ngài đã quyết định thì sẽ không thay đổi, ta nghe ngài.]

Tống Trình thoả hiệp nói.

[Tốt lắm, bước thứ nhất, người đi trước thuyết phục Đông Phương báo danh ứng cử, sau đó chính người cũng báo danh. Hôm nay người làm xong hai việc này ta sẽ nói cho người bước tiếp theo.]

[Nhưng tên Đông Phương đó, ta thấy hắn cũng rất bướng bỉnh, nếu như hắn không đồng ý thì sao?]

Tổng Trình có chút lo lắng hỏi.

[Nếu như hần không làm ta liên sa thải hần và cả người.]

Đợi một hồi, trên màn hình xuất hiện dòng chữ như vậy.

“Tại sao lại là ta xui xẻo?”

Tổng Trình nhỏ giọng thì thầm một câu, lúc này trên màn hình lại hiện lên một câu

[Nói giỡn, nếu người không thuyết phục được hần hãy đem hần đến trước máy tính, ta nói cùng hần.]

Khoé miệng Tổng Trình co rút một hồi, không thể nào, ông chủ băng lãnh vô tình cũng biết nói giỡn? Nếu không phải ngữ khí nói chuyện giống Trần Tiêu, hần thật muốn nghi ngờ có phải người đang nhắn tin với hần là một người khác.

Sáng sớm, Đông Phương vừa đi tuần một vòng trở về phòng nghỉ, Tổng Trình liền phong phong hoả hoả chạy vào, kéo hần

“Này Đông Phương, ta có chuyện muốn nói với người.”

“Chuyện gì? Hôm nay trên y phục ta cũng không có lông mèo mà.”

Đông Phương nói đùa. Tổng Trình nhìn cẩn thận, xác định ngoài cửa không có ai mới khoả cửa phòng nghỉ, nghiêm túc nói

“Đông Phương, ta và người nói chuyện này. Thứ năm này sẽ cử hành tuyển chọn giám đốc mới, chuyện này người cũng biết đi?”

“Biết, tuần trước có thông báo mà.”

Đông Phương khó hiểu đặt dấu chấm hỏi

Tổng Trình hít một hơi

“Như vậy, nhờ người tham gia báo danh ứng cử.”

Dấu chấm hỏi trên mặt Đông Phương giờ đã biến thành dấu chấm than

“Đại ca, người thực sự không đùa giỡn ta đi? Coi như ta cũng đang công tác tại công ty nhưng ta chỉ là một bảo an thôi.”

“Ta biết chuyện này nghe rất hoang đường, thế nhưng chuyện này do ông chủ của ta quyết định.”

“Ông chủ, là ông chủ nào?”

Đông Phương xoa xoa huyệt thái dương

“Đương nhiên là Trần tổng.”

Tổng Trình đáp

“Nhưng không phải hần mất tích à?”

Đông Phương tiếp tục thu dọn dòng suy nghĩ.

“Chuyện này có nội tình, ông chủ bị người hãm hại, hiện tại không tiện xuất hiện, cho nên Đông Phương tiên sinh, ta hi vọng người...”

Tổng Trình tiếp tục giải thích.

“Được rồi, ta mặc kệ chuyện này là thế nào, ta chỉ muốn nói, ta không hề có hứng thú với chuyện này.”

Đông Phương mở miệng từ chối.

“Chuyện này người đừng hiểu lầm, chúng ta không có âm mưu hay cái cạm bẫy nào, chỉ hi vọng người hỗ trợ.”

“Con người của ta rất thích giúp đỡ người khác, thế nhưng muốn ta giúp cũng phải cho ta lý do chứ? Trần Tiêu kia là ai? Nói trắng ra lần gặp gỡ duy nhất của chúng ta cũng chỉ là lần đụng xe kia.”

“Vậy người tới đây, ông chủ nói nếu người từ chối thì cự tuyệt trực tiếp với hần.”

“Ác, người dẫn ta đi xem ông chủ mất tích của người?”

Đông Phương lên tiếng nói.

“Không, là qua internet mà thôi.”

Vừa nói, Tống Trình kéo Đông Phương vào phòng làm việc của hần, mở MSN, bắt đầu nhắn tin cho Trần Tiêu

[Ông chủ, ta đã mang Đông Phương tới.]

[A, người quả nhiên không khuyên được hần. Người ra ngoài canh cửa đi, để ta nói với hần.]

Tống Trình nhường chỗ ngồi, Đông Phương nhìn khung chat một chút, đánh vài chữ

[Ta, Đông Phương]

[Xin chào.]

Đông Phương tiếp tục gõ

[Chuyện tham gia tuyển tổng giám đốc, ta đã cự tuyệt Tống Trình một lần, hiện tại sẽ nói lại với người, ta từ chối.]

[Hừm, ta hiểu rõ, dưới cái nhìn của người, chúng ta chỉ là người xa lạ, không cần thiết phải giúp đỡ ta. Thế nhưng kỳ thực, ta biết về người nhiều hơn người nghĩ.]

Đông Phương bĩu môi, hần cảm thấy được, bất luận Trần Tiêu nói gì hần cũng sẽ không thay đổi chủ ý, đang muốn đứng dậy gọi Tống Trình vào, khung chat lại hiện lên một hàng chữ

[Ta biết người trước đây làm tại xưởng cơ khí Cường Phong, trong nhà hiện chỉ có ba cùng chị người, thích ăn mì cùng sườn kho, hơn nữa, người là gay.]

Đông Phương kinh ngạc nhú mày một cái, sau đó liền ngồi lại vị trí

[Người điều tra ta? Muốn dùng những chuyện này để uy hiếp ta?]

[Không, ta chỉ nói là ta biết chuyện của người. Ta cảm thấy được chúng ta là bạn bè.]

Đông Phương có thể cảm giác được, Trần Tiêu đánh chữ rất chậm, thế nhưng hần vẫn nhẫn nại chờ đợi, khung chat liền có dòng mới

[Ta biết người là người đầy nghĩa khí, có thể không tiếc mạng sống giúp đỡ bạn bè. Cho nên chuyện này, ta không muốn nói điều kiện gì, cũng không muốn nói lợi ích gì. Cá nhân ta đúng là đang gặp một số vấn đề hi vọng người có thể giúp đỡ. Nếu như có cách khác ta cũng không muốn lôi kéo người vào, việc tham gia tranh cử, bất luận kết quả như thế nào đều coi như ta cầu người.]

Đông Phương nhú mày càng sâu, hần là người thích mềm không thích cứng, người khác cúi đầu để cầu hần, hần liền không thể cự tuyệt. Hần từng thấy Trần Tiêu, trong ấn tượng người kia rất cao ngạo, nếu hần hạ thấp mình như vậy nhất định là tình huống rất nghiêm trọng.

Thấy hần không có phản ứng Trần Tiêu nói tiếp

[Nếu như người không muốn giúp đỡ ta, vậy ta cũng sẽ không cưỡng cầu, có câu nói đã nợ người rất lâu, vẫn muốn nói với người...]

Trần Tiêu hít một hơi, dùng móng vuốt đánh xuống hai chữ “Xin lỗi”. Gõ xong hai chữ này hần buông đầu xuống, hần tựa như đang chờ đợi tiếng phán quyết.

Qua khoảng một phút, âm thanh trong máy rớt cuộc cũng kêu lên một tiếng, một tiếng này như đánh vào tim. Trần Tiêu vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn qua con mắt mờ lung hơi nước, thấy trên màn ảnh có bốn chữ

[Được, ta giúp người.]

[Đa tạ.]

Trần Tiêu thở phào nhẹ nhõm

[Ta sẽ kêu Tống Trình trợ giúp người, nói cách thực hiện cho người.]

[Bất quá, ta đáp ứng người cũng không phải là hoàn toàn tin tưởng người, con người của ta đầy lòng hiếu kỳ, ta nghĩ người biết làm sao đem ta đến vị trí đó.]

Đông Phương tiếp tục đánh

[Còn có, nếu như ta dựa theo dẫn dò của người mà làm, ta phải biết làm sao người biết được chuyện của ta.]

[Nêu như sự tình kết thúc, ta liền nói trực tiếp cho người biết.]

Hết buổi sáng hôm đó báo danh hết hạn, tham gia tranh cử có bốn người.

Trương Đức Hâm, Phùng Vũ, Tống Trình còn có một người làm cho tất cả mọi người triệt để kinh ngạc – Đông Phương.

Làm xong việc báo danh, Trần Tiêu bắt đầu sắp xếp việc kế tiếp, thời điểm tranh cử nhất định phải có một bài diễn thuyết ưu tú, có thể hấp dẫn người nghe, phần diễn thuyết này phi thường trọng yếu, cho nên Trần Tiêu quyết định tự mình chấp bút.

Ngoài ra, Đông Phương còn phải có hiểu biết về phát triển của Sel, Tống Trình phụ giúp hắn chọn một số tư liệu.

Bất kể thế nào, dùng ba ngày để biến một con người không hề hiểu biết về nghiệp vụ công ty có thể nắm rõ công ty là bất khả thi, là một vấn đề vô cùng gian khổ.

Mấy ngày nay ở trong công ty, Đông Phương cùng Tống Trình lấy lý do tranh cử trốn trong phòng họp nh. Hai người bọn họ mở máy tính trò chuyện, Trần Tiêu có thể nghe được bọn họ nói chuyện gì, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh chữ.

Đông Phương mặc dù có chút bất hảo thế nhưng trí nhớ không kém, chưa đến hai ngày hắn đã thuộc lòng tư liệu công ty cùng bài diễn thuyết. Ngược lại là Tống Trình, vừa bố trí hội trường, vừa liên lạc truyền thông, làm phiếu bầu, mặt khác còn phải quan tâm Đông Phương, bản thảo của chính mình còn chưa có thời gian chuẩn bị đầy đủ.

Đến buổi chiều ngày thứ ba, vừa qua sáu giờ, Trần Tiêu liền nghe thấy trong tai nghe tiếng ghé di chuyển.

“Này, dù ngày mai là tranh cử nhưng người đã chuẩn bị sớm như vậy a.”

Giọng nói Tống Trình có chút bất mãn. Hắn cố ý nói lớn tiếng cho Trần Tiêu nghe được. Âm thanh Đông Phương cũng truyền đến

“Ta sẽ không lười biếng, hôm qua mới ngủ có ba tiếng, à ta có chuyện rất trọng yếu, có hẹn, bye bye.”

Trần Tiêu liền dẫn dò Tống Trình vài câu, sau đó đóng máy, nhảy xuống ghế. Nhảy một bước đến bộ cửa sổ, lặng lẽ chờ Đông Phương về.

Mấy ngày nay Đông Phương đúng là rất nỗ lực, mỗi ngày đều xem tài liệu đến rất muộn.

Nhưng mà chuyện hắn vừa nói rất trọng yếu là chuyện gì?

Gầy đây Đông Phương từ chối rất nhiều cuộc rượu, không giống đi gặp những hồ bằng cầu hữu kia, lẽ nào hắn...hẹn Diệp Triết Nam?

Con mèo ấy biết ghen đó:v Bạn nhỏ Tống, uỷ khuất bạn làm pháo hôi rồi:3

16. Chương 6-2

Trần Tiêu đợi trên bệ cửa sổ gần hai mươi phút rồi cuộc cũng có bông ngời quen lọt vào mắt hần. Trần Tiêu vội vàng nhảy xuống bệ cửa sổ, ngồi xổm ở cửa, nghe tiếng bước chân Đông Phương từ lầu một lên lầu ba.

Khoảnh cửa mở, Đông Phương đi tới, Trần Tiêu liền nhào vào người hần, meo meo kêu, dùng đầu cọ tới cọ lui. Đông Phương ôm hần vào trong ngực

“Ô, hôm nay sao lại ngoan như vậy? Hiện tại người cũng không còn cơ hội chạy nữa, hôm nay phải đi tiêm vaccin.”

Trần Tiêu sững sờ, nằm ở trong ***g ngực Đông Phương nhưng lại không giãy dụa, hần buông đầu cúi liếm liếm tay Đông Phương, trong lòng có chút vui trộm

“Nguyên lại hần nói chuyện trọng yếu là muốn đem mình đi tiêm a. Chính mình cũng quên mất, mà hần lại nghiêm túc nhớ tới.”

Mãi cho đến khi đến phòng khám, Trần Tiêu đều nghe lời một cách kì lạ. Tiến vào cánh cửa phòng bệnh, Mã Vĩ Biện đang thu dọn máy móc, cười với Đông Phương một cái

“Chờ một chút a, ta đang thu dọn một chút, mười phút là xong rồi.”

“Cần ta giúp một tay không?”

“Không cần, tự ta làm được rồi.”

“Vậy được, ta chờ người.”

Đông Phương ngồi trên một băng ghế, vừa chống cằm nói vừa nhìn Mã Vĩ Biện bận rộn. Trần Tiêu ở một bên run hết cả lông, nghĩ đến việc bị tiêm là lạnh hết tứ chi.

Chờ mười phút trôi qua, Mã Vĩ Biện lấy thuốc chích, vừa quay đầu lại đã phát hiện Đông Phương đã nằm ngoài trên bàn mà ngủ.

“Này Đông Phương, dậy, người phải giúp ta giữ Bạch Gia Hắc lại.”

Mã Vĩ Biện đến gọi hần.

Trần Tiêu nghiêng đầu liếc nhìn Đông Phương đang ngủ, hần biết mấy ngày nay Đông Phương đã mệt muốn chết rồi. Có chút không đành lòng đánh thức hần, do dự chốc lát, hần xoay đầu nhìn Mã Vĩ Biện, đem móng vuốt đưa lên môi làm động tác xuyết, sau đó chính mình nhảy lên bàn, nhắm mắt lại, nằm nhoài ra.

“Ô, người là đang tự đưa mình cho ta tiêm a?”

Mã Vĩ Biện tâm linh thần hội đi tới tiêm cho Trần Tiêu.

Trần Tiêu quả nhiên ngoan ngoãn không nhúc nhích, hần nhắm chặt hai mắt, cố gắng suy nghĩ những chuyện khác, bông y tế sát lên người có chút lạnh, sau đó thoáng đau xót, thân thể hần không khỏi căng thẳng

“Buông lỏng một chút...”

Trong đầu hần không ngừng suy nghĩ câu này. Qua vài giây, Mã Vĩ Biện dùng miếng bông đè lỗ kim lại, rút kim ra.

Tiêm xong rồi sao? Trần Tiêu vội vàng mở mắt ra, nguyên lại tiêm cũng không đáng sợ như hần nghĩ.

Sau khi tiêm sẽ quan sát mười mấy phút, không có phản ứng xấu gì. Mã Vĩ Biện đi tới trước mặt Đông Phương lay hần tỉnh.

“Này Đông Phương, tuy rằng ta không muốn đánh thức người thế nhưng người vẫn nên về nhà ngủ đi.”

Đông Phương dụi dụi mắt, lười biếng đuổi người

“Hic, ta ngủ quên rồi, còn phải tiêm...”

“Tiêm gì mà tiêm, đã xong rồi.”

“Oa, một mình người làm xong sao, không có khả năng, lần trước ta cũng không giữ được nó.”

“Ta đâu có khả năng, là Bạch Gia Hắc của người có khả năng.”

Mã Vĩ Biện cười ha ha, ôm lấy Trần Tiêu đặt lên tay Đông Phương.

Đông Phương nhìn con mèo nhỏ trong tay, có chút khó tin. Hắn ôm nó vào lòng, Trần Tiêu mệt mỏi lắc đuôi, đem thân thể co lại thành một đoàn.

Sáng sớm hôm sau Đông Phương đã bị tiếng gõ cửa làm tỉnh giấc, hắn ngáp một cái rồi rời giường mở cửa. Trần Tiêu cũng bị đánh thức, bò lên xem kịch vui.

“Chào ngài, xin hỏi ngài là Đông Phương tiên sinh?”

Có một hắc y suất ca đứng ở cửa.

“Đúng vậy a.”

Đông Phương gật gật đầu.

“Hừm, vậy là không lầm. Có phải chín giờ rưỡi sáng hôm nay ngài có một buổi diễn thuyết tranh cử?”

Hắc y nhân tiếp tục hỏi

“Đúng vậy a, nhưng lúc này chỉ mới bảy giờ.”

Đông Phương nhìn đồng hồ một cái

“Người là?”

Hắc y nhân cũng không trả lời hắn, vỗ tay một cái, phía sau đột nhiên xuất hiện thêm mấy người tràn vào nhà Đông Phương, chiếm gian phòng nhỏ của hắn, đến một con ruồi cũng không chen vào được.

“Đây các người là ai, ăn cướp sao?”

Đông Phương lập tức bị chuyện này làm thức tỉnh

Hắc y tiếp tục vỗ tay cái đập, Đông Phương liền thấy sau lưng những người kia biến ra các loại valy cùng gương.

“Các người rốt cuộc muốn làm gì?”

Đông Phương kêu lên

Hắc y lúc này mới mở miệng, móc ra một danh thiếp đưa cho Đông Phương

“Ta tên là Tạ Tiểu Thủ, là Trần tổng đưa thợ trang điểm chuyên nghiệp đến, chúng ta bây giờ sẽ giúp ngài tạo hình hình tượng già giặn khôn khéo.”

Tạ Tiểu Thủ vừa nói vừa đưa ánh mắt nhìn từ đầu đến chân Đông Phương, kiểu tóc điển hình của lưu mang, gương mặt biểu tình mơ hồ, mặc áo may ô, cùng quần đùi, chân mang một đôi dép kẹp.

“Người vẫn nên đi tắm trước đi...”

Tạ Tiểu Thủ xoa trán thở dài một tiếng, sau đó đẩy Đông Phương đến phòng tắm.

Đông Phương dành thời gian rửa mặt rồi vọt vào tắm. Chờ hắn đi ra đã phát hiện phòng của mình đã bị bày đủ các loại áo sơ mi, âu phục, giày đầy màu sắc.

“Này uy, ta cũng không có nhiều tiền như vậy.”

Đông Phương kinh hoàng kêu to.

“Yên tâm đi, tiền hôm qua đã được chuyển khoản đến ta. Hiện tại việc ngài cần làm là...”

Tạ Tiểu Thủ duỗi đôi tay ra, đặt lên bả vai Đông Phương đẩy một cái, Đông Phương ngã về đằng sau, sớm đã có trợ thủ đẩy ghế qua đón lấy. Tạ Tiểu Thủ nở ra một nụ cười chuyên nghiệp, đưa người đến gần Đông Phương nói

“Hưởng thụ.”

Trước mặt bị đặt một chiếc gương cực lớn, ngón tay Tạ Tiểu Thủ xẹt qua tóc Đông Phương

“Trước tiên chúng ta bắt đầu thay đổi kiểu tóc.”

“Tóc này ta đã để rất lâu...”

“Yên tâm, trải qua cắt sửa của ta chỉ có càng thêm đẹp.”

Mười ngón tay thon dài của Tạ Tiểu Thủ duỗi một cái, trên tay liền có thêm kéo và lược, bắt đầu bay lượn.

Nhìn Đông Phương bất đắc dĩ bị chơi đùa mà không thể phản kháng, Trần Tiêu cười lẩn lộn trên giường. Tại lúc hân đang hả hê, Tạ Tiểu Thủ đột nhiên nhìn Đông Phương nói

“Tiên sinh, mèo của ngài thật không tệ, lát nữa có muốn ta tiện tay tỉa lông cho nó không?”

Tạ Tiểu Thủ người này là một kẻ nói được làm được, Trần Tiêu vừa nghe thấy sợ đến núp trong chăn, may mắn, Trần Tiêu chỉ là đùa giỡn cũng không thực sự muốn tỉa lông hân.

Qua hai mươi phút, Đông Phương lại mở mắt ra. Tóc cũ của hân có chút khí chất lang thang lưu manh, nhưng sau thay đổi, lưu manh ven đường đã biến thành quý tộc phong lưu, Đông Phương sờ sờ tóc nói

“Mẹ kiếp, không hổ là nhà thiết kế của tiểu tử Trần Tiêu kia.”

Tạ Tiểu Thủ tà mị cười

“Lời này là biểu dương hay phê bình đây?”

Sau tạo kiểu tóc là tân trang mặt, Tạ Tiểu Thủ quát Đông Phương râu tua tủa, liền đem râu cùng chân mày hân sửa lại chỉnh tề một chút, sau một ít sửa sang khí chất Đông Phương biến đổi không ít. Cuối cùng là chọn quần áo cùng giày.

“A, tại sao lại chọn đồ lót?”

Đông Phương rất kinh ngạc.

“Đó là đương nhiên, quần lót khác nhau có thể ảnh hưởng đến tâm tình và khí chất.”

Tạ Tiểu Thủ cầm lấy một cái CK nói, đem ướm lên người Đông Phương.

“Áo sơ mi ta kiến nghị lựa chọn một cái nhàn nhã một chút, nhìn như vậy sẽ không quá nghiêm túc. Caravat phối hợp cũng rất quan trọng, này khá là đẹp, còn âu phục...”

Tạ Tiểu Thủ nói nói, ngẩng đầu lên nhìn Đông Phương, ném cho hân một bộ đồ.

“Vóc dáng Đông Phương tiên sinh rất khá, âu phục này có thể tôn lên hông của người, còn có...”

Nói chuyện, hân liền cầm một đôi giày da đen, dùng một loại ngữ khí mệnh lệnh nói

“Giày cũng đổi.”

Tay cầm chắc quần áo, Đông Phương bị đẩy vào thay đồ. Trần Tiêu cũng hiếu kỳ bò lên bàn, chờ Đông Phương loé sáng trên sân khấu.

Qua mười phút, cửa phòng cũng mở ra, Đông Phương từ bên trong đi ra.

Nhìn thấy hình ảnh nổi bật của hân Trần Tiêu suýt chút nữa té từ trên bàn xuống, hiệu quả này thật ngạc nhiên, nếu như đi trên đường gặp hân Trần Tiêu cũng không thể nhận ra.

Tạ Tiểu Thủ cũng hướng về phía Đông Phương đưa ra ngón tay cái

“Không cần diễn thuyết, người đứng trên đó liền thắng.”

“Ha!”

Đông Phương nở nụ cười, đứng tư thế tự luyện

“Loại bộ dáng của ta không cần người cải tạo vẫn có người thấy soái như thường.”

Nôn – mọi người cùng tạo dáng nôn mửa.

“Được rồi, hiện giờ là tám giờ.”

Tạ Tiểu Thủ nhìn đồng hồ một cái, nói với trợ thủ

“Chờ một chút, các người đem những đồ vật không cần thiết nhét vào chiếc xe dúi lâu đi. Trần tổng trả tiền, chúng ta cũng không thể lấy đi, sau đó...các người đưa chìa khóa cho Đông Phương, để hắn lái.”

“Oa, các người phục vụ thật tốt, còn đưa xe?”

Đông Phương kinh ngạc nói.

“Tốt cái gì? Xa của Trần Tiêu.”

Tạ Tiểu Thủ cười một tiếng nói

“Bất quá nói đến tiên sinh, người ăn mặc sạch sẽ nhìn qua thật giống một người...”

“Ta? Giống ai?”

Đông Phương hỏi

“Khà khà, ta chính là người bắt quái số một thành phố S này, những hào phú minh tinh ta đều quen, bắt quái gì cũng không thể qua được mắt ta.”

Tạ Tiểu Thủ tiếp tục tà mị

“Vây người nói ta giống ai a?”

Tạ Tiểu Thủ mở tay

“Không nhớ ra.”

Đông Phương ngã xuống đất.

“Được rồi, chỉ đùa một chút, người đừng sốt sáng như vậy.”

Tạ Tiểu Thủ vỗ vỗ vai Đông Phương

“Sau này tới tìm ta, ta giảm cho người tám phần trăm.”

“Được.”

“Chuyện khác cũng hoan nghênh ô.”

Tạ Tiểu Thủ chuyên nghiệp nở nụ cười.

Đông Phương liếc mắt nhìn hắn, mặt đen lại

“Người không phải kiêm chức MB đi?”

Lúc này tất cả đã thu thập xong. Đông Phương đi xuống lầu liền nhìn thấy chiếc xe kia, hắn lên xe, nổ máy hướng thẳng đến Sel.

Lúc này, Trần Tiêu cẩn thận chui ra từ trong đồng quần áo phía sau xe. Hắn tìm được chìa khóa dự bị của Tạ Tiểu Thủ trên ghế sau, ngậm trong miệng. Công tác chuẩn bị đã thuận lợi hoàn thành, chỉ còn chờ xem biểu hiện của Đông Phương.

Thời điểm Đông Phương đến công ty là tám giờ bốn mươi, đại sảnh công ty dùng diễn thuyết đã bố trí kỹ càng, chỗ ngồi cũng sắp xếp ngay ngắn. Hàng thứ nhất là vị trí của cổ đông, hàng hai là truyền thông và sau đó là chỗ của nhân viên, nhân viên vào công ty trên nửa năm đều được bỏ phiếu. Lúc này cách giờ tiến hành còn một tiếng nữa nên cũng chưa có nhiều người đến.

Tổng Trình mang theo cặp mắt gấu trúc đi tới kín đáo đưa cho Đông Phương một chén đồ uống và một cái sandwich

“Cố lên a, vì người và ông chủ, ta tình nguyện làm pháo hôi. Diễn thuyết biểu hiện tốt một chút.”

Đông Phương nhận lấy đồ ăn, mở miệng nói

“Đừng nói như vậy, người cũng có hi vọng.”

Tổng Trình bĩu môi một cái

“Ta ứng cử cũng là do ông chủ sắp xếp, làm sao có khả năng. Hơn nữa, ông chủ là một người đa nghi, hẳn đề cập người, tín nhiệm người, ắt hẳn phải có nguyên nhân của hẳn. Người thật sự là một ứng cử viên phù hợp.”

Bắt đầu có người lục đục ra vào, quá chín giờ hai mươi, Dương Đoan cũng đã ngồi ở hàng đầu, chín giờ rưỡi, đại hội chính thức bắt đầu.

17. Chương 7-1

Hạng mục đầu tiên của đại hội là diễn thuyết.

Căn cứ kết quả rút thăm, người đầu tiên là Tổng Trình, rõ ràng là hẳn thiếu chuẩn bị, trong quá trình nói còn sai vài chỗ, bất quá mọi người đều hiểu rõ hẳn chỉ là miếng đệm lót, Phùng Vũ và Trương Đức Hâm sau lưng hẳn mới là ánh đao bóng kiếm.

Người kế tiếp là Phùng Vũ, hẳn vừa lên liền hạ uy Trương Đức Hâm, đưa ra việc Trương Đức Hâm lên thay quyền giám đốc đã khiến công ty xảy ra vấn đề. Tiếp đó, Phùng Vũ nhằm vào khai thác nghiệp vụ công ty, đưa ra một vài phương án chỉnh đốn. Có thể thấy hẳn đã chuẩn bị tỉ mỉ, lớn tiếng dọa người, mà năng lực lại có hạn, diễn thuyết lần này thua ở không đủ tinh giản, giới thiệu dài dòng khiến mọi người bên dưới ngáp liên tục, phương án đưa ra cũng khó mà cân nhắc được.

Người thứ ba là Trương Đức Hâm, đầu tiên hẳn phản bác quan điểm của Trương Đức Hâm, sau đó đưa ra mấy ý kiến. Đối chọi gay gắt với Phùng Vũ, nhưng nếu so sánh thì hẳn diễn thuyết tinh gọn hơn nhưng cũng chu đáo. Toàn bộ quá trình Trương Đức Hâm đều có biểu tình nắm chắc phần thắng, sau khi hẳn xuống đài tiếng vỗ tay nồng nhiệt hơn hẳn hai người trước đó.

Người cuối cùng là Đông Phương, phần lớn mọi người đều chỉ nghe nói có một bảo an trong công ty cũng tham gia báo danh ứng tuyển, ai nấy đều ôm một loại tâm lý chế giễu chờ Đông Phương lên đài, nhưng lúc Đông Phương vừa xuất hiện các nữ nhân viên đều liên tục rít gào, bề ngoài đẹp trai tuấn lãng, khí chất khôn khéo già dặn, trong lòng mọi người đều có nghi vấn – tiểu tử này, đúng là bảo an sao?

Đông Phương đứng trên đài, khẽ mỉm cười, cao giọng nói rằng

“Ta tên Đông Phương, năm nay hai mươi bốn tuổi, chỉ vừa vào Sel được một tuần ngắn ngủi, làm chức vị bảo an. Ta biết lần tranh cử này có thể là thời khắc quan trọng nhất từ lúc Sel thành lập đến nay, bởi vì tổng giám đốc của công ty mất tích đưa đến nhiều vấn đề liên tiếp cùng với việc cổ phiếu trượt dốc, hơn nữa cần một phương án hoạt động mới, này cũng là nguyên nhân hôm nay ta đứng ở đây.”

Trải qua màn mở màn đơn giản mạnh mẽ, tiếp đó Đông Phương phân tích những chứng cứ có lý cực diện hiện nay của Sel cùng nguyên nhân, đưa ra phương hướng cùng cách giải quyết vấn đề.

Phần diễn thuyết này đều do Trần Tiêu nghĩ ra, hẳn hiểu rõ nhất tình huống của Sel, phương án giải quyết cũng là nhanh chóng nhất và hữu hiệu nhất, mấy cổ đông ngồi ở hàng đầu nghe ý kiến cũng gật đầu liên tục. Hơn nữa, Đông Phương trên đài cũng đầy bình tĩnh, tự tin, càng khiến mọi người có ấn tượng vô cùng tốt.

Phân đoạn kế tiếp là bỏ phiếu, sớm đã có người phát phiếu xong.

Tổng Trình lên đài cầm micro

“Xin mọi người hãy nghe rõ quy tắc bỏ phiếu, vì công bằng công chính, bỏ phiếu lần này theo phương pháp trùng lặp. Mỗi phiếu cần gạch hai tên, nếu như không đủ hai hoặc nhiều hơn hai đều phạm quy. Chúng ta sẽ chọn ra người có số phiếu nhiều nhất để đảm nhận chức vị tổng giám đốc. Xin mọi người nghiêm túc bầu chọn.”

Phương thức bỏ phiếu như vậy cũng là do Trần Tiêu cố ý thiết kế, đặc biệt dằn dò Tống Trình không được viết sai.

Cầm phiếu bầu, công nhân dưới đài bắt đầu xì xào bàn tán

“Đây là quy tắc gì a? Tại sao nhất định phải tuyển hai người?”

“Mặc kệ nó, bỏ phiếu đi.”

“Người chọn ai vậy?”

“Đông Phương vừa nảy thoạt nhìn rất tốt.”

“Xuyt, nhỏ giọng một chút, nếu như Trương Đức Hâm biết người chọn người khác nhất định sẽ chỉnh người.”

“Sợ cái gì, phiếu bầu nhất định phải tuyển hai người.”

“Bất quá a, khẳng định vẫn là nhiều người chọn Trương Đức Hâm.”

Kết quả còn chưa có, ứng cử viên sáng giá Trương Đức Hâm liền định liệu trước nở nụ cười, phản phát như đã nắm chắc phần thắng.

Cả quá trình dđ đều im lặng không lên tiếng, thế nhưng trong lòng lại rất rõ ràng, quy tắc bỏ phiếu lần này rõ ràng là đang thiên vị Đông Phương.

Người trong công ty đều biết, Phùng Vũ và Trương Đức Hâm là hai thế lực đối địch, lựa chọn Phùng Vũ chắc chắn sẽ không chọn Trương Đức Hâm, và ngược lại, còn Tống Trình trước đây vẫn đi theo Trần Tiêu, nói cho cùng chỉ là thư kí, năng lực có hạn, không có bao nhiêu người sẽ chọn hắn. Ngược lại là Đông Phương hôm nay đều khiến mọi người sáng mắt, dư thừa một phiếu, không cần phải nói, phần lớn mọi người đều cho hắn cơ hội. Như vậy suy ra, phần thắng của tiểu tử này rất lớn.

dđ cả đời quang minh lỗi lạc, hắn vẫn cảm thấy Trương Đức Hâm người này rất có dã tâm, Đông Phương diễn thuyết quả thật cũng không tệ, cho nên tuy rằng xem trò vật này hắn cũng không lên tiếng, phiếu bầu hắn chọn Phùng Vũ cùng Đông Phương.

Không lâu lắm, từng cái phiếu bầu được thu lại một chỗ, có nhân viên bắt đầu thống kê.

Sau mười phút, Tống Trình đi lên tuyên bố

“Lần bỏ phiếu này, số phiếu hữu hiệu 254 phiếu, số phiếu vi phạm 103 phiếu. Đông Phương 154 phiếu, Trương Đức Hâm 153 phiếu, Đông Phương thắng với 1 phiếu chênh lệch.”

Kết quả này được tuyên đọc mọi người đều ồ lên.

“Ta không phục!”

Lúc đầu vốn cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng, Trương Đức Hâm không thể nào tiếp thu được kết quả này, kích động đứng lên, gơ tay lớn tiếng kháng nghị, truyền thông dồn dập ghi lại khoảnh khắc trò hề của hắn, nhưng Trương Đức Hâm lại hoàn toàn không để ý. Hắn như một con chó điên không hề để ý mặt mũi, rõ ràng chính mình không chiếm được vị trí tổng giám đốc thì không muốn ai lên ngôi.

Tống Trình bĩu môi.

Đông Phương đi tới đài, tiếp nhận micro nói

“Trương tổng, bộ dáng này của ngài thật giống như đóng vai trò chơi gia gia thua rượu tiểu hài tử, rất mất mặt.”

“Hừ, mất mặt? Không biết là ai mất mặt.”

Trương Đức Hâm cười lạnh một tiếng, quay đầu lại nhìn các vị công nhân nói

“Người này từng làm nhân viên thu ngân tại công ty khác, làm người pha rượu, rửa xe hơn nữa chức vị hắn đang đảm nhận tại Sel chỉ là bảo an. Ta không biết có người nào ở sau chống lưng cho hắn, trong bóng tối thành quý, người như vậy mà muốn làm tổng giám đốc của chúng ta, còn không bị người khác cừu đến rụng răng?”

Trương Đức Hâm hướng về mọi người trong hội trường quăng ra một quả bom hạng nặng, tất cả mọi người đều xao động, lời Trương Đức Hâm nói là sự thật sao?

Nghe được Trương Đức Hâm, sắc mặt Tống Trình liền thay đổi. Hắn vốn tưởng rằng Trương Đức Hâm khinh địch, thêm vào thời gian ngắn sẽ không đi điều tra Đông Phương, nhưng lão hồ ly này vẫn là chuẩn bị kĩ càng.

Đông Phương lại không ngại ngần chút nào nhún nhún vai, tuyên bố với mọi người

“Lời hắn nói là thật. Bất quá ta không cảm thấy xuất thân như vậy có gì mất mặt, có câu nói, anh hùng không hỏi xuất thân, lẽ một công nhân rửa xe lại không có ngày trở thành một tổng giám đốc?”

Trương Đức Hâm lớn tiếng phản bác

“E rằng sau này người có thể, nhưng bây giờ rõ ràng người không có tư cách này.”

Đông Phương hỏi ngược lại

“Vậy ngài cảm thấy hạng người gì mới đủ tư cách này?”

“Hừ, ít nhất cần thiết....”

Trương Đức Hâm mở miệng nói mấy chữ này mới phát hiện là Đông Phương gài bẫy hắn, hắn lại không thể nói chỉ ta mới có tư cách này, nhất thời không biết phải nói làm sao mới tốt.

Đông Phương khẽ mỉm cười, tiếp tục lời hắn

“Ta biết, chỉ có Trương tổng của chúng ta mới có được, tốt nghiệp hệ chính quy khoa quản trị kinh doanh đại học nổi tiếng quốc gia, có bảy tám năm kinh nghiệm quản lí, làm chức phó tổng mới có thể tham gia tranh cử đi?”

“Hừ.”

Trương Đức Hâm hừ lạnh một tiếng.

Đông Phương làm một động tác mời mọi người an tĩnh, tiếp tục mở lời.

“Đầu tiên, ta rất vinh dự đối thủ của ta đã điều tra ta. Ta biết, Trương tổng là công thần của Sel, phụ tá hai vị tổng giám đốc, từng giúp Sel xây dựng giang sơn. Thế nhưng ta hi vọng Trương tổng có điều tra thì đừng điều tra sơ sài, muốn điều tra phải tra ra được ngọn nguồn. Đông Phương không phải tên đầy đủ của ta, ta họ Hoắc, gọi là Hoắc Đông Phương. Hai năm trước tốt nghiệp học viện thương mại Manchester, có bằng thạc sĩ MBA. Đã có một năm đảm nhận chức phó tổng công ty trách nhiệm hữu hạn quốc tế Đông Phương.”

Nói tới đây, Đông Phương hướng dưới đài nở nụ cười

“Không biết với CV như vậy Trương tổng có thấy hợp lệ chưa?”

Trong khoảng thời gian ngắn, mây gió biến hoá, thế cuộc đột nhiên chuyển ngoặt, hiện trường ồn ào đến cao trào, không ai nghĩ tới tiểu tử Đông Phương này lại có chỗ dựa như vậy, khiến tất cả mọi người đều bất ngờ, có nhân viên vỗ tay, có một số phóng viên chạy lên đài hỏi cảm nghĩ của Đông Phương.

đđ bị chuyện này làm cho khiếp sợ, hắn nhìn Đông Phương một chút, sau đó nhớ ra gì đó mà nhỏ giọng tự nói

“Lẽ nào hắn chính là con của Hoắc Tuấn?”

Thế nhưng khi mọi người đều cho là lần tranh cử này kết thúc tại đây, cần khôn lẩn thứ hai xoay chuyển, một vị nhân viên đứng lên, lấy micro của Tống Trình

“Xin lỗi, dữ liệu bỏ phiếu lúc này có chút sai sót, có một phiếu bị sai, qua thống kê một lần nữa kết quả bỏ phiếu hiện tại là Đông Phương 154 phiếu và Trương Đức Hâm 154 phiếu.”

Kết quả này vừa được tuyên bố khiến mọi người bất ngờ. Đối mặt với cục diện hoà nhau, Đông Phương nhú lông mày, tình hình như vậy vô cùng bất lợi.

Trương Đức Hâm thì lại đắc ý cười ha hả, quơ tay như một người điên

“Ha ha ha, ta không có thua, ta không có thua...”

Hiện trường lần thứ hai mất khống chế, trong lòng Tống Trình cũng rối như tơ vò, bất đắc dĩ hắn đưa micro qua, quy trì trật tự

“Xin mọi người đừng hỗn loạn, sau đó chúng ta tổ chức hội nghị khác thảo luận xem có nên tiến hành bỏ phiếu lần hai hay không.”

Nhưng những lời hắn nói hiển nhiên không đủ sức dẹp yên hiện trường.

Trong hỗn loạn, một người mang mũ đeo kính râm tách ra khỏi đoàn người, tiến về phía sân khấu, người kia nhìn qua tuy ý nhưng mỗi cử động đều có một loại khó chịu đặc biệt lạnh lùng. Theo bước chân của hắn cả hội trường huyền não dần tĩnh lặng lại, mọi ánh mắt đều bị hắn hấp dẫn. Không khí tại hiện trường như dây cung đang giương. Bầu không khí này đột nhiên bị đánh phá, người kia dừng lại trước đài

“Không biết, một phiếu của ta có được tính hay không?”

Âm thanh của hắn không lớn nhưng lại như một cái búa tạ giáng vào ngực Trương Đức Hâm.

Sau đó, hắn tháo kính râm xuống. Một khắc kia tất cả đèn đều tập trung lên người hắn, lấp loé liên tục...

Không ai từng nghĩ tới, nhân vật mất tích bí ẩn suốt hai tháng không có tin tức – Trần Tiêu – lại xuất hiện ở hội trường. Hơn nữa hắn còn biểu tình lạnh nhạt, thật giống như việc phát sinh tại Sel đều không liên quan đến hắn.

“Trần Tiêu?!”

Đông Phương đại ca ==)) anh có muốn nhận nuôi thêm một tiểu tử không ==)) Em yêu mèo, biết làm việc nhà, biết edit đam mỹ, thích tô màu và xem phim hứa sẽ ngoan ==))

18. Chương 7-2

Đông Phương cũng hơi nghi hoặc một chút nhìn người bên cạnh.

Trần Tiêu trực tiếp cầm micro lên

“Ta xin lỗi vì đã đến muộn, cũng biểu thị chúc mừng với tân tổng giám đốc. Ngày hôm nay Đông Phương chính là người được bầu ra từ kết quả bỏ phiếu, ta hi vọng khoảng thời gian sau này mọi người có thể ủng hộ và phối hợp với hắn.”

Nói xong, hắn để micro xuống, đi xuống phía dưới đài

Đông đảo ký giả vây quanh đài diễn thuyết

“Trần tổng, quãng thời gian trước ngài đã xảy ra chuyện gì?”

“Khoảng thời gian mất tích ngài đã đi đâu?”

“Bây giờ nhìn thấy ngài rất mạnh khoẻ, sau lúc trước ngài lại mất liên lạc?”

“Tất cả những thứ này có phải là dự tính của ngài?”

“Ngài tính khi nào trở lại Sel?”

Vô số micro đưa đến Trần Tiêu, hắn chỉ mở miệng nói bốn chữ

“Không thể trả lời.”

Hắn nóng lòng rời khỏi đoàn người đông đúc thế nhưng những phóng viên kia lại không buông tha cơ hội phỏng vấn tuyệt vời này.

Hiện trường càng thêm mất khống chế dù có nhân viên bảo an để duy trì trật tự.

Trong hỗn loạn, Đông Phương lao xuống đài kéo Trần Tiêu ra khỏi đoàn người.

Chạy tới phòng vệ sinh lầu một, Đông Phương mới dừng bước, quay đầu nhìn Trần Tiêu

“Này, Trần Tiêu, tại sao hôm nay ngươi lại đột nhiên đến? Nói cái gì mà mất tích, thành thật mà nói, có phải trước giờ ngươi đùa giỡn ta?”

Ngữ khí Đông Phương có chút phẫn nộ

“Ngươi chỉ cần biết là ta không đến để hại ngươi.”

Trần Tiêu nóng lòng rời đi, có chút không yên lòng đáp.

“Không phải ngươi đã nói gặp mặt sẽ giải thích cho ta sao?”

“Bây giờ còn không phải lúc.”

Trần Tiêu ngẩng đầu lên, sắc mặt của hắn hơi trắng bệch, trên trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, hắn biết thời gian của hắn không còn nhiều lắm. Không biết khi nào lại biến thành bộ dạng mèo.

Đông Phương lại không chịu cho hắn chạy dễ dàng

“Việc ngươi muốn ta làm ta đều giúp ngươi, hiện tại lại muốn ta làm gì? Quản lý Sel, đây cũng không phải trò đùa, coi như ta có thể tiếp tục giúp ngươi, nhưng ngươi ít nhất cũng cho ta biết lý do đi? Tại sao không là người khác, không phải Tống Trình, ngươi cố tình tìm ta?”

Trần Tiêu dựa vào tường, cảm thấy tốc độ nhịp tim đang tăng lên, hô hấp cũng dồn dập, bên lỗ tai có các loại âm thanh đan xen, Đông Phương nói nhiều lời như vậy hắn cũng chỉ nghe ra hai chữ “lý do”

“Ta chỉ tín nhiệm ngươi, lý do này đã đủ chưa?”

Nói ra câu này, Trần Tiêu cảm thấy ý thức của đại não đã bắt đầu hỗn loạn, hoàn toàn bị khống chế.

Đông Phương ngây ngẩn cả người, buông tay đang lôi kéo Trần Tiêu ra, hơi nghi hoặc nhìn người trước mặt, hắn đọc không hiểu đối phương, hắn cũng không biết tín nhiệm cố chấp này từ nơi nào, ngày hôm nay chỉ là lần gặp mặt thứ hai của bọn họ. Câu nói kia hình như là lời dối qua loa có lẽ...nhưng lại như sự thật.

“Hiện tại ta muốn đi vệ sinh, mời ra ngoài.”

Trần Tiêu đẩy Đông Phương ra, kéo một gian phòng vệ sinh rồi đi vào.

Đông Phương đứng ở đó một lát, đi tới bồn rửa tay mở vòi nước lạnh ra, hắn lấy nước up vào mặt, muốn làm cho mình tỉnh táo một chút.

Lúc này có mấy phóng viên lọt vào phòng vệ sinh

“Trần tổng đâu? Trần tổng có phải ở nơi này?”

“Này, hắn...”

Đông Phương muốn ngăn cản, có phóng viên đẩy cửa phòng, không khoá, trong phòng cũng không một bóng người, trên đất áo quần tán loạn.

“Hắn ở đây thay quần áo, rời đi...”

Sự thật này khó làm người khác tin được. Đông Phương cũng không biết vì sao mình muốn điều đình giúp Trần Tiêu.

Bệ cửa sổ không có ai chú ý, một con mèo nhỏ nỗ lực giãy giụa từ cửa sổ lộn ra ngoài.

Kỳ thực Trần Tiêu cũng không nghĩ tới đột nhiên lại trở lại thân người, sau khi Đông Phương đi ra ngoài hắn vẫn luôn ngồi trong xe, chuẩn bị chín giờ chạy ra ngoài.

Lần này không có say rượu, không có nước nóng cũng không có *** kích thích thể nhưng cảm giác khó chịu mê man lại kéo tới, chờ Trần Tiêu tỉnh lại thì đã khôi phục hình người, phía sau xe có vài món quần áo Tạ Tiểu Thủ thả ở đó. Trần Tiêu thay quần áo rồi đi ra, vừa đúng lúc có kết quả bỏ phiếu...quá trình mặc dù có chút nguy hiểm thể nhưng vẫn may mắn cứu được tình hình.

Sau khi khôi phục thành hình mèo Trần Tiêu bò lại bãi đậu xe, lên xe, lại luôn có trạng thái hôn hôn trầm trầm, thật giống như cảm giác bị sốt cao, không...tựa hồ so với dạng kia còn thống khổ hơn, thân thể lại như bị thiêu đốt, thật giống như nội tạng cùng da thịt bị đốt thành tro bụi.

Chuyện đến nước này, Trần Tiêu đoán được việc khôi phục hình dạng cùng tiêm vaccin có liên quan.

Lần trước là sau khi tiêm được mấy ngày, khôi phục được hình dạng nhưng chỉ duy trì được trong một thời gian ngắn, lần này lại phải...Hắn cũng không biết chuyện như vậy ý vị như thế nào, là triệt để khôi phục? Khó chịu một khoảng thời gian sau đó bảo trì bộ dạng mèo? Hoặc là...chết? Không ai có thể nói cho hắn biết, cũng không ai giúp được hắn, càng không ai chia sẻ được nỗi thống khổ của hắn.

Trần Tiêu cắn răng, lặn lội qua lại, dùng móng vuốt cào ghế salon, cho đến khi mất đi ý thức, chờ hắn mở mắt ra sắc trời đã dần tối.

Xe đang đi trên đường, dừng ở một trụ đèn giao thông.

Đông Phương lấy điện thoại di động, đang gọi điện thoại, trong điện thoại truyền tới âm thanh của dtn

“Này buổi tối có rảnh không? Mừng thành công của người a.”

“Ăn mừng gì a?”

Đông Phương chưa kịp phản ứng.

“Ta xem tin tức buổi tối, chúc mừng người làm tổng giám đốc mới của Sel.”

“Nhanh như vậy?!”

“Đó là đương nhiên, đầu đề đấy!”

“Cái này, chuyện này thật phức tạp, ta cũng hồ đồ lên làm.”

“Buổi tối tại quán Will đi, nơi đó cách người không xa.”

“Tốt.”

Đông Phương sáng khoái đáp ứng.

Mười phút sau, Đông Phương dừng xe ở quán cơm ngoài bãi đậu xe. Chờ hắn xuống xe, Trần Tiêu cũng từ trong xe ra.

Quá trình biến hoá không phải chuyện dễ dàng, hắn không hi vọng Đông Phương nhìn thấy cũng không muốn hắn biết cái gì.

Cũng là thời điểm ra đi...

Dễ nhất là tìm một nơi yên tĩnh không có người, Trần Tiêu nhớ lại nhà của hắn, hay không nên gọi là nhà, chỉ là một phòng mà thôi, chỗ kia rất lớn, rất xa hoa, có các loại nam nữ bất đồng ra vào, nhưng đều không che giấu được sự lạnh lẽo của nó.

Đối với tình huống của hắn bây giờ, chỗ kia bất quá lại thích hợp...hắn nhớ tới hắn còn một chiếc chìa khoá dự bị đặt ở chỗ an toàn.

Ra quyết định, Trần Tiêu đi một mình trên đường, nhưng chân của hắn cứ mềm nhũn, đầu vẫn choáng váng.

Mỗi lần đi qua một trụ đèn giao thông hắn liền dừng lại nghỉ ngơi chốc lát. Khắp hai bên đường là nơi phồn hoa, ăn chơi trác táng nhưng những sung sướng kia đều không phải của hắn. Nghe tiếng nhạc truyền ra từ một quán cà phê hắn chợt nhớ đến Đông Phương, hiện tại tiểu tử kia đang đi cùng dtn, e rằng sẽ uống rượu, nói chuyện gì đó vui...

Không biết đã đi bao xa, mãi cho đến khi chân bắt động, Trần Tiêu nằm nhoài bên một góc đường, bất đắc dĩ chờ thể lực khôi phục.

Bóng đêm trầm tĩnh, nguyệt quang chảy xuống, giống như nước. Cũng đã quá 0 giờ đi?

Lúc này Đông Phương cùng dtn có lẽ đã trở về nhà. Hắn có phát hiện mình mất tích hay không?

Trần Tiêu nằm trên mặt đất, chéch đầu miên man suy nghĩ.

Liên tục tại thời điểm hần sắp ngủ, Trần Tiêu nghe được tiếng hai người tranh chấp.

“Đông Phương, đã tìm lâu như vậy vẫn nên trở về thôi!”

“Nếu như Tô Tô đi mất người có sốt ruột hay không?”

“Tô Tô đi mất ta đương nhiên rất gấp nhưng cũng không cần nửa đêm ra ngoài tìm đi? Hiện tại đã hơn hai giờ sáng!”

“Người không biết con mèo đối với ta có ý nghĩa thế nào, tại thời điểm ta khó khăn nhất, bị mọi người bỏ rơi là nó làm bạn với ta.”

“Nhưng quan trọng đến đâu thì cũng là con mèo mà thôi!”

“Là bạn bè, ta cảm ơn người đã theo ta lâu như vậy, nếu người thấy mệt vậy về trước đi, người không cần phải để ý đến ta.”

“Bạn bị cả ngày, người cũng về nghỉ ngơi đi, chờ ngày mai đi in giấy thông báo có được hay không?”

“Không! Ngày hôm nay không tìm được nó ta sẽ không trở về.”

Trần Tiêu nghe hai người tranh chấp, bất tri bất giác đôi mắt hần liền ướt, sự nhẹ dạ của hần, thậm chí muốn há mồm kêu lên vài tiếng để Đông Phương có thể ôm hần về nhà. Thật giống chỉ cần trở về bên Đông Phương tất cả rắc rối sẽ không còn là vấn đề.

Nhưng trong nháy mắt lúc hần đang gượng lên có một cái bao tải trùm vào đầu hần...

19. Chương 8-1

Lúc Trần Tiêu tỉnh lại, phát hiện chính mình đang nằm trong một bao tải, được đặt dưới đất, có chút lạnh. Trần Tiêu cũng không biết mình đang ở nơi nào, cách túi có thể nghe được mùi thuốc nhàn nhạt, có khả năng là thuốc mê.

Mơ mơ hồ hồ, Trần Tiêu nghe được âm thanh nói chuyện

“Lão đại, hần còn chưa nghe điện thoại sao?”

“Hơn nửa đêm có khả năng là đang ngủ.”

Âm thanh trả lời có chút quen thuộc.

Một lát sau, Trần Tiêu đột nhiên nhớ tới, âm thanh kia thật giống người trung niên lôi kéo Đông Phương trong đại hội thú cưng. Người này lúc trước muốn dùng mười lăm vạn mua hần từ tay Đông Phương, bây giờ nhìn lại quả thật có chút vấn đề.

“Ta nói, con mèo này không phải chết rồi đi? Làm sao vẫn không có động tĩnh?”

“Đi, mở dây thừng ra trước, nếu như nó chết chúng ta tìm ai lấy tiền đây.”

Người trung niên kia lại nói thêm một câu.

Có người đi tới, giải khai bao tải, đem Trần Tiêu để lên một cái ghế salon cũ, còn dùng tay sờ sờ hần

“Đại ca, nó còn sống.”

Trần Tiêu vô lực nằm trên ghế salong. Đôi mắt hé ra, chỗ này có thể là một nhà xưởng bỏ hoang, nóc nhà rất cao, phía trên là cái quạt vang lên tiếng ong ong. Lúc này trời đã sáng, đèn trong phòng vẫn còn bật, có chút chói mắt.

Bên trong phòng có ba người. Người trung niên kia, một tên béo nặng gần hai trăm cân (100kg) còn có một tên đầu nhím màu vàng, vừa nẩy lật hấn tới lui chính là tên tóc vàng kia, nhìn thấy hấn không có gì mới quay đầu hỏi

“Này đại ca, cái tên họ Đoàn kia sao lại ra giá cao mua lại con mèo này vậy? Ta nhìn hồi lâu cũng không thấy nó có điểm gì đặc biệt.”

“Ai biết được? Nếu hấn chịu ra giá cao như vậy tự nhiên có đạo lý của hấn.”

Tên béo tiếp lời nói

“Họ Đoàn kia nếu chịu ra giá cao như vậy mua con mèo này vậy chúng ta đừng dễ dàng giao ra như vậy.”

Đúng lúc này điện thoại vang lên. Người trung niên kia nhận điện thoại, một lát sau quay lại dặn dò hai thủ hạ.

“Tiên sư nó, họ Đoàn kia không tin chúng ta đã bắt được con mèo muốn ta đem cho hấn xem, trước xác nhận sau đưa tiền.”

Trần Tiêu lập tức hiểu được, đvc cũng không nói cụ thể chuyện này cho ba người này, hôm qua hấn xuất hiện trong buổi diễn thuyết tại Sel, đvc sẽ không dễ dàng tin tưởng những người này.

“Kia lão đại, chúng ta làm sao bây giờ?”

Tên béo lớn tiếng hỏi.

“Ta hẹn tên kia chín giờ rưỡi gặp mặt tại quảng trường. ta đi trước bàn giá tiền sau đó gọi các người đem mèo ra.”

Nói xong lão đại kia nhìn đồng hồ đeo tay một cái.

“Hiện tại khoảng bảy giờ rưỡi, quảng trường cách nơi này một đoạn. Ta chuẩn bị một chút tám giờ sẽ xuất phát. Ta để lại chiếc xe màu trắng cho các người.”

Nói chuyện, hấn ném chìa khoá cho tên béo.

Sau đó người trung niên kia rời đi, chỉ chừa lại tên béo cùng tóc vàng ở lại trông chừng Trần Tiêu. Một lát sau, Trần Tiêu mơ mơ màng màng nghe tên béo ngáp một cái, nói với tóc vàng

“Bạn rộn suốt cả buổi, ta đi ngủ một chút.”

“Này, không bằng chờ sự việc xong hấn nghỉ ngơi.”

Tóc vàng có chút bận tâm.

“Phế vật vô dụng, có một con mèo mà người cũng không canh được?”

Tên béo mở miệng mắng

“Cửa sổ nơi này cao như vậy, hơn nữa con mèo này yếu ớt như vậy người còn sợ nó chạy hay sao?”

“Nói cũng đúng haha”

Tên béo ra khỏi phòng, tóc vàng quay lưng lại, mở tv. Chỗ này tín hiệu không tốt màn hình đầy hạt, âm thanh cũng toàn tạp âm.

Bọn họ cũng không chú ý, lúc này đối với Trần Tiêu là thời khắc phi thường then chốt.

Hấn nằm úp sấp, cả người không cách nào nhúc nhích, loại cảm giác đó giống như linh hồn bị thân thể vứt bỏ, tim lại điên cuồng nhảy lên thật giống như đang muốn nhảy ra từ cổ họng.

Trần Tiêu cảm thấy bị cảm giác này giằng co rất lâu thế nhưng khi mở mắt ra thì mới trải qua mấy phút thôi....

“Đáng chết...sáng sớm cũng không có chương trình nào xem được.”

Tóc vàng thấp giọng mắng. Trong chớp mắt, trước mắt hắn tối sầm lại, nghe thấy được mùi thuốc quen thuộc, đó là mùi thuốc mê, ngày hôm qua là tự hắn bôi thuốc mê lên bao tải kia mà lúc này hắn phát hiện có người đem bao tải trùm lên đầu hắn.

Tóc vàng giãy giụa, nỗ lực muốn tháo dây trói trên tay thế nhưng tứ chi hắn đều bất khả động.

Đứng sau lưng tóc vàng, Trần Tiêu thở phào nhẹ nhõm, vừa cởi quần áo của tên kia ra mặc lên người vừa tìm cách trốn ra ngoài.

Chỗ này hình như là ngoại ô, phương pháp tốt nhất là tìm được chiếc xe kia, nhưng chìa khoá lại trong tay tên béo. Trần Tiêu vừa mặc xong áo, cánh cửa đột nhiên bị mở ra.

“Mẹ nhà hắn, người không thể nhỏ giọng một chút...”

Tên béo vừa mắng được một nửa, nhìn thấy Trần Tiêu, ngăn người tại đó...

Đáng chết! Trần Tiêu vội vàng phản ứng, hắn dùng sức lực toàn thân đâm vào tên béo, tên kia tuy rằng thân hình cao lớn thế nhưng không linh hoạt, lập tức bị hắn va lăn trên đất. Trần Tiêu giật lấy chìa khoá xe bên hông tên béo, chạy xuống lầu.

Dưới lầu là một mảnh đất trống, không thấy tăm hơi chiếc xe màu trắng đâu.

Trần Tiêu tìm kiếm nơi có thể đậu xe, làm mất một khoảng thời gian mới phát hiện tầng hầm nhà xưởng này là một bãi xe. Chiếc xe màu trắng lẳng lẳng đậu trong góc, Trần Tiêu mừng rỡ chạy về hướng chiếc xe.

“Muốn chạy? Không dễ dàng như vậy đâu.”

Theo tiếng nói, tên béo kia đứng dậy ở đầu xe.

Hắn đã sớm đoán được Trần Tiêu muốn tìm chiếc xe nên đã ở chỗ này ôm cây đợi thỏ.

Trần Tiêu vội vàng dừng bước, trong tay tên béo cầm một cây côn to cỡ miệng chén, chốc chốc gõ vào lòng bàn tay, phát ra âm thanh ầm ầm.

“Tên kia tuy rằng vẫn không thể động thể nhưng đã có thể nói chuyện, người chính là con mèo kia đi?”

Tên béo cười gằn một chút, đến gần Trần Tiêu

“Con mèo nhỏ, người mà chạy thì chúng ta đến nơi nào đổi tiền đây?”

Trần Tiêu thở hổn hển, tự tìm đối sách, tên béo kia chợt vọt lên.

Một côn hướng lên đầu Trần Tiêu đánh xuống, Trần Tiêu vội vàng bảo vệ đầu nhưng không ngờ tên béo lại đổi hướng côn, tàn nhẫn đập vào xương sườn Trần Tiêu. Trong nháy mắt đó Trần Tiêu cảm thấy một luồng máu tanh dâng lên miệng.

Bụng đau nhức làm hắn không có khí lực phản kháng, một côn không ngừng đánh vào người. Trần Tiêu rất sợ chết thế nhưng không biết mình lại lưu luyến cái gì. Hay là...

Một côn đánh xuống đỉnh đầu của hắn, lần này khí lực nhấc tay hắn cũng không có.

Trần Tiêu nhắm hai mắt lại chờ đợi. Liền trong nháy mắt đó, một côn bị người khác ngăn cản, hắn mở mắt, có chút không thể tin được, trước mắt hắn là Đông Phương, hình như là mơ.

Xa xa, tiếng còi xe cảnh sát vang lên.

Tên béo sưng sốt chốc lát, không đánh Trần Tiêu nữa mà nhặt chìa khoá dưới đất lên chạy về hướng xe hơi.

Đông Phương cũng không đuổi theo mà xoay người đỡ Trần Tiêu.

Trong nháy mắt đó, Trần Tiêu có rất nhiều điều muốn nói với hắn thế nhưng cuối cùng chỉ mở miệng được hai chữ

“Đông Phương...”

Lúc đó hẳn nghĩ, e rằng Đông Phương sẽ mãi mãi không biết, con mèo luôn bên cạnh hẳn chính là mình...
Càng không biết mình đã từng thích hẳn...
hàng về đêm khuya:3 mọi người chờ có lâu không

20. Chương 8-2

Sau mười ngày, tại bệnh viện tốt nhất thành phố S.
Đông Phương đứng trước cửa phòng bệnh, chần chừ nửa ngày mới đẩy cửa vào, giơ tay chào hỏi một cái
“Trần Tiêu, ta tới thăm ngươi.”
“Ác, ngồi đi.”
Trần Tiêu ngồi trên giường đọc sách, thấy hẳn tiến vào, để sách qua một bên.
Hắn mặc trang phục bệnh nhân màu trắng, sắc mặt vẫn còn hơi tái, nhưng mặt mày lại càng tinh xảo.
Đông Phương lúi ghế ngồi bên cạnh
“Ngươi khá hơn chút nào không?”
“Đã không sao.”
“Không có chuyện gì là tốt rồi, ngày đó lúc đem ngươi lên xe cứu thương bác sĩ nói ngươi bị vỡ lá lách, xuất huyết nội nghiêm trọng còn có gãy xương sườn, khiến ta sợ hãi.”
Trần Tiêu nhẹ nhàng nở nụ cười
“Đã làm ngươi lo lắng.”
“A, đúng rồi, sớm ngày hồi phục.”
Đông Phương lúc này mới nhớ ra cái gì, đem bó hoa đã sớm chuẩn bị tặng cho Trần Tiêu.
“Đa tạ.”
Trần Tiêu nhận hoa, ngửi một chút, mở miệng nói
“Bắt quá hoa lan hồ điệp là biểu tượng của tình yêu, thăm bệnh nên chọn hoa cẩm chướng tốt hơn.”
“Haha, hoa này là lan hồ điệp à, ta thấy đẹp nên mua.”
“Không sao.”
Trần Tiêu để hoa qua một bên, ai, đã sớm biết người này ngu ngốc, còn nhớ mang quà đến là rất tốt rồi.
“Cái này...”
Đông Phương do dự một chút rồi lấy dũng khí mở miệng
“Ta có một số việc muốn nói rõ ràng với ngươi.”
“Ngươi nói đi, kỳ thực, ta còn nợ ngươi một lời giải thích.”
“Cái kia, ta vẫn cảm thấy hai người chúng ta vẫn chưa chính thức gặp nhau, lần kia bắt đầu từ việc đụng xe không mấy vui vẻ, sau đó lại giúp ngươi tranh cử tổng giám đốc, ngươi còn nói tính nhiệm gì đó... Ngươi đột nhiên xông vào cuộc sống của ta, mang theo lý do không giải thích được... Đêm đó, ta vốn cho rằng mấy người kia là trộm mèo liền đi tới đó, đến sau khi các người đánh nhau ta mới phát hiện đó là một vụ bắt cóc mới vội vã báo cảnh sát.”
Nói tới đây, Đông Phương hít một hơi, tiếp tục nói
“Nói chung hiện tại ngươi không có chuyện gì là tốt rồi. Cái kia... Ta nói nhiều như vậy nếu như ngươi hiểu thì hiểu, nếu ngươi không hiểu ta cũng không còn cách nào.”

Trần Tiêu hơi hột nói

“Ta hiểu, quan hệ giữa chúng ta và vân vân, sớm đã qua, còn cái gọi là tín nhiệm người không cần suy nghĩ nhiều quá nhiều. Đoạn thời gian đó ta bị uy hiếp, theo dõi, đều là ta lén lút liên lạc cho người. Người duy nhất có thể giúp ta cũng chỉ có người, nếu như không tìm lý do lừa người tiếp tục tiến hành ta sẽ thua chắc. Sự tình chính là như vậy.”

“Chính là như vậy sao?”

Đông Phương mở miệng hỏi, trong giọng nói có chút thất vọng.

“Chính là như vậy.”

Âm thanh Trần Tiêu khàn khàn, nhưng hắn đã kiềm chế lại rất nhiều lời muốn nói, chuyện muốn làm, nhẹ nhàng quay đầu đi chỗ khác, nói tiếp

“Để tỏ lòng áy náy, chiếc xe cùng những thứ đồ kia người có thể lấy, nếu như người đồng ý, có thể tiếp tục làm phó tổng của Sel.”

“Bây giờ người đã an toàn sao?”

Đông Phương suy nghĩ một chút lại hỏi.

Trần Tiêu gật gật đầu

“Hừm, ngày hôm qua có sĩ quan cảnh sát đến hỏi chuyện, Đoạn Văn Cường có khả năng phải chịu tội bắt cóc, ta hiện nay rất an toàn.”

“Vậy cũng tốt, người an tâm dưỡng thương, ta không quấy rầy.”

Đông Phương nở nụ cười, đứng dậy rời đi.

Trần Tiêu lại cầm sách lên, một chữ cũng xem không vào.

Đến hôm sau, Trần Tiêu kiên trì phải xuất viện, gọi điện thoại kêu Tổng Trình đến giúp hắn làm thủ tục.

“Trần tiên sinh, vết thương vẫn chưa hoàn toàn khép lại, ngày hôm trước vừa mới tháo dây, ngài xác định muốn xuất viện ngay hôm nay sao?”

Bác sĩ điều trị của Trần Tiêu rất không yên tâm đến kiểm tra hắn.

Trần Tiêu cự tuyệt hảo ý của bác sĩ.

“Ta cảm thấy không còn gì đáng ngại, hơn nữa ta đã lỡ nhiều công việc. Việc bồi thuốc sau này bác sĩ tư gia của ta cũng có thể thực hiện.”

“Vậy cũng được, nếu có điều kiện thì tĩnh dưỡng ở nhà vẫn tốt hơn, bắt quá chú ý không được vận động mạnh, tâm tình thay đổi cũng có thể ảnh hưởng việc hồi phục của vết thương.”

Bác sĩ dặn dò vài câu.

Trần Tiêu gật gật đầu, nhìn hoa lan hồ điệp trên bàn một chút, quay người rời đi.

Tổng Trình lái xe chờ dưới lầu, đón Trần Tiêu, sau đó chạy xe rời khỏi

“Trần tổng, ta đưa ngài về nhà.”

“Không cần, ta muốn đến công ty trước.”

“Nhưng hôm nay là chủ nhật.”

“Không cần lo, ta chỉ muốn đi lấy vài tài liệu.”

Trần Tiêu thở dài, đã quá lâu không đi làm, có mấy thứ đều quên mất.

Xe quẹo vào một con phố quen thuộc

“Dừng xe!”

Trần Tiêu đột nhiên kêu lên.

Trần Tiêu đột ngột phanh xe.

“Đã ở trong bệnh viện nhiều ngày như vậy ta muốn đi bộ một chút.”

Trần Tiêu kéo cửa ra.

“Nhưng là...”

Tổng Trình có chút không yên lòng.

“Sẽ không có chuyện gì, nơi này cách công ty có mười mấy phút đi bộ, chờ một chút ta sẽ về đến, người cứ đến công ty chờ ta trước.”

Tổng Trình biết không khuyên nổi Trần Tiêu, chỉ có thể dặn dò mấy câu

“Trần tổng, ngài phải cẩn thận, nếu như gặp bất cứ chuyện gì phải gọi điện cho ta.”

“Ta biết rồi.”

Trần Tiêu đóng cửa xe lại, vết thương của hắn cũng phục hồi khá tốt, chỉ cần không vận động mạnh thì sẽ không thấy đau.

Đáng mừng chính là sau khi trở lại nguyên hình hắn không còn bị biến thành mèo, có lẽ vacxin phòng bệnh đã sinh ra kháng thể, hắn đã bỏ được bóng tối phía sau.

Hiện tại, đã lâu hắn không có cảm giác hai chân chạm đất, không kịp chờ đợi mà muốn trải nghiệm cảm giác tự do.

Bất tri bất giác đã là mùa hè, ánh nắng xuyên qua từng tán lá, tạo ra những khoảng đổm trên mặt đường.

Trần Tiêu cứ đi thẳng theo con đường, bên cạnh có một cửa hàng pizza, khi hắn còn là mèo hắn đã từng đi qua nơi này, khi đó cho rằng nơi này rất lớn nhưng bây giờ nhìn lại cũng chỉ là một gian nhà nhỏ.

Đi lên trước nữa là bệnh viện thú y.

Trần Tiêu đứng bên đây đường chờ đèn tín hiệu, bên kia đường có một tiệm cà phê, nơi khúc quanh được thiết kế cửa sổ thủy tinh, Trần Tiêu lơ đãng ngẩng đầu lên, chợt thấy người ngồi ở bàn sát cửa sổ là Đông Phương cùng Diệp Triết Nam, hai người vừa cười vừa nói.

Biểu tình trên mặt Trần Tiêu dần trở nên ảm đạm.

21. Chương 8-3

Lối đi bộ, dòng xe qua lại, tiếng kèn, tiếng nói chuyện, tiếng bước chân, hỗn loạn xoay xung quanh hắn. Đột nhiên hắn cảm thấy vết thương như muốn nứt ra, đau nhức kêu lên, làm cho hắn không thể thở nổi. Tại rìa đường nháo động, hắn đau đớn chậm rãi ngồi xuống.

Tay hắn vịn trên cột điện, đột nhiên đụng vào một mẩu giấy, hắn nhìn đau ngắc đầu lên, đó là thông báo tìm mèo lạc.

Trên đó có một bức ảnh con mèo, cả người màu đen, chỉ có móng vuốt, đuôi cùng mũi là màu trắng, nằm ngoài bên cửa sổ.

Hắn còn nhớ lúc chụp tấm ảnh này Đông Phương không ngừng dùng các loại đồ vật trên đùa đùa hắn, dây móc di động, con ếch giấy, còn cột nhà nói

“Đến, Bạch Gia Hắc, chơi cùng ta.”

A, đúng là giống kẻ ngốc.

Hắn quay đầu lại, gương mặt miêng cứng.

Ai cũng nói con người rất khó sửa đổi, bởi vì người là loài động vật ích kỉ. Nhưng hẳn lại thay đổi nhiều như vậy, nói cho cùng đều là vì nam nhân kia. Nhưng có thay đổi thì cũng có ít lợi gì? Chuyện đến nước này mọi chuyện đều đã xong.

Cá tính của hắn có chút biệt nữ, có chút kêu ngạo cho nên hắn không thể đứng trước mặt Đông Phương mà kể hết mọi chuyện, lớn tiếng nói cho đối phương biết mình chính là con mèo hắn nuôi. Nói đi nói lại, sự việc lý kỳ như vậy có mấy ai tin.

Hơn nữa, nếu nói Đông Phương coi trọng hắn không bằng nói Đông Phương coi trọng con mèo kia. Chuyện này không công bằng, tình cảm cũng không công bằng, Trần Tiêu có nhiều kí ức bên nhau của hai người nhưng đối với Đông Phương đó chỉ là con số không.

Huống chi, hiện tại Đông Phương đã tìm được đối tượng...

Lý trí nói cho Trần Tiêu, hẳn nên buông tay, lý trí cũng nói cho hắn biết, hẳn nên chúc phúc đối phương.

Nhưng vì sao lại đau như thế? Chỉ là hắn thấy người kia vui vẻ bên một người khác... Trần Tiêu cảm thấy được chính mình bị vứt bỏ. Hắn sợ cảm giác này, từ khi còn bé đã như vậy, lớn rồi cũng không thay đổi, mỗi một lần kết giao đều vội vã chia tay là vì không muốn chính mình chìm đắm vào đó. Nói cho cùng hắn sợ chỉ còn lại một mình.

Chỉ có lần này, tuy nguy trang đến mức xuất thần thể nhưng lại thua một cách triệt để.

“Chào ngài, xin hỏi ngài có cần giúp gì không?”

Một thanh âm nữ vang lên bên cạnh. Trần Tiêu ngẩng đầu lên, nhìn thấy đó là Mã Vĩ Biện

Thấy Trần Tiêu không hề trả lời, nàng lại tiếp tục hỏi

“Sắc mặt ngài không tốt lắm, có cần tôi gọi xe giúp không?”

“Hừm, không cần...Chỉ cần nghỉ ngơi chút thì sẽ không sao.”

Trần Tiêu nỗ lực nở nụ cười.

“Tôi có phòng khám ngay gần đây, có muốn tới đó nghỉ ngơi một chút không?”

Mã Vĩ Biện nhiệt tình nói.

Lần này Trần Tiêu cũng không từ chối, theo Mã Vĩ Biện đến phòng khám nghỉ ngơi.

Mã Vĩ Biện rót cho hắn một chén nước ấm. Nghỉ ngơi một hồi Trần Tiêu cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Lúc này là thời gian nghỉ trưa, không có ai mang thú cưng đến đây. Mã Vĩ Biện cũng không có gì làm xoay người tán gẫu cùng Trần Tiêu.

“Đừng rồi, nên gọi ngài là gì?”

“Trần Tiêu”

“Ác, Trần tiên sinh, ngài có nuôi thú cưng sao?”

Mã Vĩ Biện đột nhiên hỏi

“Không có”

“Kia, có thể là ta nhầm.”

Mã Vĩ Biện le lưỡi.

“Tại sao nói như vậy?”

“Bởi vì mỗi thú cưng đều có mùi riêng.”

Vì muốn giải thích cho dễ hiểu, Mã Vĩ Biện chỉ vào một khu có thú cưng đang ngủ

“Tỷ như con Ngao Tây Tạng này, hoặc như con thỏ kia, còn có con mèo đuôi ngắn, mỗi con đều có một mùi đặc thù.”

“Là thế à? Trước giờ ta không hề chú ý.”

Trần Tiêu vẫn là lần đầu nghe được cách nói này.

Mã Vĩ Biện gật gật đầu

“Trên người của ngài ta nghe được mùi quen thuộc.”

“Ta chưa từng tới nơi này...”

Trần Tiêu mặt dày nói dối.

“Cho nên có khả năng ta lầm.”

Mã Vĩ Biện cười nói

“Bất quá chủ nhân hẳn sẽ không lầm.”

“Thật sao?”

Trần Tiêu thuận miệng hỏi.

Mã Vĩ Biện nghiêm túc gật đầu

“Bởi vì bọn họ cùng thú cưng sớm chiều ở chung nên sẽ nhớ kỹ mùi vị đó, nhớ kỹ mỗi thói quen nhỏ hoặc tâm tình của thú cưng. Thú cưng cũng có linh tính, cho dù nó bị bịt mắt cũng có thể nghe được tiếng bước chân của chủ nhân, ngửi ra mùi của chủ nhân từ trong đám người.”

Mã Vĩ Biện nói một đạo lý rất đơn giản, trước đây Trần Tiêu cũng nghe được một ít chuyện tương tự, thế nhưng lúc này nghe những gì nàng nói hẳn có loại cảm giác bất đồng. Hắn cúi đầu nhìn cốc nước trong tay, im lặng không lên tiếng, chợt nhớ tới nhiều điều.

“A! Ông chủ, nguyên lai ngài ở đây.”

Âm thanh Tống Trình đánh gãy suy nghĩ của Trần Tiêu.

“Ta chạy xe đến công ty chờ mãi mà không thấy ngài đến, còn tưởng rằng, tưởng rằng...”

Tống Trình nói chuyện, ánh mắt nhìn chăm chú Trần Tiêu suýt nữa kích động đến lệ rơi đầy mặt, nếu như ông chủ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hoặc lại biến mất lần nữa vậy hẳn chính là tội nhân thiên cổ.

“Ta không sao, lúc nãy có chút không thoải mái, hiện tại đã tốt rồi. Chúng ta đi thôi.”

Trần Tiêu đứng dậy, nói với Mã Vĩ Biện

“Đa tạ.”

“Không cần cảm ơn, ta cũng không giúp gì, hoan nghênh thường đến làm khách.”

Mã Vĩ Biện cười nói

Trần Tiêu cùng Tống Trình vừa đi đến cửa lại nghe Mã Vĩ Biện kêu ở phía sau

“Xin lỗi, thiếu chút nữa quên mất, còn có một việc, vật này cho người.”

Trần Tiêu quay đầu lại, chỉ thấy Mã Vĩ Biện đưa tới một tờ thông báo tìm mèo, tựa hồ hẳn trốn sao cũng không khỏi tờ thông báo này.

“Cái này là bạn ta nhờ, ta giúp hẳn phát.”

Mã Vĩ Biện nói xong liền giải thích

“Ai, người này bỗng một hôm không tìm thấy mèo nhà mình gấp đến độ cái gì cũng bỏ hết, đi khắp nơi dán thông báo, còn xin bạn bè trợ giúp. Nếu như người tìm được con mèo giống vậy phiền người gọi số điện thoại trên đây.”

“Được rồi...”

Trần Tiêu nhìn tờ thông báo trên tay một chút, gấp nó lại cẩn thận rồi bỏ vào túi

“Nếu như ta thấy ta sẽ báo cho hân.”

22. Chương 9-1

Bởi vì làm lỡ nhiều thời gian nên vừa trở lại làm việc Trần Tiêu đã bận tối mày tối mặt. Đối mặt với công việc hân yêu cầu chính mình cũng như với người khác vô cùng nghiêm ngặt và hà khắc. Thật giống như nhấn chìm chính mình trong công việc, có thể khiến hân quên đi chuyện tình cảm.

Buổi tối trở về nhà, Trần Tiêu một mình trong biệt thự trống rỗng, mở hết đèn trong các phòng, rất lâu mới có thể ngủ được.

Bận bịu đến ngày thứ tư, một loại rắc rối lúc hân nghỉ cũng đã được giải quyết một ít, Trần Tiêu đang muốn nghỉ ngơi một chút Tổng Trình đột nhiên gọi điện tới

“Trần tổng, có điện thoại tìm ngài.”

“Là ai?”

Tổng Trình chần chừ một chút, rất cẩn thận nói

“Là một người nữ, nàng nói mình tên Hoắc Đông Thanh...hình như...là chị của phó tổng.”

Phó tổng? Trần Tiêu chần chừ một lát mới nhớ ra đó là Đông Phương.

“Nói ta không có ở đây.”

“Ta đã nói thế, nhưng mà...nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà nàng nói nếu ngài không trả lời điện thoại nàng liền...”

Thanh âm nói chuyện của Tổng Trình ngày càng nhỏ.

“...”

Trần Tiêu biết Tổng Trình đang bị uy hiếp, không biết tên tiểu tử này tốt ở chỗ nào, thở dài nói

“Vậy người nói dây đi.”

“Này, chào ngài, ngài cũng đã biết thân phận của ta, vậy ta sẽ nói tóm tắt.”

Bên kia điện thoại vang lên âm thanh gọn gàng mau lẹ, trong nhu có cương, mang khí chất phụ nữ thành thực có độc tính

“Ba ta biết gần đây Đông Phương đang làm chức phó tổng tại Sel nên vô cùng giận dữ. Nếu như ngài cân nhắc cho tương lai của Sel và cũng vì tốt cho mối quan hệ giữa hai tập đoàn chúng ta, ta hi vọng ngài có thể sa thải Đông Phương.”

Lời nói này đến một chữ cũng không phí, Trần Tiêu lập tức trả lời

“Xin lỗi, kiến nghị của cô ta sẽ không cân nhắc.”

“Tại sao?”

Đông Phương hiển nhiên hơi kinh ngạc.

“Bởi vì Đông Phương đã kí hợp đồng cùng công ty chúng tôi, sa thải hân chúng tôi phải bồi thường hai tháng lương, món nợ này thật quá thiệt thòi.”

“...”

Trần Tiêu cảm giác được đối phương có chút giận dữ, sau đó Hoắc Đông Thanh nở nụ cười

“Người nghĩ điều kiện ở tập đoàn ta không sánh được hai tháng lương phó tổng ở công ty các người? Đây là chuyện buồn cười nhất ta nghe được trong năm nay, người cũng không nhìn lại một chút coi cổ phiếu của Sel hiện tại đang có dạng gì?”

Trần Tiêu tiếp tục nói

“Hoắc tiểu thư quan tâm đến thị trường chứng khoán chắc hẳn cũng phải biết, lúc trước khi ta ở công ty, cổ phiếu tăng vọt ba điểm, đặc biệt so với những công ty không có tiền đồ phát triển Sal có tiềm lực rất lớn.”

Hoắc Đông Thanh nói vào điện thoại

“Được rồi, không nói vòng vo với người, ta gọi đến không phải để khua môi múa mép với người, Trần tổng, người tốt nhất nên cân nhắc kĩ lưỡng, che chở hẳn chính là đối nghịch cùng tập đoàn Đông Phương.”

Trần Tiêu cười lạnh một tiếng, đáp trả

“Ở đây ta cho Hoắc tiểu thư một câu trả lời rõ ràng, chuyện nhà các người ta mặc kệ, chuyện của công ty ta tốt nhất người đừng quản.”

Cúp điện thoại, Trần Tiêu gõ bàn một cái, suy nghĩ một chút liền cầm điện thoại gọi cho Tống Trình

“Này Tống Trình, gọi Đông Phương đến đây cho ta.”

Một lát sau, Đông Phương gõ gõ cửa phòng làm việc của Trần Tiêu, đi vào.

Trần Tiêu vào thẳng vấn đề

“Mấy ngày nay Hoắc tổng đã quen việc rồi đi?”

“Ha ha, cũng khá tốt...”

Đông Phương dùng ngữ khí thoải mái quen thuộc trả lời.

“Hừm, hôm nay ta có một vài vấn đề cần người giải quyết”

“Tốt, cứ nói đi.”

Đông Phương gật đầu

Trần Tiêu liếc mắt nhìn Đông Phương một cái

“Làm sao? Người không lấy giấy ghi chép lại một chút sao?”

“Ghi chép? Cũng không cần. Người nói ta nhớ là được rồi.”

Đông Phương đáp, hẳn tự tin khả năng ghi nhớ của bản thân cũng không kém.

“Tốt lắm, ta nói. Đầu tiên, tại khu tây thành phố có một chi nhánh vừa sửa chữa xong, người đối chiếu lại thành phẩm cùng báo cáo dự toán lúc trước lại một lần, tiến hành kiểm tra an toàn, tìm kế toán tài vụ đưa ra bảng lương, sau đó sắp xếp tuyển nhân viên, còn số lượng bao nhiêu người có thể tham khảo dữ liệu trước kia, nhớ kỹ, nhân viên từ cấp giám đốc bộ phận trở lên đều đã có kinh nghiệm làm việc, người muốn đề cử họ có thể đánh một danh sách sau đó lần lượt tìm bọn họ thương lượng, sau đó giao thành quả cho ta.”

“Cuối cùng, người phải sắp xếp lễ khai trương cửa hàng, làm lễ mừng sau bốn ngày, cần mời một số người có mặt mũi đến cất bằng khánh thành, tiệc chiêu đãi truyền thông sau đó cũng cần người lo. Ngày mai ta có hẹn với một đối tác người Mỹ, người có muốn đi không? À còn có phiên dịch một chút số liệu quán cơm...dữ liệu công ty...”

Nói tới chỗ này Đông Phương đã hoá đá, cảm cũng muốn rớt xuống bàn

“Không phải chứ? Dữ liệu công ty ta cũng phải dịch?”

“Cái này vốn cũng không cần, ý của ta là muốn người tìm hiểu kỹ, đề ngừa xảy ra vấn đề.”

Trần Tiêu nhàn nhạt cười, đem bảy tám mươi trang tài liệu tiếng anh để lên bàn.

“Ngoài ra còn có hai bản hợp đồng phải sửa đổi, đây chính là tất cả công việc chiều nay của người”

Trần Tiêu làm động tác kết thúc.

Đông Phương ôm một đồng hồ liệu cùng báo cáo, ngẩng đầu lên

“Tại sao lại nhiều như vậy?”

“Nhiều sao?”

Trần Tiêu ngẩng đầu lên hỏi ngược lại một câu

“Còn chưa đủ lượng công việc thường ngày của ta.”

“Người không phải người cho nên ta cũng không phải người?”

Đông Phương nổi điên.

Trần Tiêu cười gằn

“Ta vừa mới sa thải Trương Đức Hâm, thân là phó tổng của Sel, người không làm thì ai làm?”

“Hay, được, ta xem người vừa xuất viện vài ngày cũng sẽ không tính toán với người.”

Đông Phương hít sâu một hơi, đè ngọn lửa trong lòng xuống, hấn đặt chồng văn kiện kia lên bàn, nhìn Trần Tiêu nói

“Coi như ta cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ trong hôm nay, tối nay từ sáu giờ đến bảy giờ có thể dành cho ta một tiếng không?”

“Làm gì?”

Trần Tiêu ngẩng đầu lên hỏi hấn.

“Mời, người, ăn, cơm”

Đông Phương từng chữ từng chữ nói.

Trần Tiêu hơi nhú lông mày, hấn không biết trong hồ lô tiểu tử Đông Phương này bán thuốc gì.

“Làm sao, không dám đi sao?”

Thấy Trần Tiêu không trả lời ngay, Đông Phương mở miệng nói.

“Ta sao lại không dám đi? Bữa cơm miễn phí ta chưa bao giờ từ chối.”

Trần Tiêu nở nụ cười trả lời.

“Tốt lắm, tan việc ta ở cửa công ty chờ người.”

Đông Phương dừng cảm nói ra câu này. Hấn xoay người, nhìn văn kiện trong tay một chút, có cảm giác như đang trong ngục.

Bất quá đáng mừng chính là Sel là một công ty lớn, phó tổng chỉ cần đem công việc phân phó xuống, sau đó đi kiểm tra tình hình cấp dưới. Có nhiều vấn đề là lần đầu Đông Phương đụng tới, thế nhưng đối với những cấp dưới kia lại là xe chạy đường quen, giúp đỡ hấn không ít. Dù vậy vẫn bận đến sáu giờ Đông Phương mới vội vã xuống lầu, Trần Tiêu đang thanh thoi chờ ở đó.

Lúc này đã là đầu hè nhưng buổi tối vẫn có chút man mát, Trần Tiêu khoác lên một cái áo gió, trên cổ tùy ý quấn một cái khăn quàng cổ sọc, tùy ý nhưng lại rất thời thượng. Hấn nhìn thấy Đông Phương đi xuống, hắt cằm lên, câu nói đầu tiên là

“Người hoàn thành công việc tới đâu rồi?”

Đông Phương chỉ chỉ văn kiện trong tay

“Còn có cái này, khuya về nhà xem. Đói bụng chết ta rồi, vì muốn ăn bữa cơm tối cùng người mà trưa nay ta không ăn gì.”

“Người lái xe đi, hôm nay ta không đi xe.”

Trần Tiêu nói

“Không cần, đi bộ một chút đi. Rất gần, chỗ đó cũng không có chỗ đậu xe.”

Đông Phương nói xong nhìn Trần Tiêu một chút

“Lẽ nào người không thể đi bộ? Hay là gọi xe?”

Trần Tiêu lườm hắn một cái

“Ta cũng không mỏng manh yếu đuối như vậy.”

Hai người đi ra khỏi công ty, đi dọc theo đường cái. Đi qua hai cái ngã tư, đèn đường liền sáng lên. Ánh sáng hơi mờ nhạt tăng cảm giác lãng mạn.

Đông Phương bỗng nhiên quay đầu, khẽ mỉm cười với Trần Tiêu

“Chúng ta...”

“Hả?”

Trần Tiêu theo bản năng mà quay đầu lại, chờ câu sau của hắn

“Đã đến...”

Đông Phương chỉ chỉ vào một quầy hàng ăn vặt ven đường, sau đó còn đặc ý đi chiếm chỗ, vỗ tay gọi Trần Tiêu.

Trần Tiêu thống khổ nghiêng đầu qua chỗ khác, hắn thật sự muốn làm bộ không quen biết tên kia, nhưng Đông Phương nơi đó lại lớn tiếng gọi

“Trần Tiêu, mau tới đây!”

Không thể chịu được nữa, Trần Tiêu vì muốn hắn câm miệng mà không tình nguyện đi tới, chen vào băng ghế chật hẹp, nhìn cái bàn không sạch sẽ một chút, cùng đĩa đồng đơn sơ trên bàn, giảm âm nói

“Người không cảm thấy ở đây rất...”

Đông Phương hoàn toàn không để ý tới hắn, vỗ tay nói

“Ông chủ, cho hai bát miến vịt, một đĩa đậu ngâm dấm chua, một phần rau trộn, hai mươi xâu thịt dê, bốn chai bia.”

Mặt Trần Tiêu đen lại.

“Được.”

Ông chủ kia đáp lại một tiếng, rất nhanh đã đem rau trộn cùng bia lên.

“Ăn đi ăn đi, đừng khách khí, ta mời.”

Đông Phương nói lời này, đưa đĩa đến cho hắn, biểu tình có chút khiêu khích.

Hắn vốn cho rằng Trần Tiêu sẽ ghét nơi này, đứng dậy rời đi, không nghĩ tới Trần Tiêu không nói lời nào liền nhận đĩa, rót cho mình ly bia.

23. Chương 9-2

Nếu Đông Phương đã nói đừng khách khí, Trần Tiêu quả thật không khách khí, hắn gấp một mẫu thức ăn lên nệm thử, phát hiện là mùi vị quen thuộc liền bắt đầu ăn.

Lúc trước Đông Phương đã từng cho hắn ăn qua món ăn của tiệm này, khi đó hắn cũng rất thích, một đoạn thời gian không ăn đúng là có hơi nhớ.

Một lúc sau, miến vịt được mang lên, Trần Tiêu từng chút từng chút lựa hành trong miến ra.

“Nếu không ta đổi bát khác cho người, không thích ăn thì nói ông chủ không bỏ vào.”

Đông Phương nhìn Trần Tiêu ăn cảm thấy phiền phức.

Trần Tiêu tiếp tục giải thích

“Không bỏ vào lại ăn không được, ta chỉ thích ăn mùi vị hành, thông thích ăn hành thái.”

Đông Phương phì phì cười

“Có cùng tật xấu với mèo nhà ta, trong thức ăn có hành nó nhất định phải lấy hết ra, trong thức ăn không có hành nó liền không chịu ăn. Người chưa thấy nó, nó tên Bạch Gia Hắc, cực kì đáng yêu, bình thường...”

Vừa nhắc tới mèo Đông Phương như mở máy hát, liên tục nói.

Đông Phương lựa hành ra xong có chút bực mình ngẩng đầu

“Đừng nói nữa, ta ghét thú cưng.”

Sau đó hắn bắt đầu ăn miếng, Đông Phương cũng dừng nói, cúi đầu ăn.

Suất ca chính là suất ca, ăn bát miếng ven đường cũng có thể khiến dòng người điêu đứng.

Đông Phương vẫn luôn không động đũa, chỉ cầm ly uống bia. Tửu lượng của Trần Tiêu cũng chỉ có thể uống một chai, còn sót lại ba chai Đông Phương chê uống trong ly phiền phức liền cầm hắn chai mà uống.

Sau hai chai đó, Đông Phương bắt đầu nói nhiều hơn, Trần Tiêu ở bên cạnh cũng mặc kệ hắn, chỉ lâu lâu ân a đáp lại.

Chờ Đông Phương uống sạch hết mấy chai bia kia hắn liền dừng cầm giờ tay

“Ông chủ, cho thêm ba chai!”

Trần Tiêu ăn xong, hắn cũng không có hứng thú với thịt dê, lấy khăn giấy ra lau miệng sau đó hớp một ngụm bia, nhìn thấy Đông Phương lại bắt đầu uống, không nhịn được ngăn lại nói

“Này người có thể uống ít một chút hay không?”

“Người quản ta? Thứ nhất bây giờ không phải lúc làm việc, thứ hai cũng không bắt người bỏ tiền”

Đông Phương cười đáp.

“Hút thuốc uống rượu, thói xấu này thật khiến cho người ta chán ghét.”

Trần Tiêu cau mày nhỏ giọng thì thầm.

“Đó đều là thói xấu vặt, không sánh được với hoa tâm thiếu gia nhà người.”

Đông Phương vừa uống bia vừa không khách khí đáp lễ, nghe lời này, mặt Trần Tiêu biến sắc, không chờ hắn kịp mở miệng Đông Phương liền cả mặt ý cười chạy đến ngồi cạnh Trần Tiêu, mở miệng nói rằng

“Bất quá người lớn lên cũng đẹp trai, năng lực mạnh, cá tính có đôi chút khó chịu, có nhiều người yêu thích cũng không lạ. Gần đây có thay bạn gái nào không?”

“Không mượn người xen vào.”

Trần Tiêu chán ghét mùi rượu, dời xích qua chỗ khác, nhưng đáng tiếc đã đến mép ghế.

Đông Phương từng bước ép sát

“Người muốn nữ nhân nào ta theo đuổi dùm người.”

Trần Tiêu cười lạnh nhắc nhở hắn

“Người không theo đuổi nữ nhân đi?”

Nói ra lời này chính hắn cũng sững sờ, Đông Phương yêu thích nam nhân là chuyện hai người ngầm hiểu, bây giờ hắn nói ra là biểu thị cái gì? Trong lòng Trần Tiêu nhất thời như đổ bình ngũ vị, tuy rằng hắn chỉ uống một chai bia nhưng tửu lượng hắn không cao, lời trong lòng không thông qua não bộ mà trực tiếp đi ra.

“Đông Phương, người uống nhiều rồi đi, những lời trót lưỡi đầu môi đó vẫn là giữ lại nói cho Diệp Triết Nam đi.”

“Diệp Triết Nam? Người đó chỉ là bạn bè bình thường, lúc trước ta mời hắn ăn cơm vì hắn giúp ta tìm mèo...” Đông Phương đột nhiên ngừng lại, ánh mắt hơi nghi hoặc nhìn Trần Tiêu

“Ta hình như chưa từng đề cập chuyện này với người đi?”

Trần Tiêu cũng ý thức được mình vừa nói sai lời, liền lảng sang chuyện khác

“Này, người vẫn chưa nói hôm nay mời ta ăn cơm là có chuyện gì?”

“Tốt lắm, tại bệnh viện người vẫn chưa cho ta đáp án, Trần Tiêu, người nói cho ta biết, tại sao người lại biết nhiều chuyện về ta như vậy?”

Đông Phương mở miệng hỏi, hắn nhẹ nhàng phải thân thể

“Chuyện nhà ta, chuyện việc làm của ta, sở thích, thậm chí là bạn bè của ta...người làm sao biết?”

Hắn uống nhiều rồi, thể nhưng vấn đề này vẫn không thể quên.

Trần Tiêu không nghĩ tới, đồ đệ tài cang đem hắn dẫn vào chân tường.

“Bởi vì...”

Hắn mở miệng nói hai chữ, nhanh mồm nhanh miệng ngày thường hiện giờ không biết đã đi nói nào, ghen lời nửa ngày vẫn chưa nói được.

Đông Phương vẫn luôn nhìn hắn chăm chăm chờ câu trả lời, hắn đợi nửa ngày cũng không nghe thấy đoạn sau.

“Đông Phương, người uống nhiều rồi, cũng đã muộn, người đừng quên người còn một núi việc không thấy đấy.”

Trần Tiêu lần thứ hai nói lảng sang chuyện khác, hắn quyết định không kể bất cứ chuyện gì. Lần này không chờ Đông Phương trả lời, Trần Tiêu quyết đoán giơ tay nói

“Ông chủ, tính tiền!”

“Ừm, ta còn chưa uống đủ...”

Đông Phương đi cản Trần Tiêu, lão đảo đứng lên, suýt nữa bị treo chân.

Trần Tiêu lắc đầu than thở

“Còn nói không uống nhiều.”

Đông Phương tựa hồ là uống thật nhiều, quay người nôn khan.

“Này, muốn phun liền phun bên kia!”

Trần Tiêu vội vàng đỡ lấy hắn, đồng thời trong lòng cũng có một trận vui mừng, may là tiểu tử này uống nhiều rồi hắn mới có thể tránh một kiếp.

“Chào ngài, tổng cộng ba mươi tệ.”

Ông chủ đến tính tiền.

“Này, người để tiền ở...”

Trần Tiêu lắc lắc tên say Đông Phương không có kết quả, hắn chỉ có thể thở dài, lấy ví tiền ra thanh toán.

“Kia, ta về đây, người còn biết đường về nhà đi? Nhà người đi bộ từ đây khoảng mười mấy phút.”

Trả xong tiền, Trần Tiêu quay đầu lại nhìn Đông Phương.

“Ừ...người nói cái gì?”

Đông Phương mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên.

“Thôi...”

Trần Tiêu vuốt cái trán

“Lúc trước người lượm ta, ta cũng không thể mặc kệ người ở đây.”

Trần Tiêu đứng lên, kéo Đông Phương dậy, cả người Đông Phương nặng nề đặt lên người hắn

“Này, đi đâu vậy?”

Hắn mơ màng mở miệng hỏi

“Chúng ta về nhà.”

Trần Tiêu hoảng loạn nói, chính mình cũng không ý thức được bản thân vừa mở miệng nói “chúng ta”

Tuy rằng lộ trình chỉ có mười mấy phút thể nhưng đoạn đường này có thể nói là ngàn khó vạn hiểm. Đông Phương đem toàn bộ trọng lượng đặt trên người Trần Tiêu, đi tới đi tới liền hướng ra giữa đường cái mà đi. Trần Tiêu mất công tốn sức mới kéo hắn vào lại ven đường, Đông Phương lại kéo hắn đi ra, hai người tựa như đang kéo co

“Khốn nạn...”

Trần Tiêu nhìn một bụng lửa không tiện phát tác, cắn răng nghiêng lợi mắng. Đông Phương cúi thấp đầu, cũng không biết có nghe hay không.

Đến nhà Đông Phương, Trần Tiêu sờ sờ túi Đông Phương, móc ra chìa khoá, mở cửa.

Vào nhà, hắn ném Đông Phương lên giường, tìm công tắc mở đèn, bên trong phòng vẫn giống như lúc hắn rời đi, đồ vật có chút ngổn ngang, ổ mèo vẫn được đặt ở chỗ cũ, khi trước thấy phòng có vẻ lớn, bây giờ nhìn lại có chút nhỏ.

Trần Tiêu xoay người, muốn rời đi, Đông Phương nằm trên giường lại đưa tay nắm ống tay áo hắn.

“Người muốn làm gì...”

Trần Tiêu mở miệng hỏi hắn.

“Muốn ói...”

Đông Phương mở hé mắt, bộ dạng rất khó chịu.

Trần Tiêu không làm gì được hắn, chỉ có thể dìu hắn đến phòng rửa tay. Một lúc sau Đông Phương đi ra, sắc mặt hơi tái, Trần Tiêu rót cho hắn ly nước ấm.

Đông Phương không khách khí nhận lấy.

“Tại sao vẫn ở nơi này?”

Trần Tiêu ngồi bên cạnh Đông Phương, nhìn hắn uống nước, tiếp tục nói

“Chẳng lẽ lương phò tổng ở Sel không đủ cho người thuê phòng tốt hơn?”

“Người không biết, ta đã từng nuôi mèo, có một ngày về nhà nó đột nhiên biến mất, nếu có một ngày nó muốn quay về nhà, nhưng không tìm được ta, vậy phải làm sao?”

“...”

Trần Tiêu nhất thời im lặng.

Đông Phương tiếp tục nói

“Con mèo kia rất đáng yêu, là do ta nhốt về, lúc nhốt được nó đang bị thương, chỉ có thể bò bằng chân trước, sau đó mới chậm rãi tốt hơn. Nó rất nghe lời,, không hề kêu loạn, cũng không tùy tiện cắn người. Lúc ta xem truyền hình nó thích tựa đầu lên đùi ta, sáng sớm sẽ gọi ta rời giường, luôn thích nằm trên đầu ta, trên đùi ta sẽ lộ ra vẻ dương dương đắc ý, nó còn rất thích sạch sẽ, qua mấy ngày sẽ tự mình nằm trong bồn kêu meo meo, nhắc nhở ta tắm cho nó...”

Trần Tiêu không nói gì, Đông Phương lại tiếp

“Ta cũng không biết vì sao nó đột nhiên biến mất, cửa sổ vẫn đóng, buổi sáng hôm đó có rất nhiều người, có thể là khi đó không cẩn thận mở cửa ra, đến buổi tối ta trở về liền không thấy nó, ta theo cầu thang tìm nhiều lần cũng không thấy, sau đó liền tìm trong sân, rồi trên đường...Ta dán thông báo tìm mèo, nhờ tất cả bạn bè nỗ lực tìm, nó đi mất mười mấy ngày ta đều đem đồ ăn đặt tại cửa, nhưng cả cái bóng của nó cũng không có. Nó chỉ mới vừa lớn, nếu như bị người ta bắt thì làm sao? Trong lòng ta vô cùng khó chịu, sợ nó bên ngoài chịu cực khổ...”

“Không có chuyện gì...Mèo của người bên ngoài sống rất tốt.”

Trần Tiêu mở miệng an ủi hắn.

“Ban đầu ta cho là mình sẽ từ từ quên nó, cũng từng nghĩ tới sẽ nuôi con mèo khác, nhưng ta phát hiện ta không làm được. Ta có một loại cảm giác, cảm thấy nó vẫn còn bên cạnh ta. Mỗi ngày về nhà ta cũng không nở bật đèn, ta hy vọng sẽ nghe được nó meo meo nhào vào người ta...Người biết không...lúc ngủ thân thể ta vẫn cuộn lại theo thói quen, bởi vì ta phải giữ chỗ cho nó...”

“Phòng rửa tay chỗ nào? Ta đi tìm cái khăn cho người...”

Trần Tiêu nói, hắn sốt ruột rời khỏi, sợ nếu tiếp tục nghe hắn sẽ khóc lên.

Đến phòng rửa tay, Trần Tiêu vuốt ngực một cái, hắn đã quyết định quên rất nhiều chuyện, nhưng lúc này nghe tới hắn vẫn cảm thấy trong lòng rất đau. Hắn mở vòi sen, dùng nước lạnh lau mặt, đầu óc thanh tỉnh một chút, sau đó hắn lấy một cái khăn lông tắm nước ấm.

Đông Phương nhắm mắt nằm trên giường, lông mày hơi nhíu, Trần Tiêu dùng khăn thay Đông Phương lau mặt. Cái trán, mũi, hai má, khoe miệng hơi nhếch lên...

Lau xong, Trần Tiêu liền để khăn mặt qua một bên, ngồi bên giường, ngơ ngác nhìn đối phương. Hắn cảm giác mình suy nghĩ rất nhiều, lại như không hề suy nghĩ bất kỳ điều gì, trong đầu trống rỗng, thế nhưng giống như chỉ cần nhìn người này trong lòng cũng sẽ ấm áp, yên tĩnh.

Đông Phương nằm trên giường, bỗng không nghe thấy động tĩnh gì, hắn có chút lo lắng Trần Tiêu đã về, đôi mắt len lén hé ra, con ngươi chuyển động, nhìn thấy Trần Tiêu, lại vội vàng nhắm mắt.

Mờ ám như vậy sao có thể tránh khỏi đôi mắt Trần Tiêu?

Trần Tiêu chỉ cảm thấy máu dâng trào, lập tức đứng lên, lấy khăn ném vào mặt Đông Phương

“Người còn muốn giả say đến khi nào?”

Chương sau có xôi thịt, có xôi thịt, có xôi thịt, có pass =))))))

24. Chương 9-3

Đông Phương vội vàng bò dậy, kéo tay Trần Tiêu

“Này, Trần Tiêu, hãy nghe ta nói...ta vừa mới tỉnh...”

Nhưng càng bôi lại càng đen, Trần Tiêu cũng không phải người ngu, lúc này đã hiểu hết, cười gằn một cái

“Hừ, vừa mới tỉnh? Hoắc thiếu gia, trò chơi này vui sao?”

Đông Phương vẫn không chịu buông tay, chặt chẽ kéo Trần Tiêu lại

“Trần Tiêu, người hãy nghe ta nói, lúc trước ta đã nghĩ rất nhiều, có rất nhiều chuyện không cách nào giải thích được...Liên quan tới việc người mất tích, quần áo để lại trong phòng vệ sinh, tại sao người bước vào cuộc sống của ta mà ta không biết gì cả? Thời điểm người mất tích là lúc ta nhặt được mèo, lúc người xuất hiện mèo của ta lại biến mất, những chuyện này thêm vào ký ức mờ lung lúc ta say rượu lần trước, ta chỉ muốn xác minh liệu người và Bạch Gia Hắc có quan hệ hay không...”

Trần Tiêu hất tay Đông Phương ra

“Cho nên người giả say lừa ta, chỉ vì xác minh suy nghĩ của người? Coi như là thế thì sao? Không phải thì thế nào? Ngược lại hiện giờ chúng ta cũng không có quan hệ!”

Trần Tiêu vừa nói vừa đi về phía cửa, Đông Phương ôm chặt hân từ phía sau.

“Khốn nạn, người buông tay ra!”

“Ta không buông, nếu người còn nhớ chuyện lúc đó hân là người còn nhớ từng lời ta nói! Nếu như là người ta thật sự yêu, cho dù có sống chết dây dưa ta cũng sẽ đem hân tới tay!”

Nghe lời này Trần Tiêu lập tức ngừng cả người.

Đông Phương chôn đầu vào bên tai hân nói tiếp

“Lão tử không quản người có phải hay không, ta chỉ biết ta yêu người.”

Lúc nói, một tay của hân vòng qua eo Trần Tiêu, một cái tay khác có chút bá đạo nâng cằm Trần Tiêu lên, trong nháy mắt hai môi chạm nhau, đầu óc Trần Tiêu trống rỗng, hân không nghĩ tới chính mình lại bị nam nhân cưỡng hôn, trước đây hân đã từng hôn qua vô số nữ nhân, nụ hôn này khác hân với những nụ hôn qua loa kia.

Trần Tiêu nói gì đó, nhưng âm thanh kia lại bị chặn nơi cổ họng, nghe như động vật nhỏ rên rỉ. Đầu lưỡi linh hoạt cạy hàm răng của hân ra, treu chọc từng dây thần kinh của hân, làm cho hân không thể thở nổi.

Cùng lúc đó, tay Đông Phương lại không thành thật lực lợi trên người hân, từ ngực, đầu nhũ, rốn, dưới bụng...một chút cảm giác tê dại chạy khắp người Trần Tiêu.

Không muốn...không muốn sờ nữa...nếu như còn có thể mở miệng Trần Tiêu tựa hồ như xin tha. Đây chỉ mới xoa xoa mà thôi, nhưng không biết tại sao thân thể của hân lại vô lực bủn rủn trước sự vuốt ve này, cơ hồ muốn ngã quấp lên người Đông Phương.

Đông Phương rút cuộc cũng buông tha miệng hân, Trần Tiêu mở lớn miệng hô hấp, giẫy giụa khỏi tay Đông Phương.

Cái tay tà ác kia cũng không dừng lại, bắt đầu hướng xuống phía dưới, bóp cái hạ thể cách hai lớp quần. Lần này Trần Tiêu rên rỉ a một tiếng, nhưng động tác của Đông Phương nhẹ nhàng chậm chạp dời lên, từ từ vẽ vòng ở nơi đó, cuối cùng...một cái tay khác dò vào quần Trần Tiêu...

Chưa bao giờ địa phương nam tính lại bị người khác nắm trong tay, thân thể Trần Tiêu một trận lạnh lẽo, hân muốn đẩy ra nhưng lại bất lực.

“Chúng ta...lên giường...”

Đông Phương thở hổn hển, liền ôm, mang, kéo Trần Tiêu lên giường.

“Không...không muốn...”

Trần Tiêu mở miệng từ chối, nhưng thân thể đã sớm đầu hàng, nhưng miệng lại quật cường.

Hai người đến trên giường, Trần Tiêu bỗng vươn mình cười lên người Đông Phương

“Ngày hôm nay ta tới.”

“Vậy người có kinh nghiệm sao?”

Đông Phương không hề yếu thế xoay người đè lại.

“Vậy ta liền không làm!”

Trần Tiêu cắn răng uy hiếp.

Hai người liền lăn tới lật đi trên giường lớn, quần áo cùng chăn gối bị sốc đến ngổn ngang khó tả. Thân thể cọ sát vào nhau càng làm cho *** như núi lửa sắp phun trào, càng ngày càng không thể dừng lại.

Đông Phương giơ chân lên đạp đến hạ thể Trần Tiêu

“Xem, đã cứng rồi, người vẫn nhẫn nhịn sao?”

Nói chuyện, hần càng đè mạnh Trần Tiêu xuống.

Trần Tiêu còn muốn phản kháng nhưng hai tay hần bị Đông Phương vững vàng cầm chặt, mười ngón tay hai người tương giao, cảm thụ được nhiệt độ của nhau, không thể trốn thoát.

Áo của Trần Tiêu đã bị kéo lên hơn nửa, Đông Phương hôn dọc theo cổ Trần Tiêu, xương quai xanh, ngực, nhẹ nhàng cắn đầu nhũ một chút, xương sườn, rốn...mãi cho đến vị trí eo, hần há mồm ra, dùng răng ngậm lấy dây kéo quần, từ từ kéo xuống.

Âm thanh nhẹ nhàng kia như phá vỡ phòng tuyến cuối cùng của Trần Tiêu.

Sau đó, Đông Phương xoay Trần Tiêu lại, không kịp chờ đợi mà cởi quần áo còn sót lại của Trần Tiêu sau đó cũng cởi áo và quần ngoài của mình.

Thời điểm Trần Tiêu phản ứng được thì phát hiện mình đã bị lột hết quần áo, bị đè trên giường.

“Không nên dừng...nơi đó...”

Trần Tiêu vừa mới nói được phân nửa Đông Phương đã dùng ngón tay thăm dò nụ hoa đang đóng chặt, Trần Tiêu đau đến kêu “A” một tiếng.

“Chậm, đã đi vào.”

Đông Phương xấu xa nở nụ cười, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve thân thể Trần Tiêu, làm cho hần yên tĩnh lại

“Thả lỏng, người thả lỏng đi.”

Trần Tiêu nằm lì trên giường, một chút cử động cũng không dám, lồi vào bị dị vật xâm phạm có một loại đau rất lạ thường.

“Khó chịu sao?”

Đông Phương cúi đầu hôn vào lưng hần

“Xin lỗi, ngày hôm nay không có sẵn gel bôi trơn.”

“Phí lời! Nhanh lên, đau muốn chết!”

Trần Tiêu cảm thấy hạ thể nóng lên, dùng một tia lý trí hiếm hoi kéo gối qua, chôn mặt vào đó.

Đông Phương cũng không vội vàng tiến vào mà lấy ngón tay nhẹ nhàng trượt theo hành lang từng điểm thâm nhập vào, đột nhiên cơ thể Trần Tiêu hơi run lên.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, một lát là tốt rồi.”

Đông Phương nói chuyện, tiếp tục dùng ngón tay gầy điểm chạm cảm kia.

Trần Tiêu hô hấp dồn dập, hần cảm thấy có một loại khoái cảm khó tả, khác với cảm giác trước đây hần từng có, thậm chí còn mãnh liệt hơn.

Đông Phương lại luồn một ngón tay vào, dùng hai ngón tay ma sát qua lại, nhẹ nhàng gầy. Từ từ, thân thể có chút thích ứng.

Trần Tiêu không nhìn được phát ra một tiếng rên rỉ, thanh âm kia có chút thống khổ nhưng phần nhiều là sung sướng. Đông Phương dùng một cái tay khác sờ sờ hạ thể Trần Tiêu, nơi đó cũng đang dựng thẳng tắp.

Cảm thấy việc khởi động cũng khá tốt, Đông Phương xoay người Trần Tiêu lại. Rút ngón tay ra, cởi quần lót của mình.

Trần Tiêu chống người dậy, liếc mắt nhìn tiểu Đông Phương, sau đó mới tính toán sự khác biệt của hai ngón tay và vật kia, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, có trời mới biết lần trước nó đi vào thể nào.

“Ta sợ...Đông Phương, không muốn...không làm có được hay không?”

Trần Tiêu ách cổ họng xin tha.

Đông Phương cúi thấp đầu xuống nhìn Trần Tiêu, con mèo nhỏ của hắn đã đỏ hết mặt, bởi vì đau đớn lúc nảy mà đôi mắt có tầng hơi nước, hoàn toàn đã không còn bộ dáng uy phong, băng lãnh, chỉ như một động vật nhỏ đáng yêu.

Nhìn thấy bộ dạng này của đối phương, Đông Phương làm sao có thể kiềm chế được? Hắn nói bên tai Trần Tiêu

“Ngoại trừ không muốn người có thể nói thứ khác không? Tỷ như...ta cũng yêu người.”

Sau đó hắn nhẹ hôn lên vành tai Trần Tiêu, bỗng nhiên nhẹ nhàng thổi một hơi vào tai Trần Tiêu.

Trần Tiêu vừa xuất thần, đột nhiên cảm thấy Đông Phương dời tư thế một chút, thân thể của hắn truyền đến một trận đau đớn.

“A...khốn nạn!”

Trần Tiêu kêu một tiếng, cơ hồ đau đến co giật, hắn dùng hai tay vững vàng giữ chặt lưng Đông Phương, không ngừng hít hơi, không thể tưởng tượng được cái cự vật lớn kia đang trong thân thể của hắn...

Trần Tiêu ôm thật chặt Đông Phương, đau đến muốn khóc lên

“Không được, người...mau đi ra.”

Đông Phương chờ hắn từ từ thanh tỉnh lại, nhẹ nhàng hôn hắn, lưu lại dấu ấn trên người hắn, tay cũng nhẹ nhàng đặt trên hạ thể hắn rồi từ từ động.

Mãi đến khi Trần Tiêu đã thích ứng Đông Phương mới chậm rãi luân động.

Lúc đầu Trần Tiêu cảm thấy như có một cây đao đang chém loạn trong thân thể, nhưng từ từ, đau nhức biến thành đau chầm chậm, bên trong đau chầm chậm bắt đầu biến thành một loại khoái cảm quái dị, từ từ, đau đớn bị loại khoái cảm kia thay thế, khiến người ta muốn dừng cũng không được.

Phát hiện Trần Tiêu đã bắt đầu thích ứng, Đông Phương từ từ tăng động tác, một lần lại một lần, ra vào ngày càng sâu.

“A...”

Nơi sâu xa của thân thể đột nhiên bị đụng vào, cảm giác truyền đến giống như bị điện giật, Trần Tiêu rên rỉ thành tiếng, miệng lại bị Đông Phương ngăn chặn.

Theo động tác ngày càng nhanh của Đông Phương, từng trận khoái cảm vọt tới.

Chưa bao giờ trải nghiệm qua kích thích trước sau đều bị khoái cảm lấn át, như những làn sóng cứ liên tục ập đến, mãnh liệt như sóng biển, làm cho hắn sắp vỡ òa.

Trần Tiêu cảm thấy hai má mình nóng như lửa thiêu, phân thân cũng ngày càng nóng rực.

Trước đây chưa từng làm tình kịch liệt như vậy, cũng chưa hề có khoái cảm như vậy.

Từ từ, Trần Tiêu bắt đầu phối hợp với động tác của Đông Phương, dùng chân câu trụ eo Đông Phương, cảm thụ từng trận nhiệt lưu tuôn tới hạ thể.

Cứ ra vào như vậy nhiều lần, hô hấp hai người càng gấp rút, giường cũng bắt đầu kêu cọt kẹt.

Càng ngày thâm nhập càng sâu hơn, càng ngày càng đến gần với cao trào, tim như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, khiến người ta không thể thở nổi.

Rốt cục, cảm xúc tích trữ bao lâu nay đã mãnh liệt phun ra, hai người gần như đạt đến cao trào cùng lúc.

Trong nháy mắt chất lỏng tung toé, cảm xúc mãnh liệt khiến Trần Tiêu mở miệng nhỏ giọng nói

“Ta... yêu người...”

Nói xong câu này hắn liền ngã trên giường, cả người không có một tia khí lực.

Đông Phương cũng nằm bên cạnh, kéo tay của hắn.

Thời gian dừng lại, chỉ còn nhịp đập của trái tim, hô hấp, còn có nhiệt độ trong tay.

Trước đây rất lâu, Trần Tiêu từng không dám nhìn vào sự thật này, không dám đối mặt với chính mình, mãi đến tận cao trào này hắn mới không hề lo lắng mà nói ra ba chữ này.

Đã từng là một người cô độc, không có người thân, không có bạn bè, càng không có người yêu. Thế nhưng hiện tại, hắn cảm thấy chỉ cần nắm lấy bàn tay này, hắn tựa hồ đã nắm giữ tất cả.

— Chính văn hoàn —

Một lần là thụ cả đời đều thụ.v

Truyện còn có một PN đầy mồ hôi và tình thú luôn nha mọi người:3

25. Chương 10: Pn: Thuốc Đặc Hiệu

Một năm sau.

Lúc gần tan việc, đt trên bàn Đông Phương vang lên.

“Này, tám giờ tối ta xuống máy bay.”

Trong loa truyền đến âm thanh quen thuộc của Trần Tiêu.

“Được, lúc đó ta sẽ đến đón người.”

Trầm mặc chốc lát, Trần Tiêu lại hỏi

“Người vẫn nhớ hôm nay là ngày gì đi?”

“Nhớ chứ nhớ chứ, là ngày kỷ niệm một năm của chúng ta.”

Đông Phương vội vàng cười đáp.

Hắn đương nhiên nhớ hôm nay là ngày gì. Ngày này của một năm trước hắn thừa dịp có men rượu ăn luôn Trần Tiêu. Tay ôm mỹ nhân giá cao, tạt xầu hút thuốc uống rượu của hắn cũng thay đổi, trí nhớ cũng tốt hơn, nếu như quên mất buổi tối cũng đừng nghĩ được nằm trên.

“Tốt, buổi tối gặp.”

“Bye”

Đông Phương cúp điện thoại, nhìn đồng hồ một chút, có chút đứng ngồi không yên. Còn mười phút nữa là tan tầm nhưng dài như cả một năm. Vừa đến sáu giờ, Đông Phương lập tức xông ra ngoài, lái xe thẳng đến tiệm cà phê.

Tại bàn số ba, Tạ Tiểu Thủ đang ngồi chờ, nhìn hắn đi lại, vừa uống cà phê vừa ngẩng đầu lên, trên mặt viết rõ ràng ba chữ “thiếu kiên nhẫn”.

“Đồ đâu?”

Đông Phương đi thẳng vào vấn đề.

Tạ Tiểu Thủ để chén cà phê xuống, đưa cho hắn một cái hộp nhỏ.

Đông Phương mở ra, bên trong là một đôi nhẫn loè loè sáng.

“Cái này là mẫu có hạn của nhà thiết kế Pháp...Thế nào, có xứng đáng với giá người đưa ra không?”

“Phí lời.”

Đông Phương lấy nhẫn ra, kiểm tra tỉ mỉ

“Ba tháng lương của ta đấy.”

“Còn có...lần này còn có một thứ khác...chắc người sẽ có hứng thú.”

Tạ Tiểu Thủ nhỏ giọng, cười thần bí.

“Cái gì?”

Đông Phương hơi sững sờ.

Tạ Tiểu Thủ cũng không trả lời hẳn, từ trong túi móc ra một cái hộp nhỏ quơ quơ, ánh mắt tà ác, *** đang nói hai chữ

“Đặc hiệu”

“Lão tử mới không cần cái này.”

Phản ứng đầu tiên của Đông Phương là từ chối.

“Người cũng chớ xem thường vật này, dùng với không dùng đều không giống nhau, đám người mẫu kia đều nhờ ta mua giúp cái này. Người muốn giữ người kia bên cạnh thì cần phải nghiêm túc với bản thân mình.”

Đông Phương nghe có chút động tâm, hẳn cầm hộp thuốc nhìn một chút, nhãn mác là tiếng Pháp, thoát nhìn trông giống chuyện ấy, hẳn nửa tin nửa ngờ hỏi

“Vật này thật sự hữu hiệu?”

“Người không tin? Đây chính là hàng Pháp. Mặc dù có chút mãnh liệt thể nhưng thân thể sẽ không bị thương, người cũng không biết giá bán bên ngoài cao thế nào đâu.”

“Thiệt hay giả?”

Đông Phương còn chút nửa tin nửa ngờ.

“Ta dầu gì cũng là nhà thiết kế đẳng cấp, người cho rằng ta bán thuốc giả? Không lấy thì trả lại ta.”

Tạ Tiểu Thủ đột nhiên trở mặt, thu hồi nụ cười.

“Ai nói ta không cần. Người nói đi, bao nhiêu tiền?”

Đông Phương vội vàng né tránh.

“Tốt lắm, giá vốn.”

Tạ Tiểu Thủ đưa ra hai ngón tay.

Đông Phương khế cắn răng lấy bóp tiền, vừa bỏ tiền vừa cảm thấy có chút nhức nhối, Nhưng hôm nay thật sự là một ngày đặc biệt, một tháng qua, Trần Tiêu vì triển khai công việc ở nước ngoài luôn bay tới bay lui, tiểu biệt thăng hôn. Hơn nữa còn là ngày kỷ niệm của bọn hắn, Đông Phương đã thề, dù buổi tối có nói cái gì cũng phải làm đủ bảy lần, làm tới khi Trần Tiêu trong ***g ngực hắn xin tha.

Tạm biệt Tạ Tiểu Thủ, Đông Phương đi ra sân bay. Đợi đến tám giờ rưỡi thì thấy Trần Tiêu đi ra. Đông Phương kéo hành lý dùm hắn, cả hai di chuyển ra xe. Hai người yên vị, thắt dây an toàn, Đông Phương liền tóm lấy Trần Tiêu mà hôn một chút, Trần Tiêu nhẹ nhàng đẩy ra

“Đừng đùa, ấu trĩ.”

“Cũng được, về nhà lại tiếp tục...”

Đông Phương cười hắc hắc. Mao chủ tịch nói, có điều kiện thì tiến lên, không có điều kiện thì sáng tạo điều kiện mà tiến lên! Nói tóm lại hôm nay hắn nằm trên cái chắc rồi.

Đến khi về đến nhà, Trần Tiêu thay dép xong liền bò lên giường.

Đông Phương đi theo sờ soạng, vén áo Trần Tiêu lên, dùng vuốt sắc lang giở trò.

Trần Tiêu liền vỗ vuốt hắn nói

“Đừng, mệt.”

Cảm giác của Đông Phương giống như một người nhiệt tình bị giội chậu nước lạnh, do dự chốc lát, mở miệng hỏi Trần Tiêu

“Con mèo nhỏ, chẳng lẽ người đã thích người khác?”

“Người nói xem?”

Trần Tiêu nằm trên giường nhắm nửa con mắt, hôm nay cũng không phải hần hết sức từ chối Đông Phương, thật ra là hần rất mệt, nhưng bây giờ nhìn thấy Đông Phương ghen, hần lại cảm thấy đây là một chuyện thú vị.

Đông Phương thở dài, ngồi bên cạnh hần

“Ta cảm thấy khoảng cách của chúng ta bỗng nhiên rất xa..người luôn bận rộn như vậy...”

Trần Tiêu vốn là đùa giỡn, nhưng thấy ngữ khí Đông Phương có chút thương cảm, hần lại lo lắng

“Này, người không đến mức tự ti vào bản thân đi?”

“Đó là đương nhiên rồi, người ưu tú như vậy, ta chỉ có bị quăng phân.”

Đông Phương cau mày, chưa chút nói.

“Này, trước đây ta kết giao bạn gái đều không quá một năm, lại bị tên du côn như người lừa đến tay.”

Nghe Trần Tiêu nói, Đông Phương cảm thấy sự tình có khả năng, từ phía sau ôm lấy Trần Tiêu, nhẹ nhàng hôn cổ hần

“Ta đã chuẩn bị quà cho người, tối hôm nay đừng nghĩ tới công ty, không có công việc, chỉ có hai chúng ta...”

Trần Tiêu mềm lòng

“Được rồi, được rồi, để ta tắm.”

Hần đứng dậy, cảm giác được từng trận ử rũ nhưng lời người yêu mời gọi hần lại không thể cự tuyệt.

“Người đi nhanh đi.”

Đông Phương hưng phấn như tiểu hài tử được cho kẹo, sau đó đẩy Trần Tiêu vào nhà vệ sinh. Đợi đến khi Trần Tiêu đã đóng cửa, Đông Phương lập tức dùng tốc độ nhanh nhất lấy khăn ra đặt trên bàn, sau đó lấy bình thuốc Tạ Tiểu Thủ đưa hần, lấy chút nước uống một hơi cạn sạch.

Sau đó hần liền cởi hết quần áo, nằm trên giường chờ người yêu đi ra, từ trong ra ngoài đều ngập trong *** ý.

Chờ mãi, âm thanh nước chảy từ từ không còn vang nữa.

Tiểu tử này, không biết...trong lòng Đông Phương có chút thấp thỏm, linh cảm không lành xông lên đầu.

“Trần Tiêu, Trần Tiêu?”

Hần đẩy cửa phòng vệ sinh ra gọi.

Trong phòng trống rỗng, chỉ có quần áo xốc xếch dưới sàn

“Trần Tiêu...người...”

Đông Phương chỉ cảm thấy trong đầu ù ù.

Chỉ thấy từ trong đồng quần áo có một con vật nhỏ chui ra, dùng móng vuốt gãi gãi mũi, sau đó meo một tiếng. Một người một mèo nhìn nhau trong chốc lát sau đó Đông Phương hét thảm một tiếng

“Người liền biến thành mèo...tại sao lại như vậy?”

Trần Tiêu xoa xoa lỗ tai, thời điểm biến hoá hần cũng sợ hết hồn, nhưng bây giờ hần đã hiểu, có thể vacxin đã đến hạn.

Trần Tiêu bình tĩnh, Đông Phương lại rối tay loạn chân, trước tiên hần ôm Trần Tiêu ra khỏi phòng tắm. Con mèo lớn hơn năm trước một chút, con mắt to tròn, vẫn là bộ dạng đáng yêu như cũ. Nhưng vào giờ phút này...dục hoả đã bắt đầu thiêu đốt Đông Phương.

Sau đó hấn hoảng loạn lắm lắm

“Bây giờ nên làm gì? Phương pháp hoàn nguyên là gì? Đúng rồi, máy tính, máy tính...”

Hấn vừa nói vừa mở máy, đem Trần Tiêu đặt trước máy tính

“Phương pháp hoàn nguyên là gì? Mau đánh ra cho ta.”

“Hấn là không có chuyện gì.”

Nhìn Đông Phương rối loạn tay chân, Trần Tiêu an ủi hấn một câu.

Đông Phương thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó bỗng nhớ ra cái gì, mặt biến sắc

“Nhưng người đã nói đêm nay ngủ với ta!”

Trần Tiêu nhìn Đông Phương bối rối như vậy, cười thầm trong lòng

“Đây chính là quả báo nhân tiền.”

“Đừng nói giỡn, ta đã ăn...thuốc kia, người không thể bắt nạt nhân như thế, nhanh chóng biến trở về đi!”

Đông Phương khóc thét, tiết lộ sự tình.

Trần Tiêu vuốt ria mép

“Hừ, quả nhiên tiểu tử ngươi có ý đồ xấu, cái này là tự tạo nghiệt ắt khó sống.”

Đông Phương cứng không được liền đổi qua mềm

“Cực cương, biến trở về đi, nửa đời tính phúc sau ta sẽ bảo đảm.”

Trần Tiêu run run người, bày ra bộ tình “người không làm khó dễ được ta đâu”

“Người có bản lĩnh thì đến đây.”

Đông Phương cảm giác mình sẽ nhanh hỏng mất

“Biến thành mèo cũng rất tốt, gần đây ta cũng khá mệt, không bằng chúng ta chờ thêm mấy ngày đi.”

Trần Tiêu tiếp tục đánh chữ.

“Một buổi tối còn chưa đủ, người còn phải mấy ngày?”

Nhìn bộ dạng cười trên đau khổ của người khác của Trần Tiêu, Đông Phương bất đắc dĩ bấm số của Tạ Tiểu Thủ

“Tạ Tiểu Thủ! Người nói cho ta biết thuốc kia có giải được không?”

“Cái gì? Giải được? Người xem tiểu thuyết võ hiệp quá nhiều sao? Từ đâu ra giải được?”

Trước mắt Đông Phương biến thành màu đen

“Lẽ nào không còn biện pháp nào sao?”

“Cái gì không có biện pháp?”

“Không phải, người nghe ta nói, chỗ ta xảy ra chút chuyện...đột nhiên không làm được...”

Mặc dù đây là chuyện rất mất mặt thế nhưng Đông Phương vẫn phải nói ra.

“Làm? Làm cái gì?”

Tạ Tiểu Thủ sững sờ, dằn dò

“Ta chỉ người, đi vệ sinh đi, khó chịu một lúc liền hết.”

Nghe hấn nói, Đông Phương cảm khái một câu

“Anh em, người thật ác độc...”

“Rất tốt, kể người nghe, lúc trước ta dùng thuốc này đã giảm được hơn hai kí...”

Tạ Tiểu Thủ thao thao bất tuyệt nói, Đông Phương càng nghe càng thấy không đúng, lẽ nào thuốc này còn có công dụng giảm béo? Hắn mở miệng hỏi

“Chờ một chút, lẽ nào...Thuốc kia chẳng lẽ không phải là thứ kia?”

Trần Tiêu chần chờ chốc lát, đột nhiên kinh ngạc thốt lên

“Đại ca, người muốn nói gì? Đó là thuốc giảm cân đặc hiệu ta mang từ Pháp về!”

Thuốc giảm cân?!

“(^&*%^&\$%#@”

Trong nháy mắt đó Đông Phương liền mắng đầu dây bên kia đến chút khí lực cũng không còn.

“Đúng vậy a, thuốc này rất công hiệu, rất nhiều người mẫu nhờ ta xách tay về, ta cảm thấy người gần đây có chút phát tướng, sẵn còn lại một hộp ta liền bán cho người...Thuốc kia rất mạnh, bắt quá người đi hai ba lần là tốt thôi...Này này, người vẫn còn đó chứ?”

Trần Tiêu quay đầu, nhìn Đông Phương chạy về phía nhà vệ sinh.

Vì vậy, kế hoạch lãng mạn của Đông Phương hoàn toàn bị một hộp thuốc đặc hiệu làm cho long trời lở đất

— — Phiên ngoại hoàn —

Chúc mừng truyện đầu tiên hoàn của mình Tình hình là mình sẽ bắt đầu beta chuyện này nên muốn hỏi ý kiến các bạn một chút:

Cách edit hiện tại của mình có ổn không(dễ hiểu, mượt,...) vì mình mới edit truyện gần đây thôi

Xưng hô “ta – người” của các nhân vật có cần thay đổi không, vì mình cũng không rõ số tuổi của các nhân vật trong truyện.

Cảm ơn mọi sự góp ý của các bạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-lai-thi-mieu>